

திருக்கோயில்

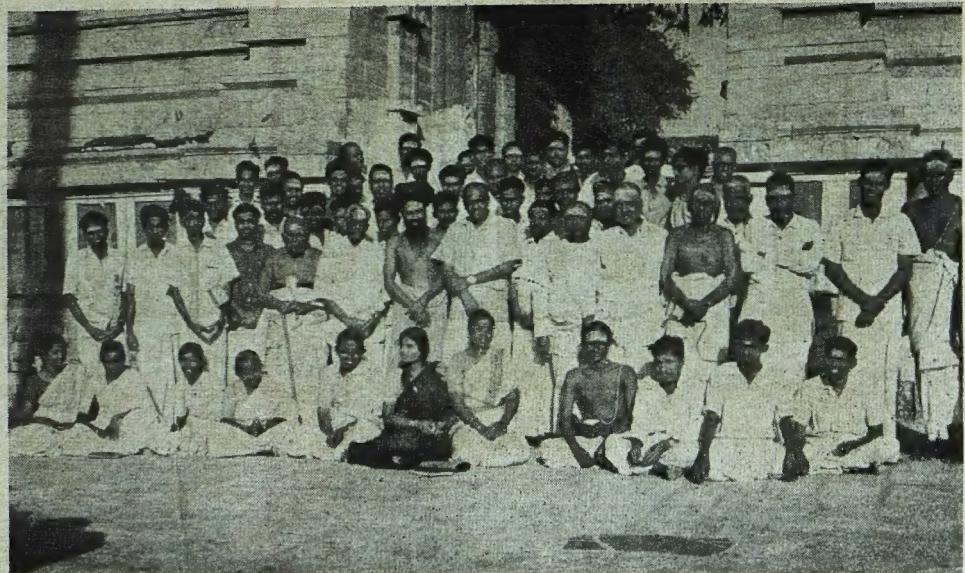
“ஒன்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே”

ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாள்
காஞ்சிபுரம்

மாலை 9] பராபவ-பங்குனி-ஏப்ரல், 1967 [மணி 7

சென்னை இரசாங்க அறநிலையப்

சென்னைத் திருமயிலை 'இந்து சமயப் பரப்புநர் விளக்குநர் பயிற்சி நிலைய மாணவர்கள்', தலவழிபாட்டு அறிவுநெறிச் சுற்றுப் பயணத்தின்போது, திருவாலங்காடு தரிசித்து மகிழ்தல்.

சென்னைத் துணையாணையர் திரு. ஏ. சிதம்பரம், மகாவித்துவான் திரு. ஆறுமுக நாவலர், சித்தாந்தப் பேரறிஞர் திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார் ஆகியவர்களைப் படத்திற் காணலாம். (28-1-67)

பொருளடக்கம்

<ol style="list-style-type: none"> 1. சைவ நாயன்மார் 2. திருக்கழுக்குன்றம் 3. இந்து மதம் 4. உபநிடத்தக் கலை 5. கண்டு நின்றுள் 6. தமிழ் நூல்களில் சிற்பக் கலை 7. மறையின் முறைகள் 	<ol style="list-style-type: none"> 8. வேதமும் கடவுள் ஸம்பந்தமான கருத்துக்களும் 9. தில்லையில் திருஞான சம்பந்தர் 10. மூஈ வைஷ்ணவ குரு பரம்பரை 11. பரசுராமர் 12. திருமூலர் திருமந்திரம்
--	--

சந்தாதாரர்களுக்கு வேண்டுகோள்

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 10/-

தனி இதழ் விலை ரூ. ஒன்று

'திருக்கோயில்' இதழின் சந்தாதாரர்கள் ஆகச் சேர விரும்புபவர்கள் 'திரு. ஆணையர் அவர்கள், அறநிலைய ஆட்சித்துறை, சென்னை-34' என்னும் முகவரிக்கு ரூபா பத்து அனுப்பி, எப்போது வேண்டுமாயினும் சந்தாதாரர்கள் ஆகச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

அல்லது, அவ்வவ் வட்டார அறநிலைய உதவி ஆணையாளர்களின் அலுவலகங்களிலும், மேற்படி சந்தாத் தொகையைச் செலுத்திச் சேரலாம்.

சந்தாதாரர்கள் தங்களுடைய சரியான முழு முகவரியைத் தெரிவித்துதவுதல், இதழ்கள் தவறுமற் சேர்தற்கு மிகவும் இன்றியமையாதது.

—ஆசிரியர்.

திருத்தோயில்

தீங்கள் வெளியீடு

மாலை 9] பராபவ-யங்குனி-ஏப்ரல் '67 [மணி 7

சைவ நாயன்மார்

(சரிதக் குறிப்புகள்)

முன்னுரை :

சைவ சமயம் பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்தது. பரந்து விரிந்த சிறந்த கொள்கைகளை உடையது. 'இது ஆகும் இது அல்லது என்னும் பின்க்கு இன்றி' எல்லாச் சமய உண்மைகளையும் ஏற்றபெற்றி தழுவிப் போற்றிக் கொள்ளுவது. அன்பு நெறியினையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. இத்தகைய சைவ சமயத்தைச் சார்ந்த சைவ நன்மக்களால், அருட் பெருஞ் சான்றேர்கள் எனப் பெரிதும் போற்றி வழிபடப் பெற்று வரும் 'அறுபத்து மூவர்' ஆகிய அடியவர் பெருமக்களே நாயன்மார் எனப்படுவர்.

நாயன்மார் :

நாயன்மார் என்போர், தமிழ் நாட்டில் தோன்றியவர்கள், வாழ்ந்தவர்கள். நம் தமிழ் கத்துச் சான்றேர்கள்! அவர்கள் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் பல்வேறு நூற்றுண்டு களில் தோன்றியவர்கள்! பல்வேறு குலத்தின ராய், பல்வேறு நிலையினராய் விளங்கியவர்கள். நற்பண்புகட்டுகொள்ளும் உறைவிடமானவர்கள். உயரிய கொள்கைகள் உடையவர்கள். மிகச் சிறந்த குறிக்கோள்களைக் கடைப்பிடித்தவர்கள். 'அடியவர்க்கு அன்பில்லார் சகனுக்கு

அன்பில்லார்; எவ்வுயிர்க்கும் அன்பில்லார்தமக்கும் அன்பில்லார்' என்னும் உண்மை உணர்ந்தவர்கள். அதனால் இறைவனிடத்திலும், அடியவரிடத்திலும், எல்லா உயிர்களின் மாட்டும் பேரன்பு செலுத்தி வாழ்ந்தவர்கள். கொண்ட கொள்கையில் உறுதி தளராத உள்ளம் பண்டத்தவர்கள். தம் கொள்கையை நிலை நிறுத்திக் காப்பாற்ற உயிரையும் துறக்கும் துணிவுவாய்ந்தவர்கள். தத்தமக்கு ஏற்ற இயன்ற இனிய ஒரு தொண்டினைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு, அதனை எவ்வாற்றிருந்தும் முட்டின்றிச் செய்து முடித்தவர்கள். ஆண்மையும் அருளும் மிக்கவர்கள். பூசும் நீறுபோல் உள்ளறை புனிதர்கள். பூதம் ஐந்தும் நிலையிற் கலங்கினும் இறைவன்தாள் மறவாதவர்கள். கேட்டும் ஆக்கழும் இல்லாத திருவினர். ஒடும் செம்பொனும் ஒன்றாகவே கொள்ளும் உணர்வினர். கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினர். அவர்கள் சர அன்பினர், யாதும் குறைவிலார். அவர்களுக்கு ஆரம்கண்டிகை, ஆடையும் கந்தையே. ஈசன் பணியில் அன்றி, வேறு எதிலும் அவர்கள் நேசம் இல்லாதவர்கள். அவர்கள் பெருமையால் தம்மையே ஒப்பவர், பேணவால் அருளைப் பெற்றவர். அருமையாம் நிலையில் நின்று அன்பினால் இன்பம் ஆர்பவர்.

சான்டேர் வரலாறுகள் :

அத்தகைய சைவ நாயன்மார்களின் அருமை பெருமைகள் நம்மால் அளவிடற்கிறியனவாகும். அவர்களின் சிறந்த துய அரும் பெறல் வாழ்க்கை, நம் அனைவருக்கும் சிரிய எடுத்துக்காட்டு எனவாம். அவர்களின் அடிச்சவுட்டைப் பின்பற்றிப் போற்றி ஒழுகி, உய்தி பெறும் கடப்பாடு நமக்கு உரியதாகும்.

சான்டேர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள், நாமும் அவர்களைப் போல நடந்து, நம்முடைய வாழ்க்கையினையும் தெய்விகம் நிறைந்ததாக நாம் ஆக்கிக் கொள்ளுதல் இயலும் என்று, நம்மனோர்க்கு நினைவுட்டி அறிவுறுத்துகின்றன. காலம் என்னும் மணவில், அவர்கள் பதித்து விட்டுச் செல்லும் அடிச்சவுடுகள், பிறவி என்னும் கடவில், வாழ்க்கை என்னும் மரக்கலத்தில் ஏறித் தவறித் தடுமாறி நிற்கும் நமக்குத் தனர்ச்சி நீக்கி நலம் புரிகின்றன.

சௌம் மிக்க பெருமக்கள்

சிறந்த நல்ல எழில் வரலாறு,
ஏல நாமும் அவர்களைப்போல்

இறைமை வாழ்வெய் துதல்தேற்றும்;
கால மணவில் பதிந்தவர்காற்

சுவடு, வாழ்வாம் கலம்கவிழிப்பச்
காலத் தவிக்கும் சகோதரரைத்

தைரி யமேகாண் யேசுசெய்யும்!

—மொழிபெயர்ப்பு, ஆசிரியர்.

ஆதவின், அத்தகைய சிறப்பு மிக்க சைவ நாயன்மார்களின் சரிதக் குறிப்புக்களுள் ஒரு சில, இவ்விதமில் மிகவும் சுருக்கமாகத் தொகுத் துத்தரப் பெறுகின்றன. சைவ நாயன்மார்களின் சான்றுண்மை நலங்களை யுணரவும், அவர்களைப் பின்பற்றி இயன்ற அளவு நடக்குவும், அன்பர்களுக்கு ஓரளவேனும் இக் குறிப்புகள் பயன்படுவனவாக!

1. தில்லை வாழ் அந்தனர் :

இவர்கள் சிதம்பரம் தில்லை நடராஜப் பெருமானுக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் தெய்வ வேதியர்களாகிய தீட்சிதர்கள். ‘தில்லை மூவாயிரவர்’ என்னும் சிறப்புப் பெற்றவர்கள், தருமமே பொருளாகக் கொண்டோர்; தத்துவ நெறியிற் செல்வோர்; அருமழற நான்கும் ஆறங்கமும் பயின்று வல்லோர்; ஒழுக்கம் பூண்

டோர்; ஞான முதல் நான்கும் நவையறத் தெரிந்தோர்; தானம் தவமும் வல்லோர்; மனையறம் புரிந்து வாழ்வோர்; தம்மையே தமக் கொப்பாம் நிலைமையில் தலைமை சார்ந்தோர்.

2. திருநீலகண்டர் :

தில்லையில் வேட்கோவர் (குயவர்) குலத்தில் தோன்றியவர். சிவனடியார்களுக்கு மட்கலங்கள் செய்து அளித்து வந்தவர். சிவப்ரீரானின் அருட் சிறப்பை இடையரூபம் நினைந்து ‘திருநீலகண்டம்’ என்று சொல்லித் துதித்து வந்த இயல்பினர். இறைவனுகிய சிவனடியார் தந்த திருவோடு மறைந்துபோக, அதனைத் தாம் களவு செய்யவில்லை என்று, மனையாருடன் பொருந்தும் வகையால் சிதம்பரம் திருப்புல்சரம் கோயிற் குளத்தில் மூழ்கி எழுந்து சத்தி யம் செய்து தந்தவர். ‘மாது சொன்ன குளால் இளமை துறந்தவர்’ என்று பட்டினத்தார் இவரைப் பாராட்டியுள்ளார். முதியவராய்க் குளத்தில் மூழ்கி இளமையுடன் எழுந்தவர். சிதம்பரத்தில் இளமையாக்கினார் கோயிலும், குளமும் இன்றும் உள்ளன.

3. இயற்பகையார் :

சோழ நாட்டில் புகார் நகரத்தில் வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர். அடியார்கள் விரும்பிக் கேட்கும் எதனையும் இல்லை யென்னாது கொடுக்கும் இயல்பினை உடையவர். இவரை, ‘உலகியற் பகையார்’ என்று சேக்கிமார் குறிப் பிடுகின்றார். இறைவன் இவர் தம் பெருமையை உலகுக்கு விளக்கியிருள், அடியவராகப்போந்து, ‘மன்னுகாதல்லன் மணவியைவேண்டி வந்தேன்’ எனக் கூற, ‘என்னிடம் உள்ளதனையே நீர் விரும்பிக் கேட்டமை யான் செய்த பேறு’ என்று மனமுவந்து அளித்துச் செயற்கரும் செய்கை செய்த தீரர். இச் செயலுக்குத் தடை செய்த உறவினர்களை அஞ்சாது ஆண்மையுடன் எதிர்த்தவர்.

* “Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime,
And, departing, leave behind us,
Footprints on the sands of time;
Footprints, that perhaps another,
Sailing o'er life's solemn main,
A forlorn and shipwreck'd brother,
Seeing, shall take heart again.”

—H. W. LONGFELLOW.

4. இளையான்குடி மாறர்:

மாறர் என்பது இவர்தம் இயற்பெயர். இளையான்குடி என்பது இவர் ஹார். சிவனடியார் களை வரவேற்றுத் தம் இல்லத்தில் உண்டு நாலு விதத்தில், ஆறு க்கைவத் திறத்தினில் அளித்து உபசரித்து வந்தவர். தமது செல்வாளம் சுருங்கிய போதும் மனவளம் சுருங்காமல், தம் தொண்டினைச் சிறப்புறப் புரிந்தவர். அடியவராக வந்த இறைவனுக்கு மாரிக் காலத்தில் இரவு நேரத்தில் வயலுக்குச் சென்று, விடைத்த நெல்லை அரித்துக் கொண்டந்து, வறுத்துக் குற்றிச்சமைக்கச் செய்து உண்பித்த பெருந் தொண்டர்.

5. மெய்ப்பொருள் நாயனர்:

சேதி நாட்டில் திருக்கோவலூரில் தோன்றிய மலாடர் கோமானுகிய சிற்றரசர். தம்மைக் கொல்ல வந்த முத்த நாதன் என்னும் வஞ்சகளை, அவன் சிவனடியார் வேடம் பூண்டு வந்ததனால், 'மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப் பொருள்' எனத் தொழுது வென்றவர். தத்தன் என்னும் தமது மெய்காப்பாளன் முத்தநாதனைக் கொல்ல முற்பட்டபோது, 'தத்தா நமர்' எனக் கூறித் தடுத்து, அவ்வஞ்சகனின் உயிருக்கு ஏதம் ஏதும் நிகழாமல் பாதுகாப்பாக, நகர்ப் புறத்தே சென்று விட்டு வரும்படி அனுப்பி வைத்தவர்.

6. விறல் மிண்டர்:

சேர நாட்டில், செங்குன்றூர் என்ற ஊரில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். திருவாரூரில் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் இருந்த சிவனடியார்களைப் பணியாமல் ஒதுங்கிக் கென்ற சுந்தரர்பால் சீற்றம் கொண்டு, சுந்தரரையும், அவரை ஆட்கொண்ட திருவாரூர்ப்பெருமானையும் 'புறு' என்று வெறுத்தொதுக்கியவர். சுந்தரர் திருத்தொண்டத்தொகை பாடுதற்குக் காரணராக அமைந்தவர் இவரே யாவர்.

7. அமர் நீதியார்:

சோழ நாட்டில் பழையாறை என்னும் பகுதி யில் வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர். அடியார்களுக்குக் கந்தை கிணுடை கோவணம் முதலியன் கருத்தறிந்து உதவி வந்தவர். அடியவர் வடிவில் வந்த இறைவன் பின்னர்ப் பெற்றுக் கொள்வதாகத் தந்து விட்டுக் கென்ற

கோவணம் மறைந்தமையால், அவர் விரும்பிய படி அதற்கு ஈடாகப் பொன்னும் மணியும் எல்லையில்லாப்பொருளும் இட்டுத் திருநல்லூர்ப் பெருமானை வணங்கித் தாழும் மகனும் மனைவி யும் ஒருசேரத் தராசத் தட்டில் ஏறிநின்று அளித்தவர்.

8. எறிபத்தர்:

சோழ நாட்டில் கருவூரில் தோன்றியவர், கருவூர்ப் பசுபதீசுவரருக்குத் திருமாலைப்பணி செய்து வந்த சிவகாமி ஆண்டார் என்னும் முதிய சிவனடியாரின் பூக்குடலையைப் பறித்து மலர்களைச் சிதறிய புகழ்ச் சோழரின் பட்டத்து யானையை எதிர்த்துக் கொன்றவர். சிவனடியார்களுக்கு இடையூறு நேர்ந்தால் அதனை ஏறிந்து தீர்க்கும் பரசு என்னும் படையை ஏந்தியவராதவின் 'எறிபத்தர்' என்னும்பெயர் பெற்றார்.

9. ஏனுதிநாதர்:

சோழ நாட்டில் எயினானாரில் சமூச்சான்றூர் குலத்தில் தோன்றியவர். மன்னர்க்கு வாட்படை பயிற்றும் கலையில் தலைமை பெற்றவர். வாள் வீரர்களுக்கு அரசன் அளிக்கும் சிறப்புப் பட்டப் பெயரே 'ஏனுதி' என்பது. ஆதலின் இவர் ஏனதீ நாதர் என வழங்கப் பெற்றார். இவர்தம் தொழிலுரிமைத் தாயத்தானாகிய அதிகுரன் என்பவன், அழுக்காறுகொண்டு இவரைப் போருக்கு அறைகளி அழைத்து, திருநீறு பூசி வந்து இவரை வஞ்சனையாற் கொண்டான். பகைவனின் நெற்றியில் திருநீற்றைக் கண்டு 'அண்டர்பிரான் சீர் அடியார் ஆயினர்; இனி இவர் தம் கொள்கைக் குறி வழி நிற்பேன்', என்று அவனை எதிர்க்காமல் இருந்ததுடன், நிராயுதரைக் கொண்டார் என்னும் தீமை இவருக்குள்யதாமை வேண்டும் என விரும்பி, வாளுடன் அடர்த்துப் போர் புரிவார்போல் நேர்நின்று, உயிர் துறந்த உத்தமர்.

10. கண்ணப்பர்:

பொத்தப்பி நாட்டில் உடுப்புரில் வேடர் குலத்தில் தோன்றியவர். தந்தை நாகன். தாய் தத்தை. நாணன் காடன் என்போர் தோழர்கள். இளமைப் பெயர் திண்ணன். திருக்காளத்திநாதரின் கண்களில் குருதி பெருகி

வரக் கண்டு தமது கண்ணை அப்பியதனால், கண்ணப்பர் என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று. மனிவாசகர் அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் ஆதி சங்கரர் ஆகிய சான்ஸேருர் பலரும் கண்ணப்பரின் அருமை பெருமைகளை வியந்து பாராட்டி யுள்ளனர்.

11. குங்குவியக்கலையர்:

சோழ நாட்டில் திருக்கடலூரில் அந்தனர் குலத்தில் தோன்றியவர். கலையர் என்பது இவர்தம் இயற்பெயர். இது திருக்கடலூர்ப் பெருமானுக்குரிய ‘அமிர்தகடேசர்’ என்னும் பெயரின் தமிழ்ச் சுருக்கம் போலும்! இவர் இறைவனுக்குச் குங்குவியத் தூபம் இடும் பணி செய்து வந்தார். செல்வ வளம் குறைந்து வறுமை மிகுதிப்பட்ட நிலையிலும், தமதுமனைவியளித்த பொற்றுவி கொண்டு உணவுப்பொருள்கள் வாங்க நினையாமல், குங்குவியப் பொதி களையே வாங்கி வந்து இறைவனுக்குத் தூபம் இட்டவர்.

12. மானக்கஞ்சாறர்:

சோழ நாட்டில் கஞ்சாறு (ஆனந்த தாண்டவ புரம்) என்னும் ஊரில் வேளாண் குலத்தில், அரசர் சேனுபதியாகும் குடியில் தோன்றியவர். ‘யெர்கோன் கலிக்காமர்’ என்னும் நாயனாருக்குத் தம் மகளை மணம் செய்து கொடுக்குங்கால், அத்திருமணத்திற்கு அடியவர் வழியில் வந்த இறைவன் விரும்பிய படி, மணப்பெண்ணாகிய தம் மகளின் நீண்ட அழியை கூந்தலே அரிந்து, பஞ்சவடி என்னும் பூணால் திரிக்க மனமுவந்து வழங்கியவர்.

13. அரிவாட்டாயர்:

சோழ நாட்டில் கணமங்கலம் என்னும் ஊரில், வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். தாயனார் என்பது இயற் பெயர். இறைவனுக்குச் செந்தெல் இன்னமுதும் செங்கிரையும் மாவடுவும் கொணர்ந்து அழுது செய்விக்கும் திருப்பணி செய்தவர். வறுமை அடைந்த பின்னும் மனந்தளராமல் நெல் அறுக்கக் கலி பெற்றுத் தம் திருப்பணியை விடாது செய்து வந்தவர். இறைவனுக்காகத் தாம் கொண்டு சென்ற செந்தெல் அரிசியும் செங்கிரையும் மாவடுவும், தாம் காலிடறி விழுந்ததனால் கீழே சிதறிப் பாழாயினமை கண்டு, பெரிதும் வருந்

தித் தம் கழுத்தை அரிவாள் கொண்டு அரிந்து உயிர் துறக்க முற்பட்டவர். அரிவாள் தாயர் என்பதே அரிவாட்டாயர் என வழங்குகின்றது.

14. ஆனுயர்:

சோழ நாட்டில், மேன்மழு நாடு என்னும் பகுதியில், திருமங்கலம் என்னும் தலத்தில், ஆயர்குலத்தில் தோன்றியவர். ஆன் நிறைகளை மேய்க்கும் ஆயர் குலத்தவராதவின் ஆனுயர் எனப் பெயர் பெற்றார். தமது வேய்க்குழலில் திருவெந்தெழுத்தை இடைவிடாது இசைத்து வழிபட்டு அருள் பெற்றவர்.

15. மூர்த்தி நாயனர்:

பாண்டிய நாட்டில் மதுரை மா நகரில் வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர். மதுரை நகரைக்கைப்பற்றிக் கொடுக்கோன்றை செய்த வடுக்கருநாட மன்னன் ஆகிய சமணன்திறந்த பிறகு, அமைச்சர்கள் கணக்கடி விட்ட யானையால் மாலை யிடப்பெற்று அரசராகித் திருந்து உருத்திராக்கம் சடைமுடி என்னும் மூன்றையும் தாங்கி அரசு புரிந்தவர். ஆதலின் ‘மும் மையால் உலகாண்ட மூர்த்தி’ எனக் கூந்தரர் இவரைக் குறிப்பிடுவர். இவர் இறைவனுக்குச் சந்தனக் காப்புத் திருத்தொண்டு புரிந்தவர். வடுக்க கருநாட மன்னன், சந்தனக் கட்டைகள் பெறுதபடி தடைகள் பல செய்தபோது, சந்தனத் தேய்வை முட்டுப்படினும், தேய்க்குங்கை முட்டுப்படாது என்று, வட்டம் திகழ் பாறையில் வைத்துக் ‘கட்டும் புறந்தோல் நரம்பு என்பு கரைந்து தேய’ முழங்கையைத் தேய்த்து இறையருள் பெற்ற பேரன்பர்.

16. முருக நாயனர்:

சோழ நாட்டில், திருப்புகலூரில், மறையவர் குலத்தில் தோன்றியவர். ஞான வரம்பின் தலை நின்றவர். அன்பால் உருகும் மனத்தினர். நீர்ப்பூ நிலப்பூ கொடிப்பூ கோட்டுப்பூ என்ப வற்றை யெல்லாம் முறைப்படி கொணர்ந்து, இறைவனுக்கு இன்டை கோவை சுருக்கு தாமம் மாலை கண்ணி பீணையல் தொடையல் என்னும் பூமாலை வகைகளைப் புணைத்து சாத்தித் திருவெந்தெழுத்தை இடைவிடாது ஓதி வழிபட்டவர். ஞானசம்பந்தர்க்கு நண்பர். திருப்புகலூர் வர்த்தமானீச்சுரம் பற்றிய திருப்பதிகத்தில், ஞானசம்பந்தர் இவரைச் சிறப்பித்துப் பாடி

யுள்ளார். இவர்தம் திருமடத்தில் திருநாவுக் கரசர் திருஞானசம்பந்தர் சிறுத்தொண்டர் முதலியவர்கள் சென்று தங்கி மகிழ்ந்தனர்.

17. உருத்திர பசுபதியார்:

சோழ நாட்டில் திருத்தலையூரில் அந்தனர் குலத்தில் தோன்றியவர். ஸ்ரீ ருத்திரம் என்னும் வேத மந்திரத்தைக் கழுத்தளவு நீர் நிலையில் நின்று இரவும் பகலும் ஒதி, இறைவனை வழிபட்டு அருள் பெற்றவர். 'நீடும் அன்பினில் உருத்திரம்' ஓதிய நிலையால் இவருக்கு உருத்திர பசுபதியார் என்னும் பெயர் அமைந்தது.

18. திருநாளைப் போவார்:

இவர் நந்தனர் என வழங்கப்படுவர். சோழ நாட்டில், மேற்கால்நாடு என்னும் பகுதியில் ஆதனூரில் புலையர் குலத்தில் தோன்றியவர். திருப்புன்கூர்ச் சிவலோக நாதரை வழிபட்ட வர். தம்மை இவர் தரிசிப்பதற்கு மறைக்கா மல் இருக்கும்படி நந்தி தேவரைச் சுற்றே விலகி யிருக்கும் வண்ணம் திருப்புன்கூர்ப் பெரு மான் கட்டளை யிட்டார். கோயில்களில் உள்ள பேரிகை முரசம் முதலிய வாத்தியங்களுக் காக வார் தோல் முதலியனவும், வீணையாழ் என்பவற்றிற்குத் தந்திரியும், சிவ பூசைக்குக் கோரோசனையும் ஆகியவற்றை இவர் அளித்து வந்தார். தில்லைப் பதியைத் தரிசிக்கும் பெரு விருப்பத்தால் 'நாளைப் போவேன்' 'நாளைப் போவேன்' என்று ஆர்வமுடன் சொல்லி வந்த தனால், இவருக்குத் 'திருநாளைப் போவார்' என்னும் பெயர் அமைந்தது. இறைவன் கணவில் அருளிச் செய்தபடி தில்லை வாழ் அந்த ணைர்கள், தென்றிசையின் மதிற் புறத்துத் திரு வாயில் முன்னுக அமைத்த நெருப்புக் குழியில் மூழ்கி அந்தனராக எழுந்து கோபுரத்தைத் தொழுதிறைஞ்சிக் கோயிலின் உள்ளே சென்று யாவரும் அதிசயித்துத் துதி செய்ய, இவர் தில்லைப் பெருமானின் திருவருளில் ஒன்றிக் கலந்து சிறந்தார்.

19. திருக் குறிப்புத் தொண்டர்:

தொண்டை நாட்டில் காஞ்சிபுரத்தில் ஏகா வியர் குலத்தில் தோன்றியவர். தொண்டர் களின் குறிப்பற்றந்து போற்றும் நிலைத் தின்மை

யினால், இவர் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் எனப் பெயர் பெற்றார். சிவனடியார்களுக்கு ஆடை வெளுத்துக் கொடுக்கும் அன்புத் தொண்டு செய்து வந்தார். அடியார் வடிவில் எழுந் தருளி இறைவன் கொடுத்த ஆடையினை, அவர் குறிப்பிட்ட முறையில், மழையின் மிகுதியினால் வெளுத்து உலர்த்திக் கொடுக்க இயலாதுபோயினமையால், மனம் வருந்திக் கற்பாறை மீது தம் தலையை மோதிக் கொள்ள முற்பட்டு, இறைவன் அருள் பெற்றவர்.

20. சண்டேகரர்:

சோழ நாட்டில் மண்ணீயாற்றின் தென் கரையில் உள்ள சேய்ஞாலூரில் மறையவர் குலத் தில் காசிப கோத்திரத்தில் தோன்றியவர். தந்தை எச்சத்ததன். தாய் பவித்திரை. இவர்தம் இளமை இயற்பெயர் விசார சருமர். இடையன் ஒருவன் பசுக்களை அடித்து வருத்துதல் கண்டு, தாமே அப்பசுக்களை மேம்பக் குற்பட்டார். இவர்பால் கொண்ட அன்பின் மிகுதியினால் பசுக்கள் தாமே பால் சொரிய, முன்னை அர்ச்சனையின் அளவின் தொடர்ச்சி விளையாட்டாய், இவர் அப்பசுக்களின் பால் கொண்டு ஆத்தி மரத்தின் கீழ், மணலால் சிவாலயமும் கோபுரமும் திருச்சுற்றும் சிவ விங்கமும் வகுத்துச் சிவபூசை செய்து வந்தார். பசுக்களின் பாலை மணவிற் சொரிந்து இவர் பாழாக்குவதாக ஊரவர் சிலர் கூறக் கேட்ட எச்சத்ததன் ஆகிய தந்தை, சிவபூசையில் ஈடுபட்டிருந்த இவரை வந்து கண்டுகின்றென்கொண்டு பலமுறை அடிக்கவும், இவர் உணராதிருக்கவே, திருமஞ்சனக் குடத்துப் பாலைக் 'காலால் இடரிச்சிந்திக் கையாற் கடைமைத் தலைநின்றன்.' அந்திலையில் இவர் அருகே கிடந்த கோலை எடுத்து வீச, அது மழுவாக மாறி அவனது இருகால்களையும் வெட்டியது. உடனே இறைவன் தோன்றி இவரைத் தொண்டர் தமக்கு அதிபன் ஆக்கி, 'அனைத்தும் நாம் உண்ட கலமும் உடுப்பனவும் குடுவனவும் உள்க்காகச் சன்மசனுமாம் பதம் தந்தோம்' என்றும், 'இனி நாமே உள்குத் தந்தை ஆவோம்' என்றும் அருளிச் செய்து ஆட்கொண்டார். சிவாலய வழிபாட்டின் பயனை அடியார்களுக்கு வழங்குபவர் இவரே. சிவநின்மாலியங்கள் எல்லாம் இவருக்கே உரியனவாகும். சிவாலயங்களின் நடைமுறை அலுவல்கள் அனைத்தும் இவர் பெயராலேயே பழங்காலத்தில் செய்யப்

பெற்று வந்தமை, கவுனிசுக்களால் புலனு கிடைத்து.

21. திருநாவுக்கரசர்:

சைவ சமய ஆசிரியர்களாகிய நால்வர்களில் ஒருவர். பக்தியிற் கவித்தவர்; ஞானம் பழுத் தவர். அப்பர் வாகீசர் சொல்வரசர் தாண்டக வேந்தர் முதலிய பல பெயர்களால் வழங்கப் பெறுவர். நூடாடு என்னும் திருமூணப்பாடி நாட்டுவி, சிவம் பெருக்கும் திருவாழுரில் வேளாளர் குவத்தில் குறுக்கையர் சூழபில்தோன்றி யவர். தந்தை புழுனூர். தாய் மாதிரியார். தமக்கை திவகவதியார். இளமை இயற்பெயர் மருள் நீக்கியார். இளமையில் சமண சமயம் சார்ந்து, கலை நூல் பலவும் கற்றுத் தேர்ந்தவர். தழும்சேனர் என்னும் பட்டம் பெற்று, வித்தக ராஸ் அமண் சமயத் தலைமையில் மேம்பட்டவர். தமக்கையார் ஆகிய திவகவதியார் பலகாலும் மணிந்து விண்ணப்பித்துக்கொண்டபடி, திருவதிகை வீர்ட்டானேகவரர் இவரைச் சூலை நோப் தந்து வருத்தித் தடுத்து ஆட்கொண்டார். சமண் சமயம் விடுத்துச் சைவ சமயம் சார்ந்தமைக்காக வெகுண்டு சமண மன்னாகிய மகேந்திரவர்ம் பல் வலவன் (கி.பி. 600-630) இவரை நீற்றறையில் இட்டும், நன்கு கொடுத்தும், களிற்றை ஏவியும், கல் மொடு சேர்த்துக் கடவில் தள்ளியும் கொல்ல முயன்றான். முயன்றும் முடியாமையால் பின்னர் இவர்தம் தெய்விக்கச் சிறப்பை உணர்ந்து இவர்தம் உண்மை அடியவங்க மாறி ஒழுகி உய்தி பெற்றார். தமிழகத்தில் முதன் முதலாகச் சிற்பக் கலைத்திறன் சிறந்த குடவரைக் கோயில்களைப் பல்வாவரம் சீய மங்கலம் திருவல்லம் தளவானுர் திருக்கழுகுன்றம் திருச்சிராப்பள்ளி முதலிய பல இடங்களில், மகேந்திர வர்மன் அமைப்பதற் குரிய உணர்ச்சியும் ஊக்கழும் அளித்து உதவி யவர் திருநாவுக்கரசரே யாவர். பல்லவ மன்னைச் சைவனுக மாறும்படி செய்த இவர்தம் செயல், வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க ஒரு மாபெரும் புரட்சி நிகழ்ச்சியாகும். சைவ மறுமவர்ச்சிக்கும், தமிழ்க்கலைப் பண்பாடு களின் பெருவளர்ச்சிக்கும், இவர் ஆற்றிய தொண்டுகள் அளவிடற்பாவன அலவ. 'நாமார்க்கும் குடியலோம்! நமனை அஞ்சோம்! என்று வீர முழக்கம் செய்த மாபெரும் சிவ ஞானி இவர்!

22. குலச்சிறையார்:

பாண்டி நாட்டில் மணமேற்கூடி என்னும் ஊரில் அதன் தலைவராக விளங்கியவர். சந்தர ராால் 'பெருநம்பி' என்று ஓதிப் பாராட்டிச் சிறப்பிக்கப் பெற்றவர். நின்றைச் செடுமூற் நாயனார் என்னும் பாண்டிய வெந்தரின் தலைமை அமைச்சராகத் திகழ்ந்தவர். சிவ பக்தியிலும் சிவாடியார் நேயத்திலும் தலைசிற்றது விளங்கியவர். பாண்டி மாதேவியாராகிய மங்கையர்க் கரசியாரின் சிறந்த தொண்டுகளுக்குறுப்பெரும் துணையாக விளங்கியவர். திருஞானசம்பந்த தரைத் திருமறைக் காட்டினின்று மதுரைக்கு வரவழைத்துச் சைவ சமயத்தை மீண்டும் பாண்டி நாட்டில் தழைத்தோங்கச் செய்தவர்.

23. பெருமிழலைக் குறும்பர்:

சேர நாட்டில், மிழலை நாடு என்னும் பகுதி யில் பெருமிழலை என்னும் ஊரில், குறும்பர் என்னும் சிற்றரசர் மரபில் தொன்றியவர். சிவாடியார்களுக்கு அழுதளித்தும் பொருள் வழங்கியும் தொண்டு புரிந்தவர். சந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளை வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்டவர். அவர்தம் 'நம்பியாரூர்' என்னும் திருப்பெயரையே பலகாலும் ஓதி ஓதி அட்டமா சித்திகள் பெற்றவர். சந்தரர் கவிலை சென்றபோது, அந்திகழ்ச்சிசியைத் தம் ஞானக் கண் கொண்டு உணர்ந்து, 'கண்ணிற் கரிய மனிகழிய வாழ்வார்போல இனியான் வாழேன்; இன்றே சிவந்தாள் சென்றதை வேன்' என்று, தமது யோகப் பயிற்சியால் பிரமநாடியின் வழியாகக் கருத்துச் செலுத்திக் கபால நடுவின் மறைமூலம் திறந்து இறைவனின் திருவடி சேர்ந்தவர். இவர் யோகப் பயிற்சியில் தலை சிறந்தவர்.

24. காரைக்கால் அம்மையார்:

சோழ நாட்டில் காரைக்கால் பட்டினத்தில் வணிகர் குலத்தில் தனத்தனுர் என்பவரின் மகளாகத் தொன்றியவர். புனிதவதியார் என்பது இவர்தம் இயற்பெயர். சிற்றினம் பருவத்திலேயே தமது விளையாட்டிலுங்கூடச் சிவபெருமானை மறவாது தொழுது பழகியவர். 'பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னென்ல்லாம் காதல் சிறந்து நின்சேவடியே சேர்ந்தேன்' என்னும் இவர்தம் திருமொழியால் இவ்வண்மை உணரவாம். நாகைப்பட்டினத்தில் நிதிபதி வணிகனின் புதல்வனுகிய பரமதத்தன் என்னும் தாத

விழ்தார்க் காலோக்குத் தலிரிடிமென் நடைமயில் போன்ற இவர், திருமணம் செய்விக்கப் பெற்றார். கணவன் கடையினின்று அனுப்பிய மாங்கனிகள் இரண்டாவுள் ஒன்றைச் சிவன்தி யார்க்குப் படைத்து, கணவன் கேட்டபோது அத்தகைய மாங்கனி ஒன்றை இறையருளால் வரவழைத்துக்கொடுத்தவர். அதனால் இவரைத் தெய்வம் என்று உணர்ந்து கணவன் பிரிந்தான். பிரிந்த கணவனின் நிலை தெரிந்த பின்னர் இவர் 'சங்கு இவன் குறித்தகொள்கை இது; இனி இவனுக்காகத் தாங்கிய வனப்பு நின்ற தசைப்பொது கழித்து, நின்தாள்கள் போற்றும் பேய்வடிவு அடியெனுக்குப் பாங்குற அளித்தல் வேண்டும்' என்று இறைவணப்பரவி, வானமும் மன்னுமெல்லாம் வணக்கு பேய்வடிவம் பெற்றார். வடதிசைத் தேசமெல்லாம் மனத்தினும் கடிது சென்று, கயிலை வெற்பின் பாங்கு அணைந்து, ஆங்குக் காலினால் நடையினைத் தவிர்ந்து, பார்மேல் தலையினால் நடந்து சென்றவர். 'வரும் இவள் நம்மைப்பேணும் அம்மைகான் உண்மே!' என்று சிவபெருமானால் புகழ்ந்துபாராட்டப்பெற்றவர். சிவபிரான் பால் இறவாத இனப் அன்பு வேண்டி, "பிற வாமை வேண்டும்; மீண்டும் பிறப்புன்டேல் உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும்; இன்னும் வேண்டும், நான் மகிழ்ந்து பாடி அறவா! நீ ஆடும்போது உன் அடியின்கீழ் இருக்க" என்று விண்ணப்பித்து அருள்பெற்றவர். இறைவன் அருளியிபடி திருவாலங்காட்டில் திருநடம் கண்டு இன்புற்று எப்போதும் இறைவணைப்பாடி வழிபட்டுக் கொண்டிருப்பவர். முத்து திருப்பதிகம், அற்புதத் திருவந்தாதி, இரட்டை மணி மாலை என்னும் நூல்களை அருளிச் செய்தவர். இவைகள் பதினெண்ரூம் திருமுறையில் சேர்க்கப் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

25. அப்பூதி அடிகள்:

சோழ நாட்டில் திங்களூர் என்னும் ஊரில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர். திருநாவுக்கரசரையே தமது ஞான குரவராகக் கொண்டவர். தமது உடைமைகள் எல்லா வற்றிற்கும் திருநாவுக்கரச என்னும் பெயரையே வைத்து வழங்கிய பேரன்பர். தமது புதல்வன் பாம்பு தீண்டி இறந்தபோதும் அது குறித்து வருந்தாமல், திருநாவுக்கரசரை அமுது செய்விப்பதிலேயே பேரார்வம் கொண்டு விளங்கிய பெருந்தகையார். 'ஒன்று கொலாம்...'

எனத் தொடங்கும் தேவாரத் திருப்பதிகம், பாம்பு தீண்டி இறந்த மூத்த திருநாவுக்கரச என்னும் இவர்தம் புதல்வளை உயிர் பெற்று எழுச் செய்தற் பொருட்டே திருநாவுக்கரச ரால் பாடப் பெற்றதாகும். 'சொன்மாலை பயில்கின்ற குயிலினங்காள்' எனத் தொடங்கும் தேவாரத் திருப்பதிகத்திலும் 'அஞ்சிப் போய்க்கவி மெவிய அழல் ஓம்பும் அப்பூதி' என்று திருநாவுக்கரசர் இவரைக் குறிப்பிட்டுச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

26. திருநீலநக்கர்:

சோழ நாட்டில், சாத்தமங்கை என்னும் தலத்தில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர். சாத்த மங்கையிலுள்ள அயவந்தி நாதரைப் பூசித்து வழிபட்டவர். சிவ விங்கத்தின்மேல் சிலந்தி விழிக்கண்டு படைத்து, குழந்தைமேல் விழும் சிலந்தியைச் செய்வதுபோல, வாயினால் ஊதித் துமிந்த மனைவியின் செயலை வெறுத்து, அவரைப் புறக்கணித்தவர். பின்னர் இறைவன் கனவில் தோன்றி அன்பின் மிக்க அவ்வம்மையார் வாயினால் ஊதித் துமிந்த இடம் ஒன்றைத் தவிர மற்றைத் தம் திருமேனியின் பரப்பெல்லாம் கொப்புளங்கள் தோன்றியிருத் தலைக் காட்ட, இறைவனின் அருளை உணர்ந்து மனமகிழ்ந்து, மனைவியின்பால் அன்புற்று உகந்தவர்.

ஞானசம்பந்தருடன் வந்த திருநீல கண்டப் பெரும்பாணர்க்கும், அவர்தம் மனைவியார்க்கும் அமுது செய்வித்து அவ்விருவரையும் தம் இல்லத்தின் நடுமனையில், வேள்விக் குண்டத்தின் அருகில், வேதியின் பாங்கர்ச் சிறப்பிடம் கொடுத்து உபசரித்தவர். ஞானசம்பந்தருடன் நட்புரிமை பூண்டு அவருடன் பல தலங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டார். ஞானசம்பந்தர்க்குஆச்சாபுரம் என்னுமதிருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் நிகழ்ந்த திருமணத்தின்போது, எல்லோரையும் போல இவரும் இறைவன் திருவருட் பேரொளியிற் கலந்தார்.

27. நமிநந்தியடிகள்:

சோழ நாட்டில் ஏமப்பேரூரில், அந்தணர் குலத்தில் தோன்றியவர். திருவாரூர் அரணைறி என்னும் கோயிலில் திருவிளக்குத் திருப்பணி செய்யக் கருதி அருகே இருந்த ஒரு வீட்டில் சென்று எண்ணெய் கேட்க, அவர்கள் சமணர்களாதலால் 'கையில் விளங்கு கனலுடையார் தமக்கு விளக்கு மிகை கண்ணர்; நெய் இங்கு

இல்லை; விளக்கு எரிப்பிராகில் நீரை முகந்து எரித்தல் செய்யும் என இகழ்ந்துரைத்தனர். அது கேட்டு மனம் வருந்திய இவர், இறைவன் பணித்தருளியபடி, அருகிருந்த குளத்துநீர் முகந்து கொணர்ந்து விளக்கு எரித்து வந்தார். ‘ஆரூர் நறுமலர் நாதன் அடித்தொண்டன் நம்பிந்தி நீரால் திருவிளக்கிட்டமை நீன்நாடு அறியுமன்றே’ என்பது திருநாவுக்கரசர் தேவாரம். ‘ஆரூரில் பிறந்தாரெல்லாம் நம்கணங்கள் ஆன பரிசு காண்பாய்’ என்று, இறைவன் காட்டக் கானும் பேறு பெற்றவர் இவர். திருநாவுக்கரசர் இவரைத் ‘தொண்டர்க்கு ஆணி’ என்று புகழ்ந்து சிறப்பித்துள்ளார்.

28. திருநான சம்பந்தர்:

சோழ நாட்டில், சீர்காழியில் தோன்றியவர். தந்தையார் சிவபாத இருதயர். தாயார் பகவதி அம்மையார். மூவாண்டில் பிரம தீர்த்தக் கரையில் தோணியப்பரால் அம்மிகையில் ஞானப்பால் ஊட்டுவிக்கப் பெற்றார். ‘தோடுடைய செவியன்’ எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகம் பாடினார். திருக்கோலக்காவில் பொற்றுளம் பெற்றார். திருப்பாசிலாச்சிராமத்தில் கொல்லிமழுவன் என்னும் குறுநிலமன்னின் மகளைப் பற்றியிருந்த முயலக நோயைத் தீர்த்தார். திருநீலகண்டப் பதிகம் பாடிக் கொடிமாடச் செங்குள்ளுரார் என்னும் தலத்தில் அடியவர்களுக்கு வந்த நளிர்க்கர நோயைப் போக்கியருளினார். திருதெல்வாயில் அரத்துறையில் முத்துச்சிவிகையும், திருப்பட்டலச்சுரத்தில் முத்துப் பந்தரும் பெற்றார். திருவாவடுதுறையில், தம் தந்தையார் வேள்வி செய் தற் பொருட்டுப் பொறிகிழி அரிக்கப் பெற்றார். தருமபுரம் என்னும் தலத்தில் ‘மாதர் மடப் பிடி’ எனத் தொடங்கும் யாழ்மூரிப்பதிகம் பாடினார். திருமருகுலில் அரவதின்டி இறந்த வணிகளைச், ‘சடையாய் எனுமால் சரண் நீ எனுமால்’ எனத் தொடங்கும் பதிகம்பாடி உயிர் பெற்று எழச் செய்தார். திருவீழி மிழலையில் படிக்காக பெற்றார். அக்காசு வாசி தீரப் பாடி யருளினார். திருமறைக் காட்டில் திருக்கதவும் அடைப்பித்தார். குலச்சிறையார், மங்கையர்க்கரசியார்வேண்டுகோட்குளைங்கிப் பாண்டிய நாடு சென்று, அனல் வாதமும், புனல் வாதமும் புரிந்து சமணர்களை வென்றார். பாண்டியனின் வெப்பு நோயைத் தீர்த்துக் கூணையும் போக்கி, ‘நின்றசீர் நெடுமாறன்’ என ஆக்கினார். போதிமங்கையில் புத்தர்களை

வாதில் வென்றார். திருமயிலையில் அங்கம் பூம்பாவை யாக்கினார். திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டு, நமச் சிவாயப் பதிகம் பாடித் தம் திருமணத்துக்கு வந்திருந்த எல்லோருடனும் இறைவன் திருவருள் ஒளியில் கலந்தார்.

29. ஏயர்கோன் கலிக்காமர்:

சோழ நாட்டில், காவிரியின் வடக்கரையில், கீழ்ப்பாலுள்ள திருப்பெருமங்கலம் என்னும் ஊரில், வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். சுந்தரர் பரவையார்பால் இறைவனைத் தூது அனுப்பிய செய்தி கேட்டு, அவர்பால் அருவருப் புற்றிருந்தார். தமக்கு வந்த குலீநோய் சுந்தரராலேயே திரும் என இறைவன் அருளி யது கேட்டு, ‘அவன் இங்கு வந்து தீர்ப்பதன் முன், யானே இப்பாதகச் சூலை தன்னை உற்ற இவ்வயிற்றினேடும் கிழிப்பேன்’ என்று தம் உடைவாள் கொண்டு உயிர் துறக்க முற் பட்டவர். பின்னர் இறையருளால் சுந்தரரும் இவரும் உயிர்போல் ஒன்றிய கேண்மையராயினார். சுந்தரரும் இவரும் திருப்புன்கூர் முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டனர்.

30. திருமூலர்:

இவர் நந்தி திருவருள் பெற்ற நான்மறையோகிளில் ஒருவர். அகத்தியரின் நண்பர். அவருடன் சிலநாள் தங்கி யிருத்தற் பொருட்டுக் கயிலையினின்றும் புறப்பட்டுக் கேதாரம் புசுபதிநேபாளம் காசி திருப்பருப்பதம் திருக்காளத்தி திருவாலங்காடு கச்சிரைமபம் பெரும் பற்றப்புவிழூர் என்னும் தலங்களை வணங்கிக் கொண்டு திருவாவடுதுறைக்கு எழுந்தருளினார். அத் தலத்தை விட்டுப்பிரிய மனமின்றி அங்குச் சிலநாள் தங்கியிருந்தபோது சாத்தனூர், இடையனுகிய மூலன் என்பவன் இறந்துபோக, அவன் மேய்க்கும் பக்ககள் கண்ணீர் சொரிந்து கலும் தல் தண்டு மனமிரங்கி, தமது உடலை ஓர் இடத்தில் மறைத்து வைத்து அவனது உடலில் தம் உயிரைப் பாய்த்தித் திருமூலராக எழுந்து, பக்ககளை மேய்த்து மசிழ்வித்தார். மறைத்து வைத்தத் தம் உடல் காணுமைற் போயீனமையால் ‘சுகரின் அருள் ஈது’ என உணர்ந்து, திருவாவடுதுறை அடைந்து, அங்குள் அரசா மரத்தின் கீழ்ச் சிவயோகத்தில் அமர்ந்து, ஓர் ஆண்டுக்கு ஒன்றுக் 3000 பாடல்கள் கொண்ட திருமந்திரம் என்னும் நூலை அருளிச் செய்து, திருக்கயிலை சார்ந்தவர்.

31. தண்டி அடிகள்:

சோழ நாட்டில் திருவாரூரில் தோன்றியவர். பிறந்தபொழுதே கட்பார்வை இழந்தவர். ஆயி னும் திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலில் திருவைந் தெழுத்து ஒதி வழிபட்டு வந்தவர். தம்மை இகழ்ந்துரைத்த சமணர்கள் கண் இழந்து போக, இறையருளால் தாம் கட்பார்வை பெற்றுத் திருவாரூர்க் கோயிற் குளத்தைத் தூர் எடுத்துத் தூய்மைசெய்து, தொண்டாற் றிப் பேறு பெற்றவர்.

32. மூர்க்க நாயனர்:

தொண்டை நாட்டில் பாலாற்றின் வடக்கரையில் உள்ள திருவேற்காடு என்னும் தலத் தில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். அடியார்களுக்கு அமுதளிக்கும் கட்பாடு மேற்கொண்டவர். செல்வம் தேய்ந்து வறுமை அடைந்தபோது, திருக்குடந்தை சார்ந்து தாம் முன்பு கற்று வன்மை பெற்றிருந்த குதாட்டத் தால் பொருள் தேடி, அப்பொருளைத் தாம் தீண்டாமல், அடியார்களுக்கு அமுது செய்யிப்பவர் கொள்ளும்படி செய்து, தாம் கடைசிப் பந்தியில் அமர்ந்து உண்டி கொண்டு, தொண்டாற்றி அருள் பெற்றவர்.

33. சோமாசி மாறர்:

சோழ நாட்டில், திருஅம்பர் என்னும் தலத் தில், அந்தனர் குலத்தில் தோன்றியவர். சோம யாகங்கள் பல செய்தவராதவின், 'சோமயாழி' எனப் பெயர் பெற்றார். அதுவே சோமாசி என மருவி வழங்குகின்றது. மாறர் என்பது இவர் இயற் பெயர். சந்தர மூர்த்தி கவாமிகளின் தோழராக விளங்கி வாழ்ந்து, இறையருள் பெற்றவர்.

34. சாக்கிய நாயனர்:

சோழ நாட்டில், திருச்சங்கமங்கையில் வேளாளர்குலத்தில் தோன்றியவர். காஞ்சிபுரம் அடைந்து ஞானம் அடைவதற்கு உரிய பல வழிகளையும் நாடிப் பெளத்த மதம் சார்ந்து, கலை நூல்கள் பலவும் ஒதியவர். பின்னர் இறைவன் அருளால், 'சாலில் சிவநன்னெறியே பொருளாவது' என உணர்ந்தார். எனினும் தாம் முன்னர் மேற்கொண்ட பெளத்த வேடத்தை விலக்கி ஒழிக்காமல், அன்பின் வழி நின்றவர். நாள் தோறும் சிவிலிங்கம் கண்டு வழிபட்ட பின்பே உண்ணும் நியமம் பூண்டவர். ஒருநாள் வெள்ளிடையில் இருந்த சிவ விங்கம் ஒன்றினைக் கண்டு, செய்வது இன்னது

என்றறியாமல், அருகே இருந்த கல் ஒன்றினை மலர் போலக் கருதி எடுத்து, அச் சிவலிங்கத் தின்மீது எறிந்தார். பின்னர்த்தம் உணர்வு வரப்பெற்றபோது தாம் கல்லெறிந்த செயலை நினைந்தார். 'எனக்கு அப்போது இது நிகழ்ந்தது இறையருளே' என்றுணர்ந்து, அங்கனமே மறவாமல் என்றும் அன்புடன் தவருது நியம முறச் செய்து, இறையருள் பெற்றவர்.

35. சிறப்புவியார்:

சோழ நாட்டில், திருஆக்கூரில், அந்தனர் குலத்தில் தோன்றியவர். அடியார்களுக்கு அமுதளித்துப் பொருள் வழங்கியவர். திருவைந்தெழுத்து ஒதியும், வேத வேள்விகள் செய்தும் இறைவனை வழிபட்டு அருள் பெற்றவர்.

36. சிறுத் தொண்டர்:

சோழ நாட்டில், திருச்செங்காட்டங்குடியில், மாமாத்திரர் குலத்தில் தோன்றியவர். ஆயுள் வேதக் கலையும், வடநூற் கலையும், தூயபடைக் கலத்தொழிலும் துறை நிரம்பய் பெற்றவர். யானைற்றம் குதிரைற்றம் முதலிய கலை களிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். பரஞ்சோதியார் என்பது இயற்பெயர். நரசிம்ம வர்ம பல்வளன் (கி.பி. 630-668) என்னும் அரசனின் படைத் தலைவராக விளங்கியவர். அவனது வாதாபிப் போரில் படைத்தலைமை தாங்கிச் சென்று, வீரச் செயல்கள் புரிந்து, இரண்டாம் புளி கேசி (கி.பி. 609-642) என்னும் மேலைச் சாஞ்சிகிய மன்னைத் தோல்வியுறச் செய்து வெற்றி பெற்றவர். வாதாபி நகரினின்று கணபதியின் திருவருவங் கொணர்ந்தவர். சிவ னடியார்க்கு அமுதளித்து உண்ணும் நியமம் பூண்டவர். அதன்படி உத்தராபதியாராக வந்த இறைவனுகிய பயிரவர் விரும்பியைடி, சீராளன் என்னும் ஒரே திருமக்னை அரிந்து சமைத்துப் படைத்த பெருந் தொண்டர். மஜைவியார் திருவெண்காட்டு நங்கை. தாதி யார் சந்தன நங்கை.

37. கழறிற்றறிவார்:

சேரமான் பெருமாள் எனவும் இவர் வழங்கப்படுவார். சேர நாட்டில், கொடுங்கோ ஞாரில், உதியன் மரபில் தோன்றியவர். இயற் பெயர் பெருமாக் கோதையார். செங்கோற் பொறையன் என்னும் சேரன் இறந்த பிறகு, இறைவன் பணித்தருளியபடி அரசரிமை ஏற்ற வர். தம் ஆட்சியில் எந்தச் சிற்றுயிர்க்கும்

துச்பம் நேரா வகையில் பாதுகாக்க, எல்லா உயிர்களும் பேசிக் கொள்வனவற்றை அறிந்து கொள்ளும் வல்வமையினை, இறைவனருளால் பெற்றார். அதனுலேயே 'கழறிற்று (பேசுவதை) அறிவார்' எனப் பெயர் பெற்றார். கந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளின் உயிர்த் தோழர். திரு வஞ்சைக் களத்தினின்று குதிரையின் மீது ஏறிச் சந்தரருடன் கயிலை சென்றவர். இவர் பாடியவை பொன் வண்ணத்தந்தாதி, திருவாசூர் மும்மணிக்கோவை, திருக்கயிலாய ஞான உலா என்னும் நூல்கள் ஆகும். இவைகள் பதினெட்டாண்றும் திருமுறையில் சேர்க்கப் பட்டிருக் கின்றன. பாணபத்திரரின் பொருட்டு இறைவன்னிலவருக்குத் திருமுகப் பாசுரம் ஒன்றினை எழுதி அனுப்பினார். உவர் மன்சமந்து வந்த வண்ணுண் ஒருவன் மழையில் நனைந்தமையால், உடம்பெல்லாம் வெளுத்துத் தோற்ற, அவனைத் 'திருநீற்றின் வார வேடம் நினைப்பித்தீர்' என்ற தொழுதவர். அதுபோது அவன், 'யார் என்று எனைக் கொண்டது? அடியேன் அடிவண்ணுன்' எனக்கூற, 'அடியேன் அடிச்சேரன்' எனத் தம் பணிவு தோன்றக் கூறி வணங்கி வழி அனுப்பி யருளியவர்.

38. கணநாதர்:

சோழ நாட்டில் சீர்காழியில் மறையவர் குலத்தில் தோன்றியவர். சீர்காழித் தோணி யப்பர்க்குத் தொண்டுகள் செய்தவர். நந்த வனப்பணி, மலர்ப் பணி, திருமஞ்சனப் பணி, திருவிளக்குப் பணி, திருமுறைப்பணி, முதலிய வற்றில் தொண்டர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து வந்த பெருந்தகையார்.

39. கூற்றுவ நாயனார்:

சோழ நாட்டில், திருக்களந்தை என்னும் தலத்தில், அரசராக விளங்கியவர். களப் பாளர் மரபினர். அரசர்கள் பலரை வென்ற வர். தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் இவருக்கு முடிகுட்ட மறுத்தனர். இறைவன் இவருக்குக் கணவில் தனது பாதமலர் குட்டி அருளினான்.

40. பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்:

செய்யுள் நிகழ் சொற்றெறிவியும், செவ்விய நூல் பலநோக்கும் வாய்ந்தவர். மெய்யுணர்வின் பயன் இதுவே என்று, மையணியும் கண்டராகிய சிவப்பிராளின் மலரடிக்கே ஆளான வர். பெரும் புலமை பெற்றவர். பரணர், கழிவர், நக்கிரர் முதலிய 49 சங்கப் புலவர்

களையே பொய்யடிமையில்லாத புலவர் என நம்பியாண்டார் நம்பிகள் குறிப்பிடுகின்றார்.

41. புகழ் சோழர்:

சோழநாட்டில், உறையூரில், அரசராக விளங்கியவர். சிவகாழி ஆண்டாரின் பூக்குடலையைப் பறித்துச் சிதறியதற்காகத் தமது பட்டத்துயாணையைக் கொண்ற எறிபத்த நாயனார்பால் 'என்னையும் கொன்றருளும்' எனப் பணிந்து தம் வடிவாள் எடுத்துக் கொடுத்தவர். அளந்த திறை முறைகொணரா அதிகள் என்பவனுடன் நேர்ந்த போரில், அற்று விழுந்த பகைவர்களின் தலைக் குவியிலின் நடுவே, ஒரு சடைத்தலை இருக்கக் கண்டு, 'ஒரு சிவனடியாரைக்கொன்று விட்டோமே! திருநீற்றின் நெறி புரந்து யான் அரசனித்த தன்மை சால அழிக்கு!' என்று மனம் வெதும்பி, அச்சடைத் தலையினை ஒரு பொற்றட்டில் ஏந்தி, அழல் வளர்த்து அதனுட்புக்கு உயிர் விடுத்தவர்.

42. நரசிங்க முனையரையர்:

திருமுனைப்பாடி நாட்டில், திருநாவலூரில் ஒரு சிற்றரசராக விளங்கியவர். கந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளை அன்பினால் மகன்மை கொண்டு வளர்த்தவர். சீலம் இல்லாதவரேயாயினும், திருநீறனித்த சிவனடியார்களை இகழ்ந்து ஞாலத்தவர் நரகஞ் சார்தலாகாது என்னும் கருத்துடையவர். அதனால் தூர்த்த நிலையில் காமக் குறி மலர வந்த ஒரு சிவனடியார்க்கு, மற்றைச் சிவனடியார்களிலும் இருமடங்கு பொற்காச அளித்து வழிபட்டுச் சிறப்பித்தவர்.

43. அதி பத்தர்:

சோழ நாட்டில், நாகைப்பட்டினத்தில், நூளாப்பாடியில் தோன்றியவர். மீன் பிடித்தல் தொழில் செய்தவர். தாம் பிடிக்கும் மீன் களில் முதல் மீனை இறைவனுக்கென்று விடுத்து வந்தவர். நெடு நாளாக மீன் கிடைக்காமல் பெரிதும் வருந்தியும் ஒருநாள், 'பொன் திரட்சுடர் நவமணி பொனிந்த மீன்' ஒன்று மட்டுமே கிடைக்க, அதனையும் தம் கொள்கைப்படி இறைவனுக்கே விடுத்து அருள் பெற்றவர்.

44. கலிக்கம்பர்:

நடு நாட்டில், பெண்ணைகடத்தில், வணிகர் குலத்தில் தோன்றியவர். அங்குத் தூங்காண மாடக் கோயிலில் அமர்ந்த இறைவனைப் பணித்து அடியார்களை வரவேற்று அழுதாட்டி வந்தவர். அடியார்களை வரவேற்றுப்பாதபூசை

செய்து வருங்கால், முன்பு தமது வீட்டில் வேலையாளாக இருந்து ஒடிச் சென்ற ஒருவன் அடியவர் வடிவில் வந்திருத்தலைக் கண்ட சிந்தனையால், அவருக்குப் பாத பூசை செய்ய நீர் வார்க்கக் கிறிது தாமதித்த மனைவியாரின் கையை வாளால் தறித்தவர்.

45. கலியர்:

தொண்டை நாட்டில், திருவொற்றியூரில், எண்ணெய் வாணிகர் மரபில் தோன்றியவர். திருவிளக்குப் பணி செய்தவர். வறுமை நிலை வந்ததனால், திருவிளக்குப் பணிக்கு முட்டுப் பாடு நேர்ந்தபோது தம் உயிரையும் துறக்கத் துணிந்து, அருள் பெற்றவர்.

46. சத்தி நாயனர்:

சோழ நாட்டில் வரிஞ்சியூரில் வேளாண் குலத்தில் தோன்றியவர். சிவனடியார்களை இகழ்ந்து பேசுபவர்களின் நாக்கினைச் சத்தியால் (வாளினால்) அறுக்கும் ஆண்மைத் திருப்பணி செய்தவர். அதனால் இவர்க்குச் 'சத்தியார்' எனப் பெயர் அமைந்தது.

47. ஐயடிகள் காடவர்கோன்:

தொண்டை நாட்டில் காஞ்சிபுரத்தில் பல்லவர் மரபில் தோன்றிய அரசர். வடதாநால் தென்தமிழ் முதலாம் கலைகள் பல வல்லவர். நிலையில்லாத அரசாட்சியை வெறுத்து மைந்தனுக்கு முடி சூட்டி, கேஷத்திர யாத்திரையினை மேற்கொண்டவர். இவர் பாடிய 'கேஷத்திரத் திரு வெண்பா' என்பது பதினெண்ரூம் திருமுறையில் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றது.

48. கணம் புல்வர்:

சோழ நாட்டில் வடவெள்ளாற்றின் தென் கரையிலுள்ள இருக்குவேஞ்சிரில் தோன்றியவர். தில்லைத் திருப்புலீச்சரம் என்னும் கோயிலில் விளக்கு எரித்து வந்தவர். வறுமை நேர்ந்தபோதும், கணம்புல் என்னும் ஒருவகைப் புல்லை அறுத்து விலைக்கு விற்றுத் திருவிளக்கு ஏற்ற வந்தார். ஒருநாள் அதுவிற்காமற் போகவே, அப்புல்லினையே திருவிளக்குக்கு இட்டு எரிக்க முற்பட. அதுவும் போதாமை கண்டு, தம் திருமுடியையே விளக்கில் மடுத்து எரித்து மகிழ்ந்து அருள் பெற்றவர்.

49. காரி நாயனர்:

சோழ நாட்டில், திருக்கடலூரில், தோன்றியவர். புலமை மிக்கவர். சிவபெருமான் மீது தமிழ்க்கோவை ஒன்று இயற்றியவர். அதற்குப் பரிசாக மூலேந்தர்கள் அளித்த நிதிக்குவை கொண்டு கோயில்கள் பல கட்டுவித்தவர்.

50. நின்றசீர் நெடுமாறர்:

திருஞான சம்பந்தர் காலத்தில் மதுரையில் ஆண்டு வந்த பாண்டிய வெந்தர். ஞான சம்பந்தரால் சைவர் ஆகமாறியவர். மங்கையர்க்கரசியாரின் கணவர். சம்பந்தர், 'வேந்தனும் ஒங்கு' என்று பாடியதனால், தமக்கிருந்த நூன் முதுகு நீங்கி 'நின்றசீர் நெடுமாறர்' எனப் பெயர் பெற்றவர். வரலாற்று அறிஞர் கள் இவரை 'மாறவர்மன் அரிகேசரி (கி.பி. 600-660)' என வழங்குவர்.

51. வாயிலார்:

தொண்டை நாட்டில் திருமயிலையில், வேளாண் குலத்தில் தோன்றிய தபோதனர். வாய் பேசாமல் மெளன் விரதம் பூண்டு தியானம் செய்து வந்தவர் ஆதவின், 'வாயிலார்' எனப் பெயர் பெற்றார். மறவாமை என்னும் தியானத் தினை, மனத்திற் கோயிலமைத்தது, ஞானம் என்னும் ஒளி விளக்கை ஏற்றி, ஆனந்தம் என்னும் திருமஞ்சனம் ஆட்டி, அன்பு என்னும் அழுது படைத்து, இடைவிடாது இறைவனை வழிபட்டு அருள் பெற்றவர்.

52. முனையுவார்:

சோழ நாட்டில், திருநீறுரில் வேளாண் குடியில் தோன்றியவர். போர் வன்மை மிக்கவர். வேண்டும் அரசர்களுக்குப் படைத்துவையாகச் சென்று வெற்றி தேடித்தந்து, அவர்கள் அளிக்கும் பொருள் கொண்டு அடியார்களுக்கு அழுதளித்துப் போற்றி வழிபட்டவர்.

53. கழற் சிங்கர்:

தொண்டை நாட்டில், காஞ்சிபுரத்தில், பல்லவர் குலத்தில் தோன்றியவர். தலவழிபாட்டில் ஈடுபாடுடையவர். திருவாரூர்க் கோயிலுக்கு இவருடன் சென்ற மனைவியார், அங்குப் பூத்தொடுக்கும் மன்றபத்திலிருந்த ஒரு பூவை எடுத்து மோந்து மகிழ், இறைவனுக்கு உரிய பூவைக் கவர்ந்து மோந்தார் என்று சின்து, செருத்துவை நாயனர் அவ்வம்மையாரின் முக்கை அரிந்தார். அஃதறிந்த இவ்வரசர், தண்டனையை முறைப்படி அன்றே தரவேண்டும் என்று கூறி, முக்கு முகர்வதற்கு எடுத்துத் தந்த கையையே முதலில் தடிதல் வேண்டும் என்று, தனது பட்டத்தரசியின் செங்கையை வளையலொடு துணித்தவர். இவரை வரலாற்று அறிஞர்கள் மூன்றாம் நந்திவர்மன் (கி.பி. 825-850) என்னும் அரசனுக்க் கருதுகின்றனர்.

54. இடங்குழியார்:

சோழ நாட்டில், கொடும்பாளுரில், வேளிக் குலத்தில் தோன்றியவர். சிவனடியார்க்கு அமுதாட்டுத் தெய்வம் நெற்கூட்டுக் கொட்டகாரத்தில் துழுமூந்து, திருவிற்கொவு செய்யப் புகுந்த அங்பர் ஒருவர்க்கு, தெற்பங்டாரமும் குறைவில் நிதிப் பண்டாரமும் வேண்டுமொவு முகந்து கொள்ள அளித்தருகியவர்.

55. செருத்துணையார்:

சோழ நாட்டில், மருகல் நாட்டுத் தஞ்சாவூரில், வேளாண் குலத்தில் தோன்றியவர். புகழ் சோழரின் மனையாரர் இறைவனுக்கு ஆரிய மலரை முகர்ந்ததற்காக மூக்கரித்தவர்.

56. புகழ்த்துணையார்:

சோழ நாட்டில், செருவிலிபுத்துரீரில் சிவம்ரையோர் குலத்தில் தோன்றியவர். நாட்டிற் பெரும் பஞ்சம் தோன்றிய போதும், இறைவனைக் குளிர் புனரும் மலரும் கொண்டு அர்ச் சித்தவர். பஞ்சத்தின் கொடுமையால் பல நூன் பட்டினி கிடந்து பசியால் வருந்திய இவர், திருமஞ்சனம் ஆட்டும்பொழுது குடத்தை இறைவன் மீதே வீழ்த்திவிட, இறைவன் இவர்க்கு நாடோறும் பீடத்தின் கீழ் ஒரு பொற்காச் அளித்து வரும் பேறு பெற்று, பலகாலும் வழிபட்டு உய்ந்தவர்.

57. கோட்டுப்புலியார்:

சோழ நாட்டில் நாட்டியத்தான்குடியில், வேளாண் குலத்தில் தோன்றியவர். சோழர்களின் தந்திரியாராய் விளக்கியவர். சிவபிரான் கோயில்களில் திருவழுதுபடி வழிச்குவதற்காகத் தாம் தொகுத்துக் கூடுகட்டி வைத்திருந்த நெல்லை எவரும் எடுத்தல்கூடாதுஎன்று 'திருவிரையாக்கலி' இட்டுப் போர் குறித்து வேற்று நாட்டிற்குச் சென்ற நிலையில், அதனை எடுத்து உண்ட குற்றத்திற்காகச் சுற்றத்தார்களைக் கொஞ்சு தண்டித்தவர்.

58. பத்தராய்ப் பணிவார்:

சிவனடியார்களைக் கண்டால் குதுகவித்துக் கொண்டாடி மிகிழ்ந்து பணி செய்யவர். சிவவழிபாட்டில் மிக்க கடுபாடுடையவர். அன்பின் மிக்கவர். சிவ கடைகள் கேட்பவர். நின்றுலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் மன்றாடும் மலர்ப் பாதம் ஒருகாலும் மறவாதவர்.

58. பரமீன்யே பாடுவார்:

தென் தமிழும் வடக்கையும் தேசிகமும் பேச வார். மன்றினிடை நடம் புரியும் வள்ளலையே

பொருளாக உள்ளுருகிப் பாடுவார்.

60. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே

வைத்தார்:

அட்டாங்க யோகத்தில் இயமம் நியமம் ஆசனம் பிரானுயாமம் பிரத்தியாகாரம் என்னும் ஐந்தினையும் பயின்று, தாரணை என்ற யோக வழியில் குண்டவி சத்தியைப் பிரணவத்தால் எழுப்பிச் சமூழனை வழியாய் மேலே செலுத்திச் சிவப்ராணை இடையெட்டாது தியானிப்பவர்.

61. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்:

திருக்கியிலையில் வற்றிருக்கும் சிவபெருமானின் சிவகணங்களாய், திருவாரூரில் பிறக்கும் பேறுபெற்றவர்கள்.

62. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்:

சொல்யங்களில் சிவவிசிங்கத்தைத் தொட்டுக் காலை நண்பகல் மாலை என்னும் மூன்று வேளைகளிலும் அருச்சித்துப்பூசிக்கும் பேறு பெற்றவர்கள்.

63. முழுநீறு பூசிய முனிவர்:

தருமசீலராய்த் தத்துவத்தின் நெறியூர்ந்து நீதியின்றி பிழையாமல் கேறி வழியே ஒழுகி, நீத்தியை நியமிக்கன் கடைப்பிடித்து, விழுதியினை விரும்பிப் போற்றி அணித்து, மூம்மலங்களையும் அறுத்த தவ முனிவர்கள்.

64. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்:

முவேந்தர் தயிம் நாட்டுக்கப்பால் இறைவன் அடிச்சார்ந்தவர்களும், சந்தரர் திருத்தொண்டத்தொகையில் போற்றிய தொண்டர்களின் காலத்திற்கு முன்னரும் பின்னரும் விளக்கிய வர்களும் ஆசிய அடியவர்கள்.

65. பூசலார் நாயனார்:

தொண்டை நாட்டில், திருநின்றலூரில், மறையவர் குலத்தில் தோன்றியவர். இறைவனுக்குக் கோயில் கட்டவிரும்பிப் பொருளில்லாமையால் மனத்திலேயே அதனை முறைப்படி கட்டி வழிபட்டவர். இவர் மனத்தில் கட்டிய கோயிலின் கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சிக்காக, இராஜசிம்ம பல்வன் (கி.பி. 666-705) காஞ்சியில் கட்டிய கோயிற் கும்பாபிஷேகத்தை, வேலெரு நாளைக்குத் தள்ளி வைத்துக் கொள்ளும்படி இறைவன் பணித்தருகினார்.

66. மங்கையர்க்கரசியார்:

மங்கையர்க்குத் தனி அரசி; எங்கள் தெய்வம்; வளவர் திருக் குலக் கொழுந்து; வளைக்கை மாலி; தென்னர் குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப் பாவை; நின்றசீர் நெடுமாறவளின் மனைவியார். ஞான சம்பந்தரை மதுரைக்கு வரவழைத்துச் சைவத்தை வளர்த்தவர்.

67. நேச நாயனார்:

பெல்லாரி மாவட்டத்தில் உள்ள காம்பீலி என்னும் நகரத்தில் அறுவையர் குலத்தில் தோன்றியவர். ஆடையும் கிணும் கோவணமும் நெய்து அடியார்களுக்கு அன்புடன் அளித்து அருள் பெற்றவர்.

68. கோச்செங்கட் சோழர்:

சோழர் குலத்தில் தோன்றியவர். தந்தை சபதேவன். தாய் கமலவதி. முற்பிறப்பில் சிலந்தியாக இருந்து திருஆணைக்கா இறைவனை வலைகட்டிப் பூசித்த புன்னியத்தால் சோழவேந் தராகத் தோன்றும் பேறு பெற்றவர். இவரை இவர்தம் தாயார் கருவபிர்த்தபோது, 'ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்குமேல் இப்பசங்குமிலி உலகம் ஒரு மூன்றும் அரசானும்' எனக் கணி வர்கள் கூற, அங்குனமே ஒரு நாழிகை வரை தடுத்துத் தாமதம் செய்து பெற்றெடுத்த போது, குழந்தையின் கண்கள் சிவந்திருக்கக் கண்டு, தாயார், 'எனகோச். செங்கட் கண்ணானே' என்று கூறி வியந்து மகிழ்ந் ததனால், இவருக்குக் கோச்செங்கட்ட்சோழன் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. 'என்டோள் சசற்கு எழில்மாடம் எழுபது செய்து உலகம் ஆண்டோன்' என்று திருமங்கையாழ்வார் இவரைப் பாராட்டி யுள்ளார். முற்பிறப்பில் யாணையால் நேர்ந்த இடையூறு கருதி, இவர் தாம் கட்டிய கோயில்களை யானை புகாத வாயில்களை உடைய மாடக் கோயில்களாகக் கட்டியருளினார்.

69. திருநீலகண்ட யாழிப்பாணர்:

சோழ நாட்டில், திருஞருக்கத்தம் புலியூரில், பாணர் குலத்தில் தோன்றியவர். திருஞான சம்பந்தரோடு நட்புக் கொண்டு, அவர்தம் திருப்பதிகங்களுக்கு யாழிஇசைத்தவர். மதுரை ஆலவாயிப் பெருமானின் அருள் பெற்றவர். அவரால் ஏறி அமர்ந்திருந்து பாடப் பலகை யிடப் பெற்றவர். திருவாரூர் இறைவன் வடத்திசையில் வேறு வாயில் வகுத்து அழைப்பச் சென்று, யாழிசைத்து மகிழ்வித்தவர். ஞான சம்பந்தர் திருமணத்தில் இறையருள் ஓளியிற் கலந்தவர்.

70. சடைய நாயனார்:

சந்தரரின் தந்தையார். திருமுனிப்பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் வாழ்ந்தவர்.

71. இசை ஞானியார்:

சந்தரரின் தாயார். சந்தரர் தமிமைச் சடையன் புதல்வன் என்றும், இசை ஞானி சிறுவன் என்றும் பிறவாறும் ஆங்காங்குக் குறிப்பிட்டிருத்தல் காணலாம்.

72. சுந்தரர்:

திருக்கயிலையில் சிவபிரானுக்கு அணுக்கத் தொண்டராக ஆலால் சுந்தரர் என்னும் பெயர் பெற்று விளங்கியவர். உமாதேவியின் சேடியராகிய அறிந்திதை சுமவினி என்பவரைக் காதலித்து, திருமுனிப்பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் சடையனார், இசை ஞானியார் என்னும் தந்தை தாயர்க்கு மைந்தராகத் தோன்றினார். நரசிங்க முனையரையாரால் வளர்க்கப்பெற்றார். இவரது திருமணத்தில் இறைவன் முதிய வேதி யராக வந்து இவரைத் தடுத்தாட்கொண்டார். திருவெண்ணெய் நல் லூரில், 'பித்தா பிறை சூடி' என்னும் பதிகம் பாடியுள்ளார். திருவாரூரில் திருத்தொண்டத்தொகை பாடினார்; பரவையாரை மணந்தார். குண்டையூர்கிழார் என்னும் அன்பர் இவருக்கு நெற் கொடுத்து வந்தார். திருக்கோளினி இறைவனைப் பாடி, அந்நெல் மலையைத் திருவாரூரில் சேர்ப்பிக்கச் செய்தார். நாட்டியத்தான்குடியில் வாழ்ந்த கோட்டுப்பியாரின் மகளிராகிய சிங்கடி, வனப் பகை என்னும் இருவரையும் தம் மக்களாக ஏற்றுக்கொண்டார். இறைவன் அளித்த பன்னீராயிரம் பொன்னைத் திருமுதுகுன்றில் ஆற்றில் இட்டுத் திருவாரூர்க்குளத்தில் எடுத்தார். திருக்குருகாலூரில் பொதி சோறும், திருக்கச்சூரில் பிச்சைச் சோறும் இறைவன் கொண்டந்து தரப்பெற்றார். திருவொற்றியூரில் சங்கிலியை மணந்தார். திருவெண்பாக்கத்தில் ஊன்று கோல் பெற்றார். சபதம் பொய்த்தமையால் இழந்த இடக்கண்ணைக் காஞ்சிபுரத்திலும், வலக்கண்ணைத் திருவாரூரிலும் பெற்றார். இறைவனைப் பரவையின்பால் தூது அனுப்பினார். ஏயர் கோன் கலிக்காமர், சோமாசி மாறர், சேரமான் பெருமாள், முதலியவர்களுடன் நட்புக் கொண்டார். திருப்புக்கொளியூர் அவிநாசியில் முதலை விழுங்கிய பிள்ளையை மீட்டார். திருவஞ்சைக்களத்தினின்று வெள்ளையானை ஏறித் திருக்கயிலை சென்றார்.

[திருமயிலைக் கபாலிச்சரர் கோயில், அறுபத்து மூவர் விழாவில் (23-3-67), வழங்குவதற்காக இல்லை எழுதப்பெற்றது. .

—ஆசிரியர்.]

திருக்கழுக்குன்றம்

புன்றுவர:

தொண்டை நாட்டிலுள்ள பாடல் பெற்ற சிவ தலங்களுள், திருக்கழுக்குன்றமும் ஒன்று. சென்னையிலிருந்து 45 கல் தொலைவிலும், செங்கற்பட்டி விருந்து 9 கல் தொலைவிலும்உள்ளது. பன்டைக் காலத்தில், தொண்டை நாட்டுக்குரிய 24 கோட்டங்களுள், களத்தூர்க் கோட்டத்தில் களத்தூர் நாட்டைச் சேர்ந்திருந்தது. கல் வெட்டுக்கள் இதனை உலகளந்த சோழ பூரம் என்று குறிப்பிடுகின்றன.

காந்திசெய் கோயில்:

சிவபெருமான் இத்தலத்தில் மிகவும் விருப்பங் கொண்டு வீற்றிருக்கின்றார். அது பற்றியே, 'காதல் செய் கோயில் கழுக் குன்றே' எனத் திருஞான சம்பந்தர் தமது தேவாரத் திருப்பதிகத்தில், பதினெட்டு பாடல்களிலும் குறிப்பிட்டிருஞ்சின்றார். இத் தலத்தின் சிறப்பை உணர்த்த இல் தொன்றே போதியதாகும்.

திருக்கழுக்குன்றத்திற்கு நாம் நம்மால், நம் வாழ்க்கையில் எத்தனைக் கெத்தனை முறை செல்ல முடியுமோ, அத்தனை முறையும் சென்று தொழுதல் வேண்டும். அத்தகைய சிறந்த புண்ணியப் புனிதப் பெருந்தலம், திருக்கழுக்குன்றம்! அதனுலேயே சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள்,

சென்று சென்று தொழுமின்கள்
தேவர் பிரான் இடம்
கன்றி ஞேடு பிடிகுழ்
தண் கழுக் குன்றமே.

என்று பாடி யருளியிருக்கின்றார். இதனாலும் திருக்கழுக் குன்றத்தின் இணையற்ற பெருஞ் சிறப்பு இனிது விளங்கும். அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் மாணிக்க வாசகர் பட்டினத்தார் அருணசிரிநாதர் முதலிய சான்றேர்கள்பற்

பலரும், இத்தலத்தைப்புகழ்ந்து பாடிப் போற்றியுள்ளனர்.

பட்சி தீர்த்தம்:

இதற்குப் பட்சி தீர்த்தம் எனவும் பெயர் வழங்கும். வட நாட்டி னின்று இப்புனிதப் பெருந்தலத்தைத் தரிசிக்க, ஏராளமானவர்கள் நாடோரும் வந்து செல்கின்றனர். பின்னாய்ப்பட்டோர், பேய் கோட்டப்பட்டோர், மனநோயுற்றோர் முதலிய பலர் இத்தலத்திற்கு வந்து, பல நாள் தங்கி மலைவலம் வந்து, இறைவனை வழிபட்டுத் தத்தம் குறைந்து நலமடைந்து இன்புற்றுச் செல்கின்றனர். இஃது ஒரு சிறந்த பிரார்த்தனைப் புண்ணியத் தலம்.

தலப் பெயர்கள்:

இத்தலத்தில் வேதங்கள் இறைவனைப் பூசித்து மலைவடிவாக அமைந்த தமையின் வேதக்கி வேதாசலம் என்றும்; கோடி உருத்திரர்கள் பூசித்த தனுல் உருத்திரகோடைசம் என்றும், திருநந்தி தேவர், பிரமன், திருமால், அஷ்டவக்கள் ஆகியோர் பூசித்த தனுல் முறையே நந்திபூரம், பிரமபூரம், நாராயணபூரம், வசபூரம் என்றும்; தலமரம் வாழையாதவின் கதவிவளம் கதவிவெற்பு என்றும்; யுகந்தொறும் இரு கழுகுகள் பூசித்து வருதலால் கழுக்குன்றம் கங்காசலம் கிருத்திரகிரி என்றும்; இத்தலத்திற்குப் பல பெயர்கள் வழங்கும்.

வேதமலை:

ஊரின் நடுவே சுமார் 600 அடி உயரம் உடையதாக மலை திகழ்கின்றது. இம்மலை நான்கு பகுதிகளாகக் காட்சியளிக்கின்றது. இருக்கு எசார்சாமம் அதர்வனம் என்னும் நான்கு வேதங்களும், முறையே அம்மலையின் அடியும் நடுவும் முடியும் சிகரமும் ஆக

விளங்குகின்றன. வேதத்தின் அங்கங்க ஸாகிய சந்தச கற்பம் மீமாஞ்சை வேதாந்தம் நிருக்தம் சோதிடம் வியாகரணம் புராணம் தந்திரம் தீக்கை முதலியன, முறையே அம்மலையின் தாதுக்களும் குகைகளும் தாழ்வரையும் நெடுமரமும் அருவிகளும் மணிகளும் சாரல்களும் காடுகளும் செடிகொடி களும் ஆகக் காட்சியளிக்கின்றன என்பது தலபுராணம். இங்ஙனம் வேத மாகிய மலை உச்சியில் இறைவன் எழுந்தருளியிருத்தல் பற்றியே, “கழுகுன்றத்து உச்சியாய்! கடவுளே!” எனத் திருநாவுக்கரசர் விளித்து விழைந்து போற்றி மகிழ்கின்றார்.

கோயிலின் தொன்மம் :

இம்மலையின் உச்சியில் சிவபெருமான் வாழைப்பூக் குருத்துப் போன்று சுயம்பு மூர்த்தியாகத் தோன்றியுள்ளார். அத்திருவுருவத்திற்குக் கவசம் சாத்திப் பூசித்து வருகின்றனர். வேத மாகிய மலை உச்சியில் விளங்குதலின் இறைவனுக்கு மலைக்கொழுந்து என்றும் பெயர் வழங்குகின்றது. “கந்தசிஷ்யன் என்ற இரண்டாம் கந்தவர்மன் (கி.பி. 400-436), திருக்கழுகுன்றத்துச் சிவன் கோயிலுக்கு நிபந்தம் விட்டிருந்தான்; அது மீட்டும் முதல் நரசிம்ம வர்மன் (கி.பி. 630-668) காலத்தில் புதுப்பிக்கப் பெற்றது” என்று இராஜராஜ சோழன் (கி.பி. 985-1014) கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆதலின் இக் கோயிலின் பழமை இனிது விளங்கும். மலைக்கோயிற் கருவறையின் மூன்று பக்கத்துச் சுவர்களிலும், பிரமன் திருமால் நந்திதேவர் சண்டே சுவரர் சோமாஸ்கந்தர் தட்சிணைமூர்த்தி மார்க்கண்டேயர் போகசத்தி திருவருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதன் உட்சுற்றில் சொக்கம்மை கோயில், வடக்கு நோக்கித் தனியே அமைக்கப் பெற்றுள்ளது.

இட அபிடேகம் :

திருமலையின் உச்சியிலுள்ள இறைவனை இந்திரன் பன்னிரண்டு ஆண்டுக்கட்கு ஒருமுறை பூசனை புரிவதாகத்

தலபுராணம் பாடுகின்றது. மேகவாகனன் ஆகிய இந்திரன் பூசிப் பதற்கு அறிகுறியாக இட அபிடேகம் நிகழும். அதுபோது வானத்தினின்று இடியானது திருமலைக் கோபுரத்துள் விழுந்து இறைவனை மூன்று முறை வலம் செய்து பூமியில் இறங்கி விடுவதாகக் கூறுகின்றனர். இதனால் கோயிலுக்கோ சுவாமிக்கோ பழுது ஒன்றும் நேர்வதில்லை. கி.பி. 1889-ஆம் ஆண்டிலும், 1911-ஆம் ஆண்டிலும் இவ் இந்திர பூசை நடைபெற்றதாகக் கூறுகின்றனர். இந்திரன் உருவமும் கருவறையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

குடைவரை மண்டபம் :

மலைக் கோயிலினின்று கீழே இறங்கி வரும் பாதையில் சுமார் 50 அடிக்குக் கீழ் ஒருக்கடைவரை மண்டபம் உள்ளது. அங்கு ஒரே பாறையில் இயன்றுள்ளது. அதன்கண் மண்டபமும் கருவறையும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்குடைவரை மண்டபம் மகேந்திர வர்ம பல்லவன் (கி.பி. 600-630) காலத்ததாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

கழுகு பூசனை :

பிரம்மாவின் மானசீகப் புத்திரர் என்மர், சாரூப பதவியை விரும்பிக் கடுந்தவம் புரிந்தனர். சிவபெருமான் தவத்திற்கு இரங்கிக் காட்சியளித்து யாது வேண்டும்? என வினவினார். பிரம்ம புத்திரர்கள் ஆகிய அம்முனிவர்கள் சாயுச்சிய பதவியை அருளிச் செய்ய வேண்டினர். பெருமான் வியந்து, “விரும்பியதைக் கொடுக்கத் தடையில்லை, ஆயினும் ஒன்றை நினைந்து தவம் செய்து, மற்றென்றைக் கேட்டார்கள். மனமொன்று செய்வொன்றுக் கடித்தல் சிவத்துரோகம். எல்லா அறங்களுங்கள் கற்றும் கர்ம வினை உங்களை விட்டு நீங்கவில்லை. ஆதலால் என்மரும் கழுகுகளாகப் பிறந்து உழல் வீர்களாக” எனச் சபித்தனர். அவர்கள் ஆண்டவளைத் தொழுது தங்கள் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டினர். எழுவகைப் பிறவிகளுள் எதுவரினும் நுமது இனையடி மறவாத பேரன்பை

அருள்விராக என வேண்டியர். அவர் களின் மா உறுதியைக் கண்டு மிகிழ்ந்த இறைவன், “நீங்கள் என்மரும் யுகத்திற்கு இரண்டு கழுகுகளாகப் பிறந்த வேதகிரியில் தம்மைத் தொழுது, யுக முடிவில் சாயுச்சிய பதவி பெறுவிர்களாக” என அருளிச் செய்தவர். பெருமான் கட்டளைப் படியே, திரோதாயுகத்தில் சண்டன், பிரசண்டன் என்ற பெயரோடு இருவர் கழுகுருவாய்த் தோன்றி இம்மலையில் தவம் செய்து பேறு பெற்றனர். திரோதாயுகத்தில் சம்பாதி, சடாயு என்ற இரு முனிவர்கள் கழுகு உருவாகப் பிறந்து இங்குப் பெருமானை வழிபட்டுப் பேறு எய்தினர். துவாபர யுகத்தில் சம்புகுத்தன், மாகுத்தன் என்ற முனிவர்கள் கழுகுருவத்தை அடைந்து இத்தலத்தில் தவயியற்றிப் பெருமானது சாயுச்சிய பதவி அடைந்தனர். கவியுகத்தில் பூஷாவிதாதா என்னும் இரு முனிவர்கள் கழுகுருவம் பெற்று வழிபட்டு வருகின்றனர். நான்கு யுகத்திலும் கழுகு பூசித்துப் பேறு பெறுவதால் கழுக்குன்றம் என இல்லூர் பெயர் பெற்றது.

நான்தோறும் காலை 11 மணி பள்ளில் தேசிகர் ஒருவர், சர்க்கரைப் பொங்கலூம், நெய்யும் இச் கழுகு கட்டு அளித்து வருகிறார். இதனைக் கழுகு பூசை என்பர். இக்கழுகுகள், காலையில் கங்கையில் நீராடி, நடுப் பகலில் கழுக்குன்றத்தில் உணவு உட்கொண்டு, மாலையில் இராமேச்சரத்தில் வழிபட்டு, இரவு சிதம் பரம் அடைகின்றன என்று, செலி வழிச் செய்தி வழக்கும் உண்டு.

இத்தலத்தில் இற்றைக்குச் சமார் 300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்க் கி.பி. 1681-ஆம் ஆண்டு ஜாலன் மாதம் 6-ஆம் தேதியன்று, ‘ஹாவர்ட்’ (Hovert) என்னும் டச்சக்காரர் ஒருவர், திருக்கழுகு குன்றத்துக்கு வந்து கழுகுகள் உணவுகொள்ளும் நிகழ்ச்சியினைத் தாமே நேர்த்துக்கொடு வியந்ததாகத் தாம்

எழுதிய நூல் ஒன்றில், விவரமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தீர்த்தங்கள் :

இத்தலத்தில் பல தீர்த்தங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் மிகவும் தலைசிறந்தது சங்கு தீர்த்தம். மார்க்கண்டேயர் இங்கு வந்தபொழுது, இத்தீர்த்தக்கரையில் செய்யகூடிய பிரான்டு பினார். அப்போது அவருக்குச் சில பூசை செய்வதற்குரிய பாத்திரமாகத் தீர்த்தத்தினை சங்கு ஒன்று தோன்றியது. அதனால் இத்தீர்த்தம் சங்கு தீர்த்தம் எனப் பெயர் பெற்றது. இப்போதும் 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை இத்தீர்த்தத்தில் சங்கு தோன்றுகிறது. அங்கும் 12 ஆண்டுக்கு ஒருமுறை தோன்றிய சங்குகள் பல, கோயிலில் தொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தீர்த்தமே யன்றி மலைமேல் உள்ள களை யாகிய சம்பாதி தீர்த்தம், இந்திர தீர்த்தம், சம்பு தீர்த்தம், உருத்திரகோடி தீர்த்தம், வசிட்ட தீர்த்தம், மெய்ஞ்ஞான தீர்த்தம், அகத்தியர் தீர்த்தம், மார்க்கண்டேய தீர்த்தம், கொசிக தீர்த்தம், நந்தி தீர்த்தம், வருண தீர்த்தம், அகலிகை தீர்த்தம் என இத்தலத்தில் 12 தீர்த்தங்கள் உள்ளன.

திருமலூக்குச் செம்ப்புவத்து ஒன்று

இந்திரப் பொய்கை;

தென்சிப்ப் சம்பு, உருத்திரகோடித்தடம்

என்றிரண்டாம்;

அரிது தென்பால் வசிட்டம் ஒன்று;

திருத்தியின் மெய்ஞ்ஞானம்

அகத்தியம் மார்க்கண்டமூடன்

கோசிகம்நான்கு அயரும்;

மருவு குபால் நந்தி

வருணம் இரண்டிலங்கும்;

வடமேலி அகலிகை ஒன்று;

இக்கிரிவான் முகட்டின்

இருவரும்யாம் கண்டதொன்றங்கு

எமதுபெயர் அதுவாம்;

இக்கிரம்பன் விருதீர்த்தம்

எவ்வினையும் தொலைக்கும்.

—அதைக் கவி வீரராவல் முதலிபார்.

தல விநாயகர்கள் :

இத்தலத்து விநாயகர், வண்டுவன விநாயகர் என வழங்கப்படுவார். இவர் தவிர மற்றும், சந்திதி விநாயகர், சண்முக விநாயகர் (சங்கு தீர்த்தக்கரை), தேரடி விநாயகர், சொக்கப் பிள்ளையார் (திருவாவடுதுறை மடம்), சித்தாத்திரி விநாயகர் (மலை அடிவாரம்), அன்னக்காவடி மடத்து விநாயகர், கோடி விநாயகர், முடிகாட்டும் விநாயகர், ஆலடிப் பிள்ளையார் என, விநாயகர் கோயில்கள் பல உள்ளன.

தாழக்கோயில் :

ஊனின் நடுவில் மலையடி வாரத்தில் விசாலமான பெரிய சிறந்த கோயில் அமைந்து விளங்குகின்றது. இது தாழ் வரைக் கோயில் எனப்படும். பொது மக்கள் இதனைத் தாழக்கோயில் என வழங்குவார். திருப்பெருந்துறையில் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற மாணிக்க வாசகர் மீண்டும் ஒருமுறை குருதரிசனம் பெற்று, 'கணக்கிலாத் திருக்கோலம் நீவந்து காட்டியை கழுக்குன்றிலே' எனப் பாடிய தலமாதவின், இங்கு மாணிக்க வாசகர் கோயிலும், அதற்கு நேர் எதிரில் இறைவனின் திருவடி அமைக்கப் பெற்ற கோயிலும் அமைந்து விளங்குகின்றன. இங்குள்ள இறைவனின் பெயர் பக்தவத்சலர். அம்பிகை திரிபுர சந்தர்தி. இக்கோயி விலுள்ள சண்முகப் பெருமான் திருவருவம், வீரபத்திரர் திருவருவம் என்பவை மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை. இக்கோயிலில் பல்லவர் காலத்திற்கும், சோழர் காலத்திற்கும் உரிய அழகிய சிறப் வேலைப்பாடுகள் செறிந்துள்ளன.

சஞ்சிவிமலை:

இத்தலம் தட்சிண கயிலாயம் என வும் வழங்கப்படும். ஆதிசேடனும் வாயு தேவனும் தம்முள்வலிமை மிக்க வர்யர்? என்று போட்டியிட்டபோது, வாயு தேவனுல் சிதறும்படி செய்யப் பெற்ற மேருமலையின் பகுதிகள் சில

இத்தலத்திலும் விழுந்ததாகக் கூறுவார். ஆஞ்சனேயர், இலக்குவன் இலங்கையில் மூர்ச்சை அடைந்தபோது சஞ்சிவி மலையை எடுத்துச் சென்றார் என்றும், அப்போது அதன் பகுதிகள் சில இங்குச் சிதறி வீழ்ந்தன என்றும் கூறுவார். அதனால் இங்கே சஞ்சிவி மலைச் சாரல் என்ற ஒன்று விளங்கிவருகிறது. அதன்கண் பல அரிய மூலிகைகள் உள்ளன என்றும், அவற்றின்மீது படிந்து வரும் காற்றுனது பல பின்களைத் தீர்த்து உடலுக்கு நன்மை தருகின்றது என்றும், பெரியோர்கள் அனுபவித்து உணர்ந்து கூறுகின்றனர். இத்தலத்தில் மலைவலம் வருவதனால் எத்தனையோ பல நோய்கள் தீர்ந்து விடுகின்றன என்பது அனைவரும் கண்டறிந்த அனுபவ உண்மை. திருவாலங்காட்டில் காளி தேவியுடன் வாது செய்து ஊர்த்துவ தாண்டவம் புரிந்த சிவபெருமான், அதுபோது தமக்கு ஏற்பட்ட களைப்பை இத்தலத்திற்கு வந்து தங்கியே தீர்த்துக் கொண்டார் எனத் தலபுராணங்கூறுகிறது.

பாதலத் தளவும் ஓர்தாடப் பதுமம், அண்ட்கூட

மீதலத் தளவும் ஓர்தாட

கமலமும் விடுத்து, எம் ஜயன்

தீத கூத்து அகற்றும் ஆல

வனத்தெத்திர் சினத்த காளி

வாத கூத்து ஆடி, இந்த

வரையின் வந்து, இளைப்பு மாய்த்தான்.

—திருக்கமுக்குன்றப் புராணம்.

முவர் பேட்டை:

இயற்கை அழகு மிகுந்து எவருள் எத்திலும் இறை உணர்வை எழுப்புகின்ற இவ்வினிய புனிதப் பெருந்தலத் தினை, அப்பர் சம்பந்தர் சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் பணிந்து, திருப்பதிகங்கள் அருளிச் செய்துள்ளனர். அவர்கள் வேதமாகிய இம்மலையில் ஏறுதற்குத் துணியாமல், தொலைவிலிருந்தே இறைவனை நோக்கிப் பாடியருள்ளனர். அவ்விடம் இப்போதும் 'மூவர் கோயில் பேட்டை' எனப் புகழ் பெற்று விளங்கு

கிள்றது. அண்ணயில், 20-25 ஆண்டு கணக்குச் 'சென்னைச் சிவன்யியார் திருக்கூட்டத்தினர்' பெருந்திரளாக இங்கு வந்து, அருட்டிரு. அழகார் அடிகளார் அவர்கள் தலைமையில், ஆனி மகநாளில் மாணிக்க வாசகர் விழாவைச் சிறப்புறக் கொண்டாடி மகிழ்ச்சின்றனர்.

திருப்பனி:

இத்துணைச் சிறந்த இப்புனிதப் பெருந்தலத்தின் கோயிலுக்குத் திருப்பனி செய்ய அன்பர்கள் பலரும் முயன்று வருகின்றனர். அது குறித்துப் பெருமக்கள் பலர் அடங்கிய திருப்பனிக்குழு ஒன்றும் அண்ணயையில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. இத்திருப்பனிக்காக ஒரு செங்கல்லுக்கோ, அல்லது கருங்கல்லுக்கோ உரிய விலையைக் கொடுத்தோர்களும், திருப்பனிக்காக இயன்ற உடலுழைப்பையளித்தவர்களும், கயிலாயத்தில் தேவர்கள்வணங்கும்படியான சிறப்பைப் பெற்று, பார்வதி-பரமேசுவரரின் அருளை அடைந்து

இன்பமாக வாழ்வார்கள் என்று தலபுராணம் பாடுகின்றது.

இட்டிகை ஒன்றிற் கேளும்,
ஒ இன்தொரு சிலைக்கே ஏனும்
கட்டிய விலைதந் தோரும்,
கைத்தொழில் இழைத்திட்டோரும்
பட்டொளி மருங்குல் பாகன்
கயிலையில் பக்கபொற் கோயில்
விட்டிமைத்து ஒளிரத் தேவர்
வணங்க வீற்றிருப்பர் நன்றே.

—திருக்கழுக்குஞ்சறப் புராணம். ஆதலின், அன்பர்கள் அணைவரும் திருக்கழுக்குஞ்சறம், ஸ்ரீ சொக்கம்மை சமேத வேதகிரீசுவரர் வீற்றிருக்கும் திருமலைக் கோயிலுக்கும், ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தரி சமேத பக்தவத்சஸ்லேசுவரர் எழுந்தருளி விளங்கும் தாழ்வரைக் கோயிலுக்கும் திருப்பனி செய்யத் தத்தம்மால் இயன்ற எல்லா உதவி களையும் செய்து, பல நலம், பெற்று உய்வார்களாக!

— ஆசிரியர்

“ என் செய்வான் தோன்றினேன் ?”

குலம்பொல்லேன் ; குணம்பொல்லேன் ; குறியும் பொல்லேன் ;
குற்றமே பெரிதுடையேன் ; கோலம் ஆய

நலம்பொல்லேன் ; நான்பொல்லேன் ; ஞானி அல்லேன் ;
நல்வாரோடு இசைந்திலேன் ; நடுவே நின்ற

விலங்கல்லேன் ; விலங்குஅல்லாது ஒழிந்தேன் அல்லேன் ;
வெறுப்பனவே மிகப்பெரிதும் பேச வல்லேன் ;

இலம்பொல்லேன் ; இரப்பதே சய மாட்டேன் ;
என்செய்வான் தோன்றினேன் ? ஏழை யேனே !

— திருநாவுக்கரசர்.

இந்து மதம்

முன்னுரை :

உலகில் நிலவி வரும் பல்வேறு மதங்களில், மிகவும் பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்து திகழ்வது, நமது இந்து மதம். பிறசில மதங்களைப் போல, நமது இந்து மதமானது ஒரு குறிப் பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப் பட்டதன்று. மற்றைச் சமயங்கள் இன்ன காலத்தில், இன்றோரால் தோற்றுவிக்கப் பட்டன என்றெல்லாம், வரலாற்று நூல்கள் கூறக் காண்கின்றோம். அவ்வாறு ஏதும் கூறற்கு இயலாத நிலையில், வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் மிக முற்பட்டு, மிக்க பழையமை வாய்ந்ததாக நமது இந்து மதம் விளங்கி வருகின்றது. எத்துணையோ பல மதங்கள், உலகில் ஆங்காங்கே தோன்றிப் பின்னர்க் காலப் போக்கில் மறைந்து போயிற்று. அவ்வாறின்றி நமது இந்து மதம், தொன்று தொட்டு இன்றுகாறும் நின்று நிலவி வழங்கி வருகின்றது. அதுபற்றியே, இந்து மதத்துணைச் 'சநாதன தருமம்' என்று நம் சான்றேர்கள் போற்றி வந்துள்ளனர்.

தொன்மை :

'இந்து மதம்' என்னும் சொல், நமது பழைய வேதம் உபநிடதம் ஆகமம் புராணம் முதலிய நூல்கள் எதிலும் காணப்படவில்லை என்றும், அஃது அண்மையிற் சில காலமாகவே வழங்கி வருகின்ற வேற்றுப் புலச் சொல் என்றும், ஒரு சிலர் கூறுவதுண்டு. அஃது ஒருவகையில் உண்மையே ஆகுமாயினும், அதுபற்றிஏதுங்குறையில்லை.

“தொன்மையவாம் எனும்எவையும் நன்றாகா; இன்று தொன்றியன எனும்எவையும் தீதாகா . . .”

என, நம் சைவசித்தாந்த சந்தான ஆசிரி

யர்களுள் ஒருவராகிய உமாபதிசிவம் கூறுவது, ஈண்டு நாம் எண்ணி யுணர்தற்குரியது.

“கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே”

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அருளிச் செய்திருத்தலும், இங்கு நாம் பெரிதும் சிந்திக்கத் தகுவதாகும். சொல் புதியதாயினும், அதன் பொருள் மிக்க தொன்மை வாய்ந்ததே என்னாம்.

பொதுமை :

நமது இந்தியப் பெரு நாட்டில், பலதிற மக்களும், பல்வேறு நடையுடை பாவணைகளும், பல்வேறு பழக்க வழக்கப் பண்பாடுகளும், ஆங்காங்கே அமைந்து விளங்கக் காண்கின்றோம். ஆயினும், இப் பலதிற வேறுபாடுகளுக்கும் இடையே, ஒரு பெரும் பொதுத் தன்மையும் ஊடுருவி நின்று பொலிந்து திகழ்தல் காணப்படுகின்றது. இந்திய மக்களின் புறக் கோலங்களும் பிறவும் வேறுபட்டாலும், அவர்கள் அனைவருடைய உளப்போக்கும் உணர்வும் பெரும்பாலும் ஒரே தன்மை உடையனவாக விளங்குகின்றன. இமயம் முதல் குமரி வரையிலுள்ள எல்லா மக்களும் பற்பல துறைகளில், மிகவும் வியக்கத் தக்க நிலையில் ஒத்தமனப்பான்மையும் உணர்வும் உடையவராக இருக்கின்றனர். கடவுள் நம்பிக்கையிலும், விக்கிரக வழிபாடுகள் புரிவதிலும், பலவேறு சடங்குகள் இயற்றுவதிலும், பாவம் புண்ணியம் ஊழ்வினை பிறப்பு இறப்பு மறுபிறப்பு சுவர்க்கம் நரகம் என்பன பற்றிய கொள்கைகளிலும், இந்திய மக்கள் அனைவருக்குமிடையே ஒத்த கருத்தே நிலவி வருகின்றது. இவைகள் யாவும்

இந்திய மக்களின் அடிப்படைப் பொதுக் கருத்துக்களாக அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம். சார்வாகம் சமன்மௌனம் பொத்தம் சைவம் வைணவம் சாக்தம் சீக்கியம் முதலிய சமயங்களும், கேவலாத்துவிதம் விசிட்டாத் துவிதம் துவிதம் சுத்தாத்துவிதம் முதலிய எத்துண்மோ பல தத்துவங்களாக்கள்களும், நமது இந்தியப் பெரு நாட்டில் விளங்கி வழங்கி வருகின்றன. ஆயினும், அவைகள் அனைத்தையும் தனக்குள் ஏற்றுத் தழுங்கிக் கொண்டு விளங்கி வரும் சிறந்த பொதுமைப் பெரு நெறியே, இந்து மதம் ஆகும் என நாம் கூறலாம்.

பெரும் :

இந்து மதமானது, ஒருவகையில், “முன்னைப் பழம் பொருட்சும் முன்னைப் பழம் பொருளாய்ப் பின்னைப் புது கைமக்கும் பேர்த்தும் அப்பெற்றியன தாய்ப்” பெருமையற்றுப் பிறங்கி வருகின்றது. உலகின் பல பகுதிகளில் இந்து மதம் பண்டும் பரவி யிருந்தது; இன்றும் பரவி யிருந்து வருகின்றது. சமணமூழ் பொத்தமும் சீக்கியமூழ் போன்ற மதங்கள் இந்து மதத்தினின்று தோன்றிய கிளை மதங்களைபோகும். எத்துண்மோ கோடிக்கணக்கான மக்களுக்குரிய மதமாக இந்து மதம் இலங்குகின்றது. இந்து மதத்தை எதிர்த்துப் பல இயக்கங்களும் கொள்கைளும் அவ்வப்போது தோன்றின. எனினும், அவற்றை யெல்லாம் வென்று புறங்கண்டு, இன்றும் உயிர்ப்பாற்றலுடன் இந்து மதம் நின்று நிலவி வருகின்றது. உலகப் புகழ் பெற்றவர்களாகிய விவேகானந்தரும், அரவிந்தரும், இரவிந்திரநாத தாக்கரும், காந்தியதிகளும் போன்ற பல பெருஞ்சான்றேர்கள், இந்து மதத்தினைப் பெரிதும் விரும்பிப் போற்றி மகிழ்ந்துள்ளனர்.

மிற்பு :

தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய தத்துவ முறைகளில் தலை சிறந்த ஒருவரும்,

சிவஞான சித்தியார் என்னும் செந்தமிழ்த் தத்துவப் பெருநூலை இயற்றி யருளியவரும் ஆகிய அருள்நந்தி செவா சாரிய சவாமிகள் அவர்கள், “உலகத்தில் இள்ள பல சமயங்களும், அவற்றிற் குரிய பல நூல்களும், தம்முள் ஒன்றே பொன்று ஒவ்வாமல் மிகவும் மற்று பட்டணவாக உள்ளன. இவற்றுள் சிறந்த சமயம் யாது? சிறந்த பொருள் நூல் யாது? என்று நாம் ஆராய்த்தால், எந்தச் சமயத்தையும் நூலையும் இக்குழாய்களும், ‘இதுவே பொருந்தும், அது பொருந்தாது’ என்னும் பூச்சென் இன்றியும், பல சமயங்களும் நூல்களும் கூறுகின்ற எல்லா உண்மைகளையும் ஏற்றபெற்றி உடன்பட்டுத் தழுவிக் கொண்டு, அவைகள் அனைத்திருக்கும் ஒருபெரும் நிலைகளனுகத் திசையும் சமயமும் நாலுமே, உண்மையிலேயே சிறந்த ஒரு பெரும் சமயமும் நாலும் ஆகும்’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒதுசமயங்கள், பொருள்உணரும் நூல்கள் ஒன்றேபோன் ஒவ்வாமல் உள்ளவும்; இவற்றுள் பாதுசமயம்? பொருள்நால் யாது? இங்கு, என்னில் ‘இதுஆகும், அதுஅல்லது’ எனும்பினக்கது இன்றி நீதியினால் இவையெல்லாம் ஒரிடக்கூட காண நீண்றுயாது ஒருசமயம்,

அதுசமயம்: பொருள்நூல்!...

என அவர், சைவசித்தாந்தத்தின் சிறப்பைப்பற்றி விதந்து கூறியிருப்பது, இந்து சமயத்திற்கும்கூட, ஒருவகையிற் பெரிதும் ஏற்படைத் தோன்றுயாகும் எனலாம்.

மாணியர் ஸ்வியம்ஸ் :

இவ்வண்மையை நன்கினிது வலி யுறுத்தி வற்புறுத்தும் முறையில், சர். மாணியர் வில்லியம்ஸ் என்னும் மேல்நாட்டுப் பேரறிஞர், இந்து மதம் பற்றிக் கூறியிருக்கும் பின்வரும்

கருத்துக்கள், இங்கு நாம் அறிந்து இன்புறுதற்குரியன.

“இந்து மதம் எல்லாச் சமயங்களிலுமிருந்து நல்ல கொள்கைகளையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்கின்றது. எந்த ஒரு சமயத்தையும் இகழ்ந்து புறக்கணிக்காமல், எல்லாவற்றையும் ஏற்றபெற்றி உடன்பட்டுத் தழுவிக் கொள்கின்றது. மனித குலத்திற்கும், மனித இயற்கைக்கும், அனைத்துலகிற்கும் உரிய இனிய மதமாக அது திகழ்கின்றது. வேறு எந்த மதத்தின் வளர்ச்சியினையும் தடுத்து எதிர்க்கும் இயல்பு அதன்கண் காணப்படவில்லை. ஏனைய எல்லாச் சமயங்களையும், தனது பரந்து விரிந்து பெரு நோக்கினால், தன்பால் ஏற்று இணைத்துத் தழுவிக் கொள்ளும் பெரு மாட்சியை உடையதாக இந்து மதம் இலங்குகின்றது. அவர்களின் மனப் போக்கிற்கும் இயல்பிற்கும் ஏற்ப, அவரவர்க்குப் பொருந்திய நலங்களை விளைக்கும் திறனை, இந்து மதம் உண்மையிலேயே பெற்று விளங்குகின்றது. மனித குலத்திற்கும், மனித மனப்போக்குக்கும் உரிய எத்தகைய வேறு பாடுகளுக்கும் இனங்கி, இசைந்து ஒத்துச் செல்லும் தன்மையில், இந்து மதம் இணையற்றதாகத் திகழ்கின்றது. இவ்வியல்பே அதன் வலிமைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணம் எனலாம். தத்துவஞானிகள், கவிஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள், அமைதி விரும்புவோர், தனிமை நாடுவோர், உணர்ச்சி மிகுந்தோர், செயல்வகை விழைவோர் ஆகிய பலருக்கும், மனநிறைவு அளிக்க வல்லதாக, இந்து மதம் இனிய பற்பல சிறப்பியல்புகளைத் தன்னிடம் கொண்டுள்ளது.”¹

அன்னை வசந்தை:

இவ்வாறே இங்கிலாந்தில் தோன்றியவரும், உலகப் புகழ்பெற்ற ஜார்ஜ் பெர்ஞர்ட்ஷா, சார்லஸ் பிராட்லா முதலியவர்களோடு நட்புரிமை

கொண்டு பழகிய பெருநாவலரும், பல நூல்களின் ஆசிரியரும் ஆகிய திருமதி அன்னை வசந்தை அம்மையார் (Dr. Annie Besant) அவர்கள் கூறியிருப்பதும், இங்கு நாம் அறிந்து பெரிதும் மகிழ்தற்குரியது.

“கடந்த 40 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, உலகின் பல்வேறு பெருமதங்களையும் பற்றி ஆராய்ந்தறிந்த பிறகு, இந்து மதம் என்னும் பெயரால்வழங்கி வருகின்ற சிறந்த சமயத்தைப்போன்று நிறைவேட்டையதும், அறிவார்ந்ததும், ஆராய்ச்சி அனுபவங்களில் மிகக்கும், உயிர்க்கு உய்வளிக்கக் கூடியதும் ஆகிய சிறந்த மதம், வேறு பிறிது எதுவும் இல்லை என்று நான் உணருகின்றேன். அதனை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உணருகின்றேமோ, அவ்வளவுக்கவு அதனை நாம் நேசிப்போம்; எத்துணை அளவுக்கு நாம் அதனைப் புரிந்து நன்கு விளங்கிக் கொள்ளுகின்றேமோ, அத்துணை அளவுக்கு அதனை நாம் பெரிதும் மதித்துப் போற்றி மகிழ்வோம்.”

—தொடரும்.

(ஆசிரியர்)

1. “A characteristic of Hinduism is its receptivity and all Comprehensiveness. It claims to be the one religion of humanity, of human nature, of the entire world. It cares not to oppose the progress of any other system. For it has no difficulty in including all other religions within its all-embracing arms and ever-widening fold.

And, in real truth, Hinduism has something to offer which is suited to all minds. Its very strength lies in its infinite adaptability to the infinite diversities of human character and human tendencies. It has its highly spiritual and abstract side suited to the metaphysical philosopher, its practical and concrete side suited to the man of poetic feeling and imagination, its quiescent and contemplative side suited to the man of peace and lover of seclusion.

—Sir Monier Williams.

2. “After a study of some forty years and more, of great religions of the world, I find none so perfect, none so scientific, none so philosophical, and none so spiritual as the great religion known by the name Hinduism. The more you know it, the more you will love it; the more you try to understand it, the more deeply will you value it....”

—Dr. Annie Besant.

உபநிடத்தக்கலை

(1. முழுநிறை முதல்வன்)

1. பூரணப் பொருள்:

தாழுமானுர் வியப்புடன் மேலே பார்க்கிறோர்; விண்ணீசு நோக்குகிறோர்; மண்ணுவகை நோக்குகிறோர்; சுற்றும் பார்க்கிறோர். அவருக்கு எங்கும் ஒருபொருள் விளங்குகிறது. அதைப் பரிபூரணான்தம் என்கிறோர். 'பார்க்குமிடம் எங்கும் ஒரு நிக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரண எந்தே' என்று வியந்து பணிகின்றோர். அந்தப் பொருளே அங்கு இங்கு எனதுபடி எங்கும் பிரகாசமாய் இருப்பது. எங்கெங்கே பார்த்தாலும் அவ்வியிருக்கு அவ்வியிராய் நிறைவது.

இந்த முழுநிறைப் பொருளையே ஓம் என்று உபநிடத் முனிவர் உணர்ந்து பாசுரம் உயிர்க்கிறோர்.

“ஓம் பூரணமத: பூரணமிதம்
பூர்ணாத் பூரணம் உதச்யதே
பூரணஸ்ய பூரண மாதாய
பூரணமேவா சிஞ்சயதே
ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:”

பூரணம் என்றால் நிறைவு; முழுநிறைவு. அது மூம் நிறைவு; இதுவும் நிறைவு; நிறைவினின்றே நிறைவு போந்தது; நிறைவினின்று நிறைவை நீக்கினால், எஞ்சி நிற்பதும் இந்த நிறைவே.

2. ஒன்றி ஆடலே உலகம்:

நாம் பார்க்கும் பொருள்கள் எவ்வாம் அவன் அவள் அது என்று இயங்கும் மூன்றாம். உலக மெல்லாம் இந்த மூன்று தோற்றமே. ஆதியும் அந்தமும் ஆன உலகமேடையில், இவையே விளையாடுகின்றன: இவை இயற்கையுடல் தாங்கிப் பெயர் வடிவுடன் விளங்குகின்றன. இப்பெயர் வடிவப் பொருள்கள் கோடி கோடி யாயிருக்கின்றன. தெள்ளாப்புச்சி முதல் தெய்வ மனிதர் வரையில் இந்தப் பெயர் வடிவத் தோற்றங்களே. இத் தோற்றங்கள் எதனால் இயங்குகின்றன? இவற்றுள்ளே உயிருள்ளது; உயிருக்குள்ளே ஏதோ ஒன்று துடிக்கிறது;

அதுதான் கடவுள் என்பது. ‘உள்ளமாய் உள்ளத்தில் உள்ளாய் போற்றி’ என்று, ஆன்றேர் போற்றும் ஒரே பொருள் அதுதான். அதுதான் எங்கும் நிறைந்த பூரணப் பொருள். அது எது? எத்தகையது? எங்கிருப்பது? என்ன செய்வது? அதை எப்படியடைவது? அதனால் என்ன பயன்? இந்தக் கேள்விகளுக்கு உபநிடதம் விளக்கம் கூறுகிறது.

3. அது-இது:

அதையே வேதம் அது, இது என்று குறிக்கிறது. அது என்றால் விண்ணாளாயிய சக்திப் பொருள்; இது என்றால் நாம் காணும் உலக ளாயிய உள்ளப் பொருள். அதுவே முழுநிறை முதற் பொருள். அஃதின்றயாதும் இல்லை. அதுவே இதுவாய் விரிந்தது. அதையே கடவுள் இறைவன், இயவுள், இயற்கை, முதல்வன் என்கின்றனர் அன்பர். அதையே சைவர் சிவம் சிவன் பரமசிவன் என்பர், வைணவர் விஞ்ணு நாராயணன் என்பர். அதையே சாக்தர், அவன் சக்தி பராசக்தி அம்பிகை தாய் என்பர். அதையே வேதாந்திகள், அது பிரம்மம் இதயம் (ஹருத் அயம்) என்பர். அதையே மாணிக்கவாசகர் இன்பமே அன்பே சுடரே என்பார்; அப்பர் ‘உள்ளமே உள்ளத் தின் உள்ளே உள்ள சுருவே’ என்கிறோர். அருட்பெரியார் தம் உள்ளத்தையே ஆய்வுக்கூட மாக்கி, யோகத்தால் உய்த்துணர்ந்து கண்ட உண்மை இதுதான். இயற்கை யுலகம் உள்ளது; அதில் உயிர்க் குலம் பெயர் வடிவு தாங்கி உலாவுகிறது; அதனுள் உயிர்க்குயிராக இறைப் பொருள் உள்ளது. அப்பொருள்ளங்கும் நிறைவாய் எல்லாம் தானுக, தானே தானுக விளங்குகிறது. மேலே நோக்கினும் அதுவே, கீழே நோக்கினும் அதுவே, சுற்று நோக்கினும் அதுவே. கிறிஸ்துவர் அதையே பரலோகத்தி விருக்கும் பரமபிதாவே என்று மேலே நோக்கித் தொழுவர். இல்லாமியர் காபாவை நோக்கிப் பிஸ்மில்லா போடுவர்; புத்தர், புத்த வடிவில் வணங்குவர்.

4. அரு, உரு, குரு:

வேதமறிந்த இந்து மதத்தினர், அதை அரு வாக, உள்ளே உணர்வர்; உருவாக வணங்குவர்; குருவாக வழிபடுவர். நாம் காண்பதும், கண்ணுக்கும் மனதிற்கும் எட்டாது உறைவதும், எல்லாம் அந்த முழுநிறைமுதற் பொரு ளோயாம். அப்பொருளோப் பிரமம் என்றே குறிக்கும் உபநிடதம், ஈசன் என்றும் குறிக்கிறது. ஈசன் என்றால் அனைத்தையும் ஆண்டு, ஆட்கொண்டு நடத்தும் இறைவன் என்பதாகும். சாதி சமயம் பெயர் வடிவம், பால் வேற்றுமையில்லாத முழுநிறைப் பொருளோ அவன், ஈசன் என்று ஆண்பாலாகக் குறிப்பது அருளாடியார் மரபாகும். சித்தாந்தம் சிவம் (இனப்ப பொருள்) என்கிறது; சிவன் என்றும் வணங்கும்.

5. அது நீ:

பராபர நிலையில் கடவுளுக்குப் பால்வேறுபாடில்லை; பரம்பொருள், பரம்பரம், பிரமம், தூரீயம், தத் அது என்று கூறி, தத்வமளி (அது நீ) என்ற மகா வாக்கியத்தையும் சொல்லுகிறோம். அதுவாகிய பரம்பொருள், உலகைப் படைத்து விளொயாடும்போது, ஈசன் முதல் இறைவன் சிவன் நாரணன் என்கிறோம். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மின்சாரத்தைக்காண்போம்

6. சக்தி மின்சாரம்:

மின்சாரம், காணுப் பொருள். அது விண் அணுக்களில் நிறைந்தது. அணுக்கள் மோது வதால் உண்டாகும் இந்தச் சக்தி பரம் பொருள் போலும். இது காணுவதற்கு; உருவோடு அரு அது; விளங்காதது; விளக்காக விளங்குவது. இந்த நுண்ணிய மின் சக்தி பஞ்ச பூதங்களிலும் உள்ளது. இதையே அனல் மின்சாரமாகவும், நீர் மின்சாரமாகவும் யந் திரங்களிற் பிடித்து யந்திரங்களை இயக்குகின்றனர். ஒரே மின்சக்தி குமிழில் எரியும்போது, மின் விளக்கு என்கிறோம். அதுவே விசிறியைச் சுழற்றிக் காற்றைத் தருகிறது. மின்னடுப்பில் தீயைத் தருகிறது; ஒவிப் பெட்டியில் பாடு கிறது; பேசுகிறது. அதுவே குளிர்ப் பெட்டி யில் தட்பந்தருகிறது. அதுவே வெப்பமும் தருகிறது. இப்படிச் சடப் பொருளான மின் சாரம் பல வடிவாக விளொயாடும்போது எல்லாம் வல்ல இறைவனின் முழுநிறைச் சக்தி, உலகாக விளொயாடத் தடையென்ன?

7. அள்ளக் குறையாதது:

இங்கும் அங்கும் எங்கும் அந்த முழுநிறை முதல்வனே என்று உறுதி கூறுவோம். அந்த நிறைமுதற் பொருள் அள்ளக் குறையாத ஆழி போன்றது. ஒரு மலையூற்று ஆரூக ஒடிவந்து கலந்து கொண்டேயிருந்தாலும், மேன்மேலும் ஊற்றுப் பொங்கி ஆற்று வெள்ளமாக ஒடுகிறது. கடலாவி மேகமாகி, மழையாகி வெள்ளமாகி, ஆரூகி மீண்டும் கடலிலேயே கலக்கிறது. அதுபோலவே உயிர்கள் பெயர் வடிவாக விளொயாடி, வினை யுலக நாடகம் முடிந்ததும் இறைவனைக் கலக்கின்றன. இறைவனிட மிருந்து வரும் உயிர்க்குலம், மீண்டும் இறைவனிடம் திரும்பும் காட்சிகளே உலக விளொயாடாம்.

8. எல்லாம் இறையுள்:

இந்த உலகில் மாறி மாறித் தோன்றும் பொருள்கள், எதுவானாலும், இங்கு இருப்பது இயங்குவது எல்லாம், இறைவனால் சூழப்பட்டனவே யாகும்.

ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம்
யத்கிஞ்ச ஐகத்யாம் ஐகத்

இதை ஒவ்வொருவரும் நெஞ்சைத் தொட்டு உணரவேண்டும். இங்கே காண்பதெல்லாம் நமக்கு உரியதன்று; எல்லாம் இறைவன்நிறைவு எல்லாம் அவன் உடைமை, எல்லாம் அவன் பெருமை. எனது நான் எனக்கே என்ற ஆணவை முனைந்தால், மனிதன் அந்த முழு நிறை முதல்வனைப் பிரிந்து மும்மலத்துயரில் உழன்று வாழ்வை ஆசையாணவ நரகமாக்குகிறேன். எனது யான் என்பதன்றி எல்லாம் இறைவன்; எல்லாம் அவனருள்; அவன் அன்றி நான் இல்லை என்ற சித்தாந்த முடிவே உபநிடத்தின் உள்ளமாகும். 'என்று நீ அன்று நான்; நீ யின்றி நானில்லை' என்பதே உள்ளுண்மை. எனது யான் என்னும் ஆணவமில்லாது, தற்போதமில்லாது சிற்போத வணர்வுடன் தெவிவாக நோக்கினால்,

‘என்னதுயான் என்னவற்றேர் எங்கிருந்து பார்க்கின்றும் நின் சந்நிதியாம்; நீ பெரிய சாமி பரா பரமே’

என்ற உண்மை புலப்படும்.

“எனது எனது என்னல் ~
இடராகும்; என்றும்
அவனது என்ன அருள்”

உள்ளது முழுநிறை முதல்வன்; எல்லாம் அவன் மயம், அவன் ஆட்சி, அவன் உரிமை என்ற உண்மைகண்ட முனிவர் உலகிற்குச் சொல்லுகிறார்.

9. சத்துவக்கும் இன்பம்:

எல்லாம் இறை நிறைவு என்பதை உணர்வதால், அவனுக்கே ஈந்து, அவன் பரம் என விடுத்து, உலகை நுகர். எவர் பொருளீயும், எவர் உடைமையையும், வல்வாதே!

“தேன் தயக்தேன புஞ்ஜீதா:
மாக்ருத: கஸ்ய ஸ்வித்தனம்”

“சத்துவக்கும் இன்பம்
அறியார் கொல்தாம் உடைமை
வைத்திமக்கும் வன்கண்ணவர்”

என்ற வன்றுவர் கருத்தே இங்கே எதிரொலிக் கிறது. வள்ளுவர் அரிய பொருளாதார உண்மையைச் சொல்கிறார். சட்டல் சதல் ஈந்து வத்தல் பாத்தூண் பங்கு வைத்துதன்னல், இது தான் இக்காலம் சர்வோதய இயக்கமாக இயங்குகிறது. மகாத்மா காந்தியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த ஒரு நாள் ‘எனது வாழ்வும் நோக்கும் சகாவாசிய உபநிஷத்தில் ஒரே வரியில் அடங்கியுள்ளது. அதுதான் ‘தயக்தேன புஞ்ஜீதா: சத்துவத்தல்’ என்றார்.

10. பாத்தூண் மருவுதல்:

தேவைக்கு மேலே சேர்த்துப் பூட்டுதல் திருட்டாகும்; பிறர்பசிக்கத் தாம் தினித்தல் இருக்கமற்ற பாபமாகும்.

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை.

உழைத்து வந்ததை ஒக்கலோடுண்க. காகம் உறவு கலந்துண்ணக் காண்க. ஒளித்துண்பது தீது; அளித்துண்பது நலமாகும். நேற்று காந்தியும், இன்று விநோபாவும் சொன்னதை அன்றே வள்ளுவர் சொன்னார். வேதமுனிவர் உழுத்தினார். உலகம் முழுதும் இறைவன் வறையுள். ஒவ்வொன்றும் அவன் நிறைவு.

அவன்றி உலகில்லை; உயிரில்லை; பொருளில்லை; உய்வில்லை.

எல்லாம் அவன் பொருள்; நம்மை வாழ விப்பதும் தாழ்விப்பதும் அவன் அருள். ஆதலால் அவனுக்கு ஈந்தே எதையும் நுகர்க. அவனுக்கு சுதலாவது என்ன? அவனை நாம் காணமுடியுமா? அவனுடன் பேச முடியுமா? அவனே உயிர்க் குலமாக விரிந்துள்ளான். அவனே உலக அரங்கத்தில் (பூர்வங்கத்திலிலும், தில்லையம்பலத்திலிலும்) உயிர்களாக விளையாடுகிறார். அவன் மயமான உயிர்க்குலத்திற்கு சுதலே அவனுக்கு சுதலாகும். உயிர்க்குலமே நடமாடும் கோயில். நடமாடும் கோயிலுக்கு நம்மை ஈந்து பணி செய்வதே, படமாடும் கோயில் வழிபாடாகும். நம்மது என்று சேர்த்துப் பூட்டினால் அது வஞ்சனையாகும். பூட்டிய பொருளும் புதைத்த பொருளும் நம் முடன் வருமா? நலம் ஊட்டி வளர்க்கும் இவ்வுடலாவது துணை வருமா? இல்லை. இந்த உடலில் அவன் புகுந்து விளையாடுகிறார். இது பொய்க்கால் குதிரை போலும். ஆட்டம் முடிந்ததும் அவன் போகிறார். சடவுடல் மன்னுகிறது

11. தியாக வேள்வி:

உடலில் அவன் புகுந்து வாழ்வாக விளையாடும்போதே நம்மை அவனுக்கு ஈந்து, நமது பொருளை அவன் மயமான உயிர்க்குலப் பங்கு வைத்து உண்ண வேண்டும். இதுதான் தியாகம், சுதல் என்பது! சுதல் இசைப்பட வாழ்தல்; சுதலே ஊதியம் என்றார் வள்ளுவர். இதையே வேத முனிவர் சொல்கிறார், “புதல்வரும், பொருளும் புகலில்லை; தியாகமே, சுதலே புகலிக்கும், தியாகருபம் அழுத நிலை தரும்” என்று. இதையே ஈசோபநிடதம் ‘தயக்தேன புஞ்ஜீதா’ என்கிறது. பொருளும் உழைத்து வர வேண்டும். பிறரைத் திருடல், சரண்டல், வஞ்சித்தலால் வந்து பாபமாகும். பிறர் பொருளை வெளவுதல், வெல்குதல் அழிவையே தரும். பிறர்மனை விழைவுபோலப் பிறர் பொருள் விழைவும் தீமையாகும். ‘வேண்டற்க வெல்கியாம் ஆக்கம், வெல்காமையே அஃகாமை’ என்கிறார் வள்ளுவர் பெருமான். ஈசோபநிடதம் உலகிற்குக் காட்டும் உய்வழி இதுவே:

1. எங்கும் எல்லாம் இறைவன் என உணர்.
2. அவன்றி நீயில்லை என்று அறிந்து பணி.
3. உலகும் அதில் உள்ளதும் அவன் பொருள்.
4. பொருளை உழைத்துப் பெறு.
5. பிறர் பொருளைத் திருடாதே.
6. உழைத்து வந்ததை ஊருடன் உணக.
7. தனியுடைமை தவிர்
8. அருளுடைமை பேணு.

இந்த அடிப்படையில் ஆன்மீக வாழ்வை எழுப் புகிறூர் அருள் முனிவர்.

இக் கருத்தை வாழ்ந்தால், உலகம் ஒரு குலமாக அமைதியின்பூரும். குவியல் குறை யும், வர்க்க பேதமும் இராது. இக்கட்டப்பொன்றைவேறினால், உலகில் யாரும் சோமபேறி யாக முடியாது. எல்லாரும் அவரவர்க்கு இயன்றபடி பாடுபட்டே பிழைக்க வேண்டும். உழைப்பினால் பிழைக்கச் செறிப்புண்டாகும். சேர்த்துப் பூட்டும் தீமையிராது; நாட்டில் செல்வம் ஆற்று வெள்ளம் போல ஓடிப் பயிரை யும் உயிரையும் வளர்க்கும். பஞ்சம் இராது. பட்டினி யிராது. ஈட்டுண், ஈத்துண், பாத் துண் மருவிய நாடே மகிழும். அதன் வாழ்வே கடவுள் வேள்வியாகும்.

—தொடரும்.

கோயிற் பெருந்திருவிழாக்கள்

1. ஸ்ரீ ஆதிஜெகந்தாத சுவாமி தேவஸ்தானம், திருப்புல்லாணி.
2. ஸ்ரீ அரங்கநாத சுவாமி தேவஸ்தானம், நாமக்கல்.
3. ஸ்ரீ நவநிதீ கிருஷ்ண சுவாமி தேவஸ்தானம், வீரகேரளம்புதுரூர்.
4. ஸ்ரீ மதனகோபால சுவாமி தேவஸ்தானம், பெரம்பலூர்.
5. திருக்கண்டியூர் ஸ்ரீ ஹரசாப விமோசனப் பெருமாள் தேவஸ்தானம்.
6. ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸப் பெருமாள் தேவஸ்தானம், நாச்சியார்கோயில்.
7. ஸ்ரீ காமாட்சியம்மன் தேவஸ்தானம், கடலூர் பழயபட்டினம்.
8. குமாரவயலூர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சுவாமி தேவஸ்தானம்.
9. கந்தர்வகோட்டை வேம்பன்பட்டி ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சுவாமி தேவஸ்தானம்
10. ஸ்ரீ சுப்தரிஷில்வர சுவாமி தேவஸ்தானம், லால்குடி.
11. ஆணைக்கா அண்ணல் அகிலாண்டநாயகி தேவஸ்தானம்.
12. கருங் ஸ்ரீ கல்யாணபகுபதில்வர சுவாமி தேவஸ்தானம்.
13. சென்னை ஸ்ரீ ஏகாம்பரேஸ்வர சுவாமி தேவஸ்தானம்.
14. திருவிரிஞ்சிபுரம் ஸ்ரீ மார்க்கபந்தில்வர சுவாமி தேவஸ்தானம்.
15. தின்டிவனம் ஸ்ரீ வண்டிகாளியம்மன் தேவஸ்தானம்.
16. செட்டிகுளம் ஸ்ரீ ஏகாம்பரேஸ்வரர் மற்றும், ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி சுவாமி தேவஸ்தானம்.
17. திருவத்திட்டக்குடி ஸ்ரீ வைத்தியநாத சுவாமி தேவஸ்தானம்.
18. திரிகுலபுரம் ஸ்ரீ திருமேனிநாத சுவாமி தேவஸ்தானம்.
19. கோயமுத்தூர் ஸ்ரீ கோனியம்மன் தேவஸ்தானம்.
20. சிவகெங்கை ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சுவாமி தேவஸ்தானம்.
21. ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி சுவாமி தேவஸ்தானம், பழநி.
22. இளையாத்தகுடி ஸ்ரீ கைலாசநாத சுவாமி தேவஸ்தானம்.
23. திருமபிலைக் கபாலீஸ்வரர் தேவஸ்தானம்.
24. பிரான்மலை ஜிந்து கோவில் குன்றக்குடி தேவாலயம் ஸ்ரீ சண்முகநாதப் பெருமான் தேவஸ்தானம்.
25. திருக்கழுகுன்றம் ஸ்ரீ வேதகிரீஸ்வரர் தேவஸ்தானம்.

கண்டு நின்று வார்த்தை

(டி.ஏ.கவி வயிநாகரம் வே. இராமநாதன் செட்டியார் (தத்புகுஷ் தேசிகர்), தேவோட்டை)

பரம கருணாத்தியான சிவபெருமான், உயிர்களிடத்து வைத்த பெருங் கருணையால், அவைகளின் உய்தியில் திருவள்ளங்கொண்டு படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருள்ள ஆகிய ஐந்து தொழில்களையும் இணையிடின்றிச் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். இவ்வைந்து தொழில்களுள் முனையை முன்றும் உடம்பு பற்றி நிகழ்வன. பின்னைய இரண்டும் உயிர்பற்றி நிகழ்வன. இவ்வைந்த தொழில்கள் சிவபெருமானுல் தேவே நிகழ்த்தப் பேறுகின்றனவும், அவரது ஆணை வழி நிற்கும் மற்றைத் தேவைகளால் நிகழ்த்தப் பெறுவதைப்பென இரண்டு வகையில் அமைவனவாகும்.

சிவபெருமான் நேரே இத்தொழில்களைச் செய்கின்றபொழுது தாமரையில் வெற்றிருந்து பிரமன் என்ற பெயரூடனும், கடல் வண்ணாகிய திருமால் என்ற பெயரூடனும், இவர்களிருவருக்கும் அப்பாறப்பட்டு உருத்திரன்என்ற பெயரூடனும், இம்மூவருக்கும் மேம்பட்டு மகேகவரன், சதாசிவன் என்ற பெயர்களுடனும் எழுந்தருளி யிருப்பார். பிறரைத் தெருண்டு செய்விக்கின்ற பொழுது, அவ்வெந்திற்கேற்ற அதிகார சக்தி புண்ணியை நண்ணிய ஆன்மாக்களுக்குப் பிரமன் முதலிய திருப் பெயர்களையும், அவற்றிற்கான பதவிகளையும் வழங்கி, அவர்கள் அத்தொழில்களைத் தமது ஆணை வழியே நின்று செய்து வருமாறு ஏவிடார்கள்.

ஐந்தொழிற் கருத்தர்கள் முறையே பிரமனும், திருமாலும், உருத்திரனும், மகேகவரரும், சதாசிவருமென்று ஞான நூல்கள் கூறும். மெய்கண்ட நூல்கள் பதினெண்களுள் ஒன்று கிய உண்மை விளக்கம்,

படைப்ப ணயனில்பென் பங்கயக்கண் மாயன் துடைப்ப னுருத்திராஞ் சொல்லிஸ்—திடப் பெறவே என்றுந் திரோடவில்பப் பாசர் சதாசிவரும் அன்றே யனுக்கிரகராம்

என்று அருளிச் செய்கின்றது. இதில் முனைய

முத்தொழிற் கருத்தர்களை ஒருமை வாய்பாட்டு டினாலும், பின்னைய இருதொழிற் கருத்தர்களைப் பன்னை வாய்பாட்டினாலும் உணர்த்திய குறிப்பைச் சிந்தித்தறிதல் வேண்டும்.

உயிர்களைப் பற்றியிருக்கின்ற மூல மலம் ஆணவம் என்று சொல்லப் பெறுவது. இஃதொன்றே யடைய உயிர்கள் 'விஞ்ஞானகலர்' என்று பெயர் பெறுவர். இவ்வாணவ மலத் துடன் இதனைப் போக்குவதற்கு வந்த கண்மலமும் உடையவர், 'பிரளயாகலர்' என்று பெயர் பெறுவர். இவ்விரண்டு மலங்களுடன் இவற்றைப் போக்குவதற்கு வந்த மாயா மலமும் உடையவர் 'சகலர்' என்று பெயர் பெறுவர். மலச் சேர்க்கை பற்றி ஒருவாயில் ஒருவர் தாழ்த்தவராக இவர் உள்ளனர்.

புண்ணியான்மாக்களிற் பிரம பதவியையும் விஷநு பதவியையும் பெற்றவர், மும்மல முடைய சகல வர்க்கக்தினராதலாலும், உருத்திர பதவியைப் பெற்றவர், இரு மலமுடைய பிரளயாகல வர்க்குத்தினராதலாலும் இவர் மூவரும் இத்திருப்பாடலில் ஒருமை வாய்பாட்டாற் குறிக்கப் பெற்றனர். இவர்களுக்கு மேலேயுள்ள அந்தத்தொத்தியோரும் அனுச சதாசிவர் முதலியோரும் விஞ்ஞானகல வர்க்கக்தினராய் அதிகார சர்தி ஒன்றே யடைய ஆணவமலச் சேர்க்கையடையவராய் இருப்பதால், இவர் இங்கே பன்னை வாய்பாட்டாற் குறிக்கப் பெற்றனர்.

அன்டத்துள்ளாகக் கிழேயுள்ள உருத்திரர்கள் வைகும் ஆறு புவனங்களும், இந்திரனைக் கிழக்குத் திசைக் காவலில் நியமித்து உருத்திரர் பதின்மர் வைகும் பத்துப் புவனங்களும், அது போலத் தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு, ஆகிய ஏழு திசைகளின் காவல்களில் முறையே அங்கி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் ஆகியோரை நியமித்து உருத்திரர் எழுபதின்மர் வைகும் எழுபது புவனங்களும், கீர்த்திலிலுள்ள மாயோன் திசை

மேலிடத்திலுள்ள பிரமன் திசைகளில் உருத்தி ரர் இருபதின்மர் வைகும் இருபது புவனங்களும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வீரபத்திரர், பத்திரகாளி ஆகிய இருவரும் வைகும் இரண்டு புவனங்களும் ஆகப் புவித்தத்துவத்தில் நூற்றெட்டுப் புவனங்கள் உள்ளன. இந்த நூற்றெட்டுப் புவனமும் பிருதிலி அண்டம் ஆயிரம் கோடியிலும் வேறு வேறு உள்ளன. இந்தப் புவனங்கள் நூற்றெட்டுக்கும் அதி தெய்வம் பிரமன். இந்தப் புவித்தத்துவத்தை அடக்கிக் கொண்டிருப்பது, நிவிர்த்திக் கலீ.

மேலே அப்பு அண்டத்தில் கும்யாட்டக புவனம் எட்டும், தேயு அண்டத்தில் அதி கும்யாட்டக புவனம் எட்டும், வாயு அண்டத்தில் கும்யதராட்டக புவனம் எட்டும், ஆகாய அண்டத்தில் பவித்திராட்டக புவனம் எட்டும், தன் மாத்திரைகள் ஐந்து, கண்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்கள் பத்து, மனம் ஒன்று ஆகிய பதினாற்னாடங்களையும் தன்னுள்ளடக்கி நிற்கும் அகங்கார அண்டத்தில் தானுவட்டக புவனம் எட்டும், புத்தியண்டத்தில் சூக்கும புவனாட்டகம் எட்டும், பிரகிருதி அண்டத்தில் யோகாட்டகபுவனம் எட்டும் ஆக அப்பு தத்துவ முதல் மூலப் பகுதி யீருகிய அண்டங்களைக் காக்கும் உருத்திரர் ஐம்பத்தறுவர் வைகும் ஐம்பத்தாறு புவனங்கள் உள்ளன. இந்தப் புவனங்கள் ஐம் பத்தாறுக்கும் அதி தெய்வம் திருமால். இவ்விருபத்து மூன்று தத்துவங்களையும் அடக்கிக் கொண்டிருப்பது பிரதிட்டா கலீ.

மேலே புருட தத்துவ அண்டத்தில் புவனம் ஆறும், அராக தத்துவ அண்டத்தில் புவனம் ஐந்தும், நியதி தத்துவ அண்டத்தில் புவனம் ஐந்தும், வித்தியா தத்துவ அண்டத்தில் புவனம் இரண்டும், கலா தத்துவ அண்டத்தில் புவனம் இரண்டும் கால தத்துவ அண்டத்தில் புவனம் இரண்டும், மாயா தத்துவ அண்டத்தில் புவனம் ஐந்தும் ஆக வித்தியா தத்துவ அண்டங்களைக் காக்கும் உருத்திரர் இருபத்தெழுவர் வைகும் இருபத்தேழு புவனங்கள் உள்ளன. இந்தப் புவனங்கள் இருபத்தேழுக்கும் அதி தெய்வம் உருத்திரன். இவ்வேழு தத்துவங்களையும் அடக்கிக் கொண்டிருப்பது வித்தியா கலீ.

மேலே சுத்த வித்தியா தத்துவ அண்டத்தில் வாமை முதலிய நவ சத்திகள் வைகும் புவனம்

ஒன்பதும், ஈசவர தத்துவ அண்டத்தில் அநந்தர் முதலிய வித்தியேசவரர் எண்மர் வைகும் புவனம் எட்டும், சதாசிவ தத்துவ அண்டத்தில் சதாசிவர் வைகும் புவனம் ஒன்றும் ஆகச் சிவ தத்துவம் ஐந்தனுள் கீழேயுள்ள மூன்று தத்து அண்டங்களில் பதினெட்டுப் புவனங்கள் உள்ளன. இந்தப் புவனங்கள் பதினெட்டுக்கும் அதி தெய்வம் மகேசவரன். இம்மூன்று தத்துவங்களையும் அடக்கிக் கொண்டிருப்பது சாந்தி கலீ.

மேலே சுத்தி தத்துவத்தில் நிவர்த்தி முதலிய பஞ்ச கலைகளின் புவனம் ஐந்தும், சிவ தத்துவத்தில் ‘இந்திகை’ முதலிய தசாசத்தி களின் புவனம் பத்தும் ஆகச் சுத்தி சிவ தத்துவங்களில் பதினெந்து புவனங்கள் உள்ளன. இந்தப் புவனங்கள் பதினெந்துக்கும் அதி தெய்வம் சதாசிவன். இவ்விரண்டு தத்துவங்களையும் அடக்கிக் கொண்டிருப்பது சாந்தியாதீத கலீ.

பிரமன், திருமால் ஆகியோரை அதி தெய்வங்களாகக் கொண்டுள்ள ஆன்ம தத்துவ அண்டங்களுக்குச் சூக்கண்ட உருத்திரரும், உருத்திரனை அதிதெய்வமாகக் கொண்டுள்ள வித்தியா தத்துவ அண்டங்களுக்கு அநந்தேசவரரும், மகேசவர சதாசிவ மூர்த்திகளை அதி தெய்வங்களாகக் கொண்டுள்ள சிவதத்துவ அண்டங்களுக்குச் சிவ பெருமானும் கருத்தாக்களாயிருக்கின்றார்கள். அண்டங்களின் இயல்பு அளவு முதலியவற்றைச் சிவஞானபாடியம் முதலிய ஞான நூல்களைத் தக்க ஆசிரியர்பாற்கேட்டுணர்ந்து தெளிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நிவிர்த்தி கலைமுதற் சாந்தியாதீதகலை வரையுள்ள ஐந்து கலைகளுக்குள் அடங்கியே எல்லாப் புவனங்களும் இருக்கின்றன வென்பதும், இப்புவனங்கள் அடங்கும் கலை எல்லைகளையே, தமது அதிகார எல்லைகளாகக் கொண்டு பிரமன், திருமால் முதலிய அதி தெய்வங்கள் ‘ஆணைசெலுத்தி வருகின்றன வென்பதும், பிரமதேவனது ஆணைக்குட்பட்ட நூற்றெட்டுப் புவனங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு, அவற்றை உட்படுத்திக் கொண்டு விஷ்ணு தேவரது ஐம்பத்தாறு புவனங்களும் உள்ளன வென்பதும், அந்த நூற்றுப்பத்து நான்கு புவனங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு அவற்றை உட்படுத்திக்கொண்டு உருத்திர மூர்த்தியினது இருபத்தேழு புவனங்களும்

உள்ளன வென்பதும், அந்த நூற்றுத் தொண் னூற்றியொரு புவனங்களுக்கும் அப்பாற் பட்டு அவற்றை உட்படுத்திக் கொண்டு மகேகவர மூர்த்தியினது பதினெட்டடுப் புவனங்களும் உள்ளன வென்பதும், அந்த இருநூற்றெண்பது புவனங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டு அவற்றை உட்படுத்திக்கொண்டு சதாசிவ மூர்த்தியினது பதி னைந்து புவனங்களும் உள்ளன வென்பதும் சிந்தித்துணர்தற்குரியனவாகும்.

இங்ஙனம் விரிந்திருக்கின்ற புவனங்ட கோடிகளுக்கும், அவற்றைத் தமிழுள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற பஞ்ச கலைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டுப் பரானாள வடிவமாய்கள் சிவசத்தியை நிலைக்களமாகக் கொண்டு பரமசிவம் விளக்கி யருஞ்சிருந்து. இப்பேருண்மை புலப்படத் திருமூல தேவ நாயனார் திருமந்திரமாலைக் கடவுள் வாழ்த்தில் பதினான்காவது திருப்பாட்டை நமக்கு அருளித் தந்துள்ளார். அது,

கடந்துநின் ரூன்கம லம்மல ராதி
கடந்துநின் ரூன்கடல் வண்ணனெம் மாயன்
கடந்துநின் ரூனவர்க் கப்புறம் சங்க
கடந்துநின் ரூனெங்குங் கண்டுநின் ரூனே
என்பதாகும்.

சொருப நிலையில் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் சிவபரம் பொருள், ஆன்மாக்களின் உய்தியில் திருவுளம் பற்றி ஜந்தொழில் புரிய முற்பட்டுத் தடத்த நிலையில் முதற்கண் கொள்ளும் புலப்பாட்டு வடிவம், சதாசிவ வடிவமே யாகும். மும்மலைச் சேற்றில் அழுந்தி மீனுவ தற்கு வழியறியாது மேலும் மேலும் பிறப்பிறப்பிறப்பட்டு அல்லவுறுகின்ற ஆன்மாக்களைப் பேரினப் வாழ்வில் நிலைநிறுத்தத்துச் சிவபெருமான் தமது ஞானக் கிரியா சத்திகளைச் சமநிலையில் வெளிப்படுத்தி உலகுயிர்கள் அனைத்தையும் காண்பது, சதாசிவ வடிவங் கொண்டே யென் பதை இத்திருப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

தாமரை மலரின்மேல் இருந்து முதல் தொழிலாகிய சிருட்டியைச் செய்து வருகின்ற பிரமதேவனுக்கு அப்பாற்பட்டும், கடல் வண்ணாகிய மாயனுக்கு அப்பாற்பட்டும், அவர்க்கப்புறமுள்ள உருத்திர மூர்த்தியைக் கடந்தும், சதாசிவ மூர்த்தியாகிச்சிவபெருமான் உலகுயிர்களை இடையீடின்றிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களும் கூறும் இத்திருப்பாடலில், அவரது அருட்குணங்கள் எட்டானுள் எங்கும் நிறைதல், எல்லாம் அறிதலகிய இரண்டும் தெளிவாக உணர்த்தப் பெற்றுள்ளனவென்பது அறியத்தக்கதாகும்.

சைவ சித்தாந்த சாஸ்திர பயிற்சி வகுப்பு.

சமயதெறி பரப்பும் நன்னோக்குடன் சைவ சித்தாந்த சாத்திரப் பயிற்சி வகுப்பு, வால்குடிதம்பாச்சியாப் பிள்ளை அறநிலையத்தில் 22-4-67 முதல் 6-5-67 முடிய (14 நாட்களுக்கு) நடத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

நாள்தோறும் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பற்றிய விரிவரையும், சிவஞானபோதச் சூத்திர விளக்கமும் நிகழ்வறும். மேலையூர், தவத்திரு. மாணிக்கவாசக ஞானதேசிக சவாமிகள் அவர்களும், மூங்கிலார் சீத்திசைப் பண்பாட்டுக் கல்லூரி முதல்வர் பேராசிரியர் திரு. சி.இராம விங்கம், எம்.ஏ. அவர்களும் சாத்திரப் பயிற்சி அளிப்பதற்கு அன்புடன் இசைந்துள்ளார்கள். இப்பயிற்சியில் கலந்துகொள்ள விரும்புவோர்க்கு உறையுணும் உணவும் (கட்டணமின்றி) அளிக்கப்பெறும்.

குறிப்பு :—தமிழில் புலமையும், பட்டமும் பெற்று ஆசிரியப் பணியாற்றுபவர்களும், தமிழ்மாணவர்களும் இப்பயிற்சியில் பங்குபெறச் சிறப்புத் தகுதியடையோராவர்.

பயிற்சி வகுப்பில் பங்குபெற விழைவோர் தங்கள் கல்வித்தகுதி, சமய நூற்பயிற்சி, பிறவிவரங்கள் ஆகியவை குறித்து 15-4-67க்குள் கீழ்க்காணும் முகவரிக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். முகவரி:

திருக்குறள்வேள்,
7, வடக்குவதி,
வால்குடி, (திருச்சி மாவட்டம்)

புள்ளம் பூதங்குடிப் பெருமாள் ஸ்ரீ வல்லிலி ராமன் –
நாச்சியார் ஸ்ரீ பொன் கமலவல்லி.

By Courtesy:
‘The Divya Kshetras in India Souvenir’

தமிழ் நூல்களில் சிற்பக் கலை

டாக்டர் திரு. மா. இராசமாணிக்கனுர், துணைத்தமிழ்ப் பேராசியர்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை-5

வீரர் வணக்கம்

தொல்காப்பியத்தில் வீரர் வணக்கம் கூறப் பட்டுள்ளது. தொல் காப்பியத்தின் காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. நான்காம் நூற்றுண்டு என்பதும், அதன்கண் கூறப்பெற்ற செய்திகள் தொல்காப்பியர்க்கு முற்பட்டு இந்நாட்டில் நடைபெற்றுவந்த செய்திகள் என்பதும் முன்பு கூறப்பெற்றன. அத்தகைய பழைய செய்தி களுள் வீரர் வணக்கமும் ஒன்றாகும். போரில் விழுப்புண் பட்டு இறந்த வீரனுக்கு இறந்த இடத்திலோ, அவன் உடலை ஏர்த்த இடத்திலோ, அவ் வீரனது உருவம் செதுக்கப் பெற்றுக் கல் ஒன்று நடப்பட்டது. உருவத்தின் அடியில் அவ்வீரனுடைய பெயரும் சிறப்புக் களும் பொறிக்கப்பெற்றன. இங்ஙனம் வீரக்கல் நடுதல் பற்றித் தொல்காப்பியம்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்த
லென்று”

இருமுன்று வகையிற் கல்லொடு புனர்”

என்று விதிமுறை வகுத்துள்ளது. வீரனது உருவத்தைப் பொறிக்கத் தகும் கல்லைத்தேர்ந் தெடுத்தல் ‘காட்சி’ என்பட்டது. ‘கால் கோள்’ என்பது, அக்கல்லின் உருவம் செதுக் குவதற்கு அடிப்படையிடுதலாம். உருவம் செதுக்கிய பின்பு அக்கல்லைப் புனித நீரில் நீராட்டுதல் ‘நீர்ப்படை’ எனப்பட்டது. உருவமும் பெயரும் பீடும் அமையப்பெற்ற கல் விளை நடும் நிகழ்ச்சி ‘நடுகல்’ எனப்பட்டது. இங்ஙனம் நடப்பட்ட கல்லைத் தெய்வமாக்கி அதற்குப் பெருஞ் சிறப்புக்களைப் படைத்தல், ‘சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை’ எனப்பட்டது. நடப்பட்ட கல்லைனத் தெய்வமாக்கி வாழ்த்துதல் ‘வாழ்த்தல்’ எனப் பெயர் பெற்றது. இந்த ஆறு நிலைகளையும் பழந்தமிழர் நீண்டகாலமாகக் கையாண்டு வந்தனர் என்பது தொல்காப்பியத்தால் அறியப்பெறும் உண்மையாகும். ஆகவே, கல்லில் உருவம் செதுக்குதல் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றுண்டுகளிலேயே தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு

இருந்துவந்த பழக்கம் என்பது நன்கு உணரப்படும். இங்ஙனம் நடப்பெற்ற கல் குறிக்கும் வீரனுக்குக் கள்ளும் உணவுப் பொருள்களும் படைக்கப்பெற்றன. சில நடுகற்களின் மீது புடைவைப்பந்தர் இடப்பட்டது. போருக்குச் செல்பவர் நடுகற்களைத் தெய்வமாக வணங்கி னர். புலவர், பாணர், பொருநர், கூத்தர் ஆகி யோர் தம் வழியிலிருந்த நடுகற்களைத் தொழுது சென்றனர்; அந் நடுகற்களைத் தொழுது செல்லும்படி பிறருக்கு அறிவுறுத்தினர். கல் லான வீரனது மணிலி நாள்தோறும் விதியற காலையில் தன் கணவன்னுது நடுகல்லை நீராட்டி னள்; அதன் முன்பு விளக்கேற்றினால்; படைய விட்டாள்; உள்ளம் குழைந்து அக் கல்லை வழிபட்டாள். இச் செய்திகள் புறநானுற்றுப் பாடல்களில் (232, 260, 306, 263, 329) காணப்படுகின்றன.

பாவைச் சிற்பங்கள்

சிறு பெண்கள் வண்டல் மண்ணைல் பாவை செய்து விளையாடினர். பஞ்சாய்க்கோரையால் பாவை செய்து விளையாடினர் என்று நற்றினைப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. சிறுமியர் மரப் பாவை முதலியவற்றை வைத்து விளையாடினர்; மணமகனுக் வைத்தும் விளையாடினர். அம் மகளிர் தண்டான்கோரையைப் பறித்துக் கிழித்துப் பாவையாக்கி விளையாடினர் என்று கவித்தொகைப் பாடல்கள் (59, 76) குறிக்கின்றன.

கொல்லிமலையின் ஒரு பகுதியில் செதுக்கப் பெற்ற பாவை ஒன்று பேரழகுடன் காணப் பட்டது. உத்தம இலக்கணங்களும் பேரழகும் வாய்ந்த பெண்ணைப் பண்ணைப் புலவர், ‘கொல்லிப்பாவை அன்னை’ என்று கூறினர் (குறுந். 89, 100). பாறையில் உருவம் செதுக்கும் சிறப்க்கலை அறிவு சங்க காலத்தில் இருந்து என்பதற்கு இது சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். காவிரிப்பும் பட்டினத்து, சக்கரவாளக் கோட்டத்தில் சம்பாபதி கோயிலில் கிழக்கில் இருந்த துண் ஒன்றில் மயனால் நிறுவிவைக்கப் பட்ட உருவச் சிறப்பம் இருந்தது. அது துவதி

கள் என்னும் தேவனுடைய வடிவமாகும். அது அணைவராலும் பூசித்து வழிப்படு செய்யப்பட்டது. அச்சிறப் பூருவில் குடிகொண்டிருந்த தேவன் தன்னை வழிப்பட்டோர்க்கு முக்காலச் செய்திகளையும் கூறினன். இது மணிமேகலை என்னும் பெருங்காப்பியம் கூறும் செய்தியாகும். கந்து-தூண். தூணில் பொறிக்கப்பட்ட பாலை கந்திப்பாலை எனப் பெயர் பெற்றது.

கலைச் சிற்பங்கள்

மதுரை நகரப் பெருந்தெரு ஒன்றில் சில நிலைகளைக் கொண்ட அழகிய மாடம் ஒன்று இருந்தது. அம்மாடத்தில் பல உருவங்கள் கூத்தயால் செய்யப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் வேங்கையின் உருவம் ஒன்று. அது மிகச் சிறந்த வேலைப்பாடு கொண்டு உயிருள்ள வேங்கைபோல் காணப்பட்டது. அவ்வழியே சென்ற பெண்யானை ஒன்று, அச்சுதை உருவத்தை உண்மையான வேங்கை என்று என்னி, அச்சு முற்றுப் பாகனுக்கு அடங்காமல் அலையத் தொடங்கியது என்று பரிபாடல் என்னும் நூல் பகர்கின்றது (பாடல் 10, வரி 41-45).

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துத் தெருக்களில் செங்கற்களால் கட்டப்பட்டு உயர்ந்த மாடங்கள் காணப்பட்டன. அம்மாடங்களில் தேவர் முதலாகப் பலவகை உயிர்களைச் சிற்பாசிரியர் சுதையினால் செய்திருந்தனர். அச் சுதை உருவச் சிற்பங்கள் கண்களைக் கவரும்வளப்புடையவை. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைப் பார்க்க வந்த புதியவர் அச்சுதை உருவங்களைக் கண்டு நின்று, கண்டு களித்தனர். இதனை மணிமேகலை என்றும் பெருங்காவியம்,

வம்ப மாக்கள் கம்பலை முதூர் சுடுமன் ஒங்கிய நெடுநிலை மனைதொறும் மையறு படிவத்து வாளவர் முதலா எவ்வகை உயிர்களும் உவமங் காட்டி வெண்குதை வித்தகர் இயற்றிய கண்கவர் ஓவியங் கண்டுநிற் குநரும்

என்ற கூறுதல் காணலாம் (காதை 3, வரி 126-131).

வேறு சிற்பங்கள்

சங்ககாலச் சான்டேர் மண்ணிலும், கல்லிலும், மரத்திலும், சுவரிலும் தாம் கருதிய

தெய்வத்தை நிறுவினர். அது தெய்வங்கள் அவ்விடங்களை விட்டு நீங்கவில்லை என்று மணிமேகலை கூறுகிறது (காதை 21, வரி 125-126). இக் கூற்றுல் சங்ககாலத் தமிழர் மணிசிறபங்களையும், கற்சிறபங்களையும், மரச்சிறபங்களையும், சுவரில் அமைத்த சுதைச் சிற்பங்களையும் அமைத்தனர் என்பதும், இவற்றில் அமைந்த தெய்வங்களை வழிப்பட்டனர் என்பதும் தெளிவாதல் காண்க.

மண்ணிலும் கல்லிலும் மரத்தினும் சுவரிலும் கண்ணிய தெய்வம் காட்டுநர் வகுக்க

என்பது மணிமேகலை (காதை 21, வரி 125-26).

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சம்பாபதி அம்மன் கோயில் இருந்தது. இன்றும் ஒரு சிறு கோயில் அங்கு உள்ளது. கட்டமன் சிலை ஒன்று அங்கு அம்மனை வழிபடப்படுகிறது. இத்தகைய கட்டமன் சிற்பங்கள் சங்ககாலக் கோவில்கள் சிலவற்றிலேனும் இருந்திருக்கலாம்.

இன்றுள்ள பழைய கோவில்கள் பலவற்றுள் கஜலக்குமியின் உருவம் சுதையுருவமேயாகும்.

தமிழகத்துச் சிற்றுரூர்களில் அம்பலம் அல்லது பொதியில் என்று பெயர்பெற்ற பொது இடங்கள் இருந்தன. அங்குத் தெய்வம் ஏற்ப பெற்ற மரத்துண்கள் நடப்பட்டு வழிபடப்பட்டன. அத்தகைய மரத்துண் தறி என்றும், கந்து என்றும் பெயர் பெற்றது. மகளிர் அக் கந்து இருந்த அம்பலத்தை மெழுகினர்; அந்திக்காலத்தில் நந்தா விளக்குகள் எரித்தனர்; கந்துகளுக்குப் பூக்கட்டி வழிபட்டனர். இத்தகைய மரத்துண்களில் அவர்கள் வழிபட்ட கடவுளின் உருவம் அல்லது முகம் பொறிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். குடிமல்லத்திலிலுள்ள சிவனது உருவம் பொறிக்கப்பெற்ற சிங்கம் போலவே, இம்மரத்துண்களும் முந்காலத்தில் இருந்திருக்கலாம் என்றெண்ணுதல் பொருத்த மாகும். குடிமல்லம் என்பது ரேவிகுண்டா விலிருந்து ஏழு கல் தொலைவில் உள்ள சிற்றுரூபாகும். அங்குள்ள சிறிய கோவிலில் ஆவுடையார் இல்லாத விங்கம் ஒன்று ஏற்றதாழ் நாள் கடி உயரம் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. அதன் ஒரு புறத்தில் வேடன் ஒருவன் ஆட்டுக்குட்டியைத் தலைசிழூகப் பிதித்துக்கொண்டுநிற்பதுபோன்ற

சிற்பம் அமைந்துள்ளது. அவ்வருவம் சிவனைக் குறிப்பது. அந்த விங்கம் கி.மு. 2-ஆம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்தது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். முகவிங்கம் என்பது சிவனது முகம் மட்டும் பொறிக்கப் பெற்றது. ஆவ்வையார் அற்ற கல் விங்கங்கள் காஞ்சி ஏகாம்ப ரேசுவரர் கோவிலிலும் பிற கோவில்களிலும் இன்னும் உள்ளன. சங்ககாலக் கந்துகள் இம்முவகையில் ஒன்றையோ, இரண்டையோ, மூன்றையோ சேர்ந்தனவாக இருக்கலாம்.

வேறு சிற்ப உருவங்கள்

பாண்டியனது அரண்மனை வாயிலின் மேற் புறத்தில் இலக்குமியின் உருவம் செதுக்கப்பட்டது. அதன் இருபுறத்தும் இரண்டு பெண்யாளைகள் செதுக்கப்பட்டன. ஒவ்வொன்றும் தன் துதிக்கையில் செங்கழுநீர் மலர்களைத் தாங்கி இருத்தல்போலச் செதுக்கப்பட்டது (நெடுநல்வாடை வரி 83). இத்தகைய அமைப்பு இன்றுள்ள கற்கோவில் நுழைவாயில்களிலும் மரவாயிலிக் கொண்ட கோவில்களிலும் காணலாம்.

சிவபெருமான் கல்லால் மரத்தடியில் யோகி யாக அமர்ந்து நால்வர்க்கு அறம் உரைத்தார் என்று பூராணங்கள் புகல்கின்றன. அச்சிவனை ‘ஆலமர் செல்வன்’ என்று புறநானூறு புகல் கின்றது. தென் திருவாங்கூர்ச் சீமையை ஆண்ட ஆய்வேள்ளனபவன்நீலநாகம் கொடுத்த மிகவுயர்ந்த ஆடையை இக்கடவுளுக்கு அளித்தான் என்று புறநானூற்றுப் பாடல் புகல் கின்றது. இதனை நோக்க, ஆலமரமும் அதனடியில் சிவபெருமான் யோக நிலையில் இருத்தலும் ஆகிய காட்சி மண்ணிலோ, மரத்திலோ அல்லது கல்லிலோ சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பது தெளிவாகும்.

காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் சிவன் கோவில், முருகன் கோவில், பலராமன் கோவில், திருமர்ல் கோவில், அருகதேவர் கோவில், சூரியன் கோவில், சந்திரன் கோவில், வெள்ளையாளைக் கோவில், வச்சிராயுதக் கோவில் எனப் பல கோவில்கள் இருந்தன என்று சிலப்பதிகாரம் செப்புகிறது. அக்கோயில்களில் நாட்பூசையும் விழாக்களும் சிறப்பிற நடை பெற்றன. ஆதலால் அக்கோவில்களில் உருவச் சிற்பங்கள் மண்ணுலோ, மரத்தாலோ, சுதை

யாலோ, கல்லாலோ அமைந்திருத்தல் வேண்டும். வெள்ளை உருவம் கொண்ட பலராமன், நீல உருவம் கொண்ட திருமால், சிவந்த உருவம் கொண்ட முருகன் என்று புலவர்கள் பாடியிருப்பதை நோக்க, அத் தெய்வங்களின் நிறம் தீட்டப்பெற்றிருந்தன என்று கருதுதல் பொருத்தமாகும். இன்றும் திரெளபதை அம்மன் அல்லது தருமராசர் கோவில்களில் உள்ள மரத்தாலை திருவருவங்கள் பல நிறங்கள் பூசப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம்.

கோவில் விழாக்களில் கடவுளர் திருவருவங்கள் ஊர்வலம் வந்தன. தேர் விழா நடை பெற்றது என்னும் செய்திகள், உற்சவமூர்த்தி கள் அக்காலத்தில் இருந்தன என்பதை உணர்த்துகின்றன. அம்மூர்த்தங்கள் மரத்தாலோ, செம்புவென்கலம் போன்ற உலோகங்களாலோ அமைந்தவையாக இருத்தல் கூடும்.

திருமாலின் திருவருவங்கள்

திருமால் வேங்கடமலைமீது நீலநிறத்தையுடைய மேகமநிற்பதுபோல் நிற்கின்றனர். மேகத்தின் இடையில் மின்னால் தோன்றுவதுபோலத் திருமகளின் இடையில் புதிய ஆடை தோன்றுகிறது. மேகத்தின் இரண்டு கைகளிலும் ஞாயிறும் திங்களும் விளங்குதல் போலத் திருமாலின் இருகைகளிலும் சங்கு சக்கரங்கள் விளங்குகின்றன. திருமாலின் திருமார்பில் நீண்ட மாலை தொங்குகின்றது. திருமாலின் கண்கள் சிவந்த ரேசைகள் படர்ந்தவை.

திருவரங்கத்தில் பொன்மலைபோல் ஆதிசேடன் படுக்கை அமைந்துள்ளது. அதன்மீது நீலமேகம் படித்திருப்பதுபோல நீலநிறத் திருமால் பள்ளிகொண்டுள்ளார். தேவர்கள் அப்பெருமானித் தொழுது ஏத்துகின்றனர். இக்காட்சி, திருவரங்கத்துப் பெருமானிப் பற்றியது.

இவ்விரண்டு வருணனைகளும் சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன (காதை 11, வரி 35-51). இவ்வருணனையைக் கூர்ந்து கவனித்தல் வேண்டும். இவ்விரண்டு திருவருவங்களையும் கண்ட மாங்காட்டு மறையவன், இங்ஙனம் வருணித்தான் எனின், அவ்வருணனைகளுக்கு ஏற்பத் திருவேங்கடத்திலும் திருவரங்கத்திலும் பெருமாளின் திருவருவங்கள் அமைந்திருந்தன

ஏன்பதே பொருத்தமாகும். அஃதாவது அவ் விரண்டு இடங்களிலும் இருந்த திருமாலின் உருவங்கள் நிறம் பூசப்பெற்று வருணனைக்கு ஏற்ற பொலிவுடன் விளங்கின் என்று கொள் வடே பொருத்தமாகும்.

பத்தினியின் திருவுருவம்

கண்ணகியை வழிபட விரும்பிய சேரன் செங்குட்டுவன் இமயத்திலிருந்து கல்லைக் கொண்டுவந்தான்; பத்தினியின் உருவத்தைப் பொறித்தான்; பின்பு அதனைக் கங்கையில் நீராட்டினான்; அதனை நிறுவக் கோயில் ஒன்றை எழுப்பினான்; நல்ல நாளில் மன்னர் பலவரை வருவித்து அவ்வுருவச் சிலையைக் கோவிலில் நிலைநிறுத்தி விழா இயற்றினான் என்று சிலப்பதி காரம் செப்புகிறது. 'இவ்வாறே தமிழகத்துத் தலைநகரங்களில் சதுக்கப்படுத்திற்குத் தனிக் கோவில்கள் இருந்தன. அப்புத்தின் திருவருவம் ஒரே கல்லால் அமைந்தது. அத் திருவருவம் ஒன்று வஞ்சிமாநகர்ப்பகுதியை அகழ்ந்தபோது கண்டெடுக்கப்பட்டது. காலிரிப்பும் பட்டினத்தில் நாளங்காடிப்பூதம் என்று ஒரு தெய்வம் இருந்தது. குறிஞ்சி நிலத்தில் முருகன் கோவில்கள் இருந்தன. மூல்லை நிலத்தில் கண்ணன் கோவில்கள் இருந்தன. பாலை நிலத்தில் ஜயை எனப்பட்ட தூர்க்கைக்குக் கோவில்கள் இருந்தன. மருத நிலத்தில் இந்திரனுக்குக் கோவில்கள் இருந்தன. நகரங்களில் இக்கடவுள் அனைவர்க்கும் கோவில்கள் இருந்தன. ஆதலால் அக்கோவில்களில் கடவுளர் உருவச்-சிறப்பங்கள் மண்ணுடோ பிறவற்றுடோ அமைந்திருந்தன என்பது வெளிப்படை.

பாண்டிமா தேவியின் கட்டில்

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுடைய கோப்பெருந்தேவி பயண்படுத்திய கட்டில் தந்தக் கட்டில் ஆகும். அக்கட்டில், நாற்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து போரில் இறந்த யானையினுடைய தாமாக விழுந்த கொம்புகளைக் கொண்டு செய்யப்பட்டது. அது வட்டவடிவத்தில் அமைந்த கட்டில். சிங்கம் முதலியவற்றை வேட்டையாடுதல் போன்ற காட்சிகள் பொறிக்கப்பெற்ற தகடுகள் அக்கட்டிலில் பொருத்தப் பெற்றுள்ளன. அக் கட்டிலின் ஒவ்வொரு காவின் அடிப்பகுதியும் குடம் போன்ற அமைப்பில் செதுக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கும் கட்டிலுக்கும் நடுவில் இருந்த இடம் மெல்லியதாய்த்

திரண்டு இருந்தது (நெடுஞ்செடை வரி 115-135).

வேட்டைக் காட்சி செதுக்கப்பெற்ற தகடுகள், அத் தந்தக் கட்டிலில் தைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதை நோக்க, உலோகத் தகடுகளில் பல காட்சிகளைச் செதுக்கும் நுண்ணிய சிற்பக்கலையிலும் சங்காலத் தமிழர் பண்பட்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

பாண்டியனது அரண்மனைமாடங்களிலிருந்து நீர்வந்து முற்றுத்தில் விழுவதற்கு மகமீனின் வாய்போன்ற கருவி அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்று நெடுஞ்செடை என்னும் நீண்ட பாடல்கூறுகிறது (வரி 95-97).

தாயத்தும் தாவியும்

சிறுவர் இடபகுறி பொறித்த தாயத்துக் களை அணிந்திருந்தனர் என்று கலித்தொகை கூறுகின்றது (செ. 82). இப் உருவம் புடைப்புச் சிற்பமாகவோ, குடைவுச் சிற்பமாகவோ செய்யப்பட்டிருக்கலாம்.

திருஷ்டி, தோஷம் முதலியனுகழந்தைகளைத் தாக்காமல் இருப்பதற்கு அப்பிள்ளைகளின் கழுத்தில் ஜம்படைத்தாவி என்னும் ஒருவகை அணியைக் கட்டுவித்தல் அக்கால வழக்கம். திருமாலின் சங்கு, சக்கரம், வில், கதை, வாள் என்னும் ஜந்து படைகளைப் போவலவெள்ளியைக் கொண்டு அல்லது பொன்னைக் கொண்டு செய்வித்து, அவற்றைச் சிறுபிள்ளைகள் கழுத்தில் அணிவித்தனர் என்று சங்க நூல்கள் சாற்று, சின்றன (மணிமேகலை, காதை 3, வரி 138).

திருமாலின் ஜம்படைகள் மிகச் சிறிய வடிவ அமைப்பில் செய்தாற்றுன் அவை சிறுபிள்ளைகளின் கழுத்தை அழகு செய்யும். ஆதலால் மிகச் சிறிய வடிவங்களில் அவை செய்யப்பட்டன என்பது இங்கு அறியத்தகும்.

வார்ப்பட விளக்குகள்

வெண்கலம் அல்லது வேறு உலோகத்தைக் கொண்டு யவனரால் பாவை விளக்குகள் செய்யப்பட்டன. நிற்கும் வடிவத்தில் அமைந்த பெண்ணை இரண்டு கைகளும் இணைந்த நிலையில் எண்ணேய் இடத்தகும் பள்ளம் அமைந்திருத்தல் பாவை விளக்கின் இலக்கணமாகும். இவ்விளக்குகள் மிகுதியாகச் சங்கநூல்களில் பேசப்படுகின்றன. அன்ன விளக்கு என்பது மற்றொரு வகை. இவை வார்ப்படக்கலையால் அமைந்த உலோகச் சிற்பங்கள் என்னலாம்.

புள்ளம் பூதங்குடிப் பெருமாள் ஸ்ரீ வல்விலி ராமன் -
நாச்சியார் ஸ்ரீ பொன் கமலவல்லி.

By Courtesy:

'The Divya Kshetras in India Souvenir'

மறையின் முறைகள்

(மகாலித்துவான் மீது பி. ப. அண்ணங்கராசாரிய சுவாமிகள், காஞ்சிபுரம்)

ஸாரங்களும் அஸாரங்களும் கலந்த கட்டியாயிருக்கும் இந்திலிலிலிலில் அஸாரங்களையும் அல்பஸாரங்களையும் தள்ளி ஸாரங்களைக் கொள்வோமாயின் அவை, பிரமாணங்களின் திரள், பிரமேயங்களின் திரள், பிரமாதாக்களின் திரள் என மூன்று வகுப்புகளில் அடங்கும். யதார்த்தமான ஞானத்தைப் பிறப்பிக்கும் சாஸ்தரங்கள் பிரமாணம் எனப்படும். அந்த சாஸ்தரங்களினின்று தேறுகின்ற அர்த்த விசேஷங்கள் பிரமேயம் எனப்படும். மேற்சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களைக் கண்டறிந்து உபகரிக்கவல்ல மாஞாளிகள் பிரமாதாக்கள் எனப்படுவார்கள். இவற்றுள் பிரமாணங்கள் அளவு கடந்தவை. எம்பெருமான் அத்வாரக மாகவும் லத்வாரகமாவும் வெளியிட்டருளி யுள்ள சாஸ்தரங்கள் அளவு கடந்தவை. பிரமேயங்களான அர்த்த விசேஷங்கள் பிரமாணங்களிற் காட்டிலும் அதிகமான கணக்கில் தேறும். ஏனென்றால், மூலம் கருங்கி யிருக்கும், அர்த்தம் பெருகியிருக்கும் என்பதனால், பிரமாதாக்களின் ஸங்கியை குறைவாகவேயிருக்கும். இறந்த காலத்திற் சென்றவர்கள், நிகழ் காலத்தில் விளங்குபவர்கள், எதிர்காலத்தில் தோன்றப் போகின்றவர்கள் ஆக முக்காலத்திலுள்ளாரையும் கூட்டிக் கொண்டாலும் யதார்த்த ஞானமுடையவர்களாய்ப் பிரவசனம் செய்யவல்ல பிரமாதாக்கள் மிகக் குறைவாகவள்கிறோ தேறுவர்கள். அதைப்பற்றி யென்ன? ஆக பிரமாண பிரமேய பிரமாத்ருவர்க்கங்கள் மூன்றே, அஸார அல்பஸார பூயிஷ்டமான இந்த ஜகத்தில்ஸாரமென்றத்துக்கும். இவை உலகில் நிலவுவதனால்தான் பல வகைப்பட்ட கேஷாபங்களினிடையே நாம் கேஷமத்தையும் அநுபவித்து வருகிறோம்.

மேலே விவரித்த மூன்று வர்க்கங்களில் பிரமாணவர்க்கந்தான் வலிது. ஏனென்றால், அதை இல்லாதபோது பிரமேயவர்க்கமும் பிரமாத்ருவர்க்கமும் தேற மாட்டாதன்கிறோ. பிரமாணமான மூலம் இருக்கவேயன்கிறோ பிரமேயங்களான அர்த்தங்களும் அவற்றையுணர்த்து

உணர்த்தும் பிரமாதாக்களும் தோன்ற நேர்ந்தது. ஆதலால் பிரமாண வர்க்கமே மிகச் சிறந்தது. பிரமாணங்கள் பல வகுப்பாயிருந்தாலும் 'ஆதெள வேதா: பிரமாணம்' என்கிற பட்டர் மீண்டும் தலைசிறந்த பிரமாணமாகும். வேதத்தை யுபலீவித்தே மற்ற பிரமாணங்கள் தோன்றின; ஆகவே வேதம் ஸ்வத: பிரமாணமென்றும் மற்றவை பரத: பிரமாண மென்றும் கொள்ளப்படுகின்றது. பஞ்சராத்ரமும் வேதமும் துல்யப்ரமாண மென்றும், மற்ற இதிஹாஸ புராணத்திகள் வேதவிரோதம் காணுதவிடங்களில் பிரமாண மென்றும் மேலையார்களின் கொள்கை.

வேதத்தின் மகிழமை முக்கியமாக நான்கு விஷயங்களைப் பொறுத்தது. 1. நித்யத்தவம், 2. அபெளருஷேயத்தவம், 3. அவிச்சிந்த பரம பரா ப்ராப்தத்தவம், 4, அநந்தத்தவம் என்பவை யாம் அவை. இந்நான்கையும் விவரிக்கின்றேன். முன்னம் நித்யத்தவ நிருபணமாகிறது. ஸ்வரூபதோநித்யமென்றும், ப்ரவாஹதோ நித்யமென்றும் நித்யவஸ்துக்கள் இருவகைப்படும். வேதமென்பது சப்தராசியாதலாலும் உச்சாரணத்தினாலேயே அதற்கு ஸ்வரூப ஸித்தி யாதலாலும் உச்சரிக்கப்படாதபோது அது இல்லையென்று சொல்லவேண்டி வருதலால் வேதம் ஸ்வரூபதோ நித்யமாகாது. சிலர் பலர் சிலபலவிடங்களில் உச்சரியாமலிருந்தாலும் ஆங்காங்குப் பலவிடங்களில் பலர் வேதத்தை உச்சரித்துக்கொண்டேயிருப்பர்களாதலால் ப்ரவாஹதோ நித்ய வகுப்பில் சேரும்.

எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் சகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிப்பதுபோல வேதங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியாலும், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்க முடியாதாகையாலும், ஒரு காலத்திலே யமமடைவதும் ஒரு காலத்திலே ஸ்ருஷ்டிக்கப் பெறுவதுமான வேதத்தை நித்யமென்று எங்குனே சொல்ல முடியுமென்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின்; ஈச்வரன் வேதத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறுன் என்பது ஒருநானும்

கிடையாது. வேதத்தை ஒதிவரும் அதிகாரி கள் பிரளவத்தில் அழிந்து போய்விட்டாலும் ஸர்வத்துறை ஸர்வசக்திநுமான ஈச்வரன் வேதத்தின் ஆநுபூர்விகளைத் தான் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்து “யோ ப்ரமாணம் விதாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்சக ப்ர ஹிதீநி தஸ்மை” என்கிற ச்ருதியின்படியே முன்னிருந்த ஆநுபூர்வி மாரூமல் அப்படியே நான்முகனுக்கு உபதேசிக்கிறேன். ஆகவே வேத சப்தராசிகள் அநாதிநிதைமாகும். ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தேவதாதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத் திலே “ஏதேவை வேதஸ்ய அபெளருஷே யத்வம் நித்யதவஞ்சு; யத் பூர்வபூர்வவோச் சாரணாக்ரமஜூநித ஸம்ஸ்காரேண தமேவ க்ரம விசேஷம் ஸம்ருதவா தேநைவ க்ரமேண உச் சார்யமாணத்வம்” என்றாருளிச் செய்திருப்பது இங்கே யநுவந்தேயம். உபாத்யாயர்கள், இரவிலே உறங்கிக் காலையிலே கண்விதித்தெ முந்த வித்யார்த்திகளுக்கு வேதமோதுவிப்பது போல ஈச்வரன் பிரமன் முதலானார்க்கு வேத மோதுவிக்கிறேன்த்தன. இதை ஸ்ரீப்டர் ‘ஸம்ஸ்காரம் ப்ரதி ஸஞ்சரோநாநிதைத்த..... ஸாப்தோக்புத்த விரிஞ்சபூர்வ ஜநதாம் அத் யாப்ய’ என்று கலோகமாக்கியருளிச் செய் தார். இதனுலேயே வேதங்களுக்கு அபெளருஷே யத்வமும் நிருபிதமாயிற்றென்று கொள்ளலாம். ஆனாலும் சிறிது விவரிக்கிறேன்.

உலகில் இலட்சக் கணக்கான வாங்மயங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. ‘இதை இன்னுரியற்றி அர்’ ‘இதை இன்னார் செய்தார்’ என்று ஒவ்வொரு நூலுக்கும் கர்த்தாக்கள், நிர்தேசிக்கப்பட்டுள்ளார்கள்; அப்படி வேதத்திற்கு ஒரு கர்த்தாவையும் யாரும் எந்தாளிலும் நிர்த்தே சித்ததில்லை. சிறுசிறு நூல்களுக்கெல்லாம் கர்த்தாக்கள் தெரிய வரும்போது அளவுகடந்த நூலாகிய வேதங்களுக்குக் கர்த்தா உண்மை யாகவொருவளிருந்தால் சொல்லாமலிருப்பார்களா? வேதாந்தவாசியர் ‘ப்ரவக்தா ச்சந்தலாம், வக்தா பஞ்சராத்ரஸ்ய யஸ் ஸ்வயம்’ என்றாருளியிருப்பது பரவித்தம். பஞ்சராத்ரத் திற்கு ஸ்வயம் வக்தாவென்றும், வேதங்களுக்கு பரவங்கர்த்தா என்றும் இதில் சொல்லிற்று. இதனால் ஸர்வேச்வரன் கூட வேதகர்த்தாவல்லன் என்பது விளங்கிறது.

பரம வைதிகர்ணங்கூட இதைப்பற்றி மனதில் சங்காகளங்கம் வழித்திருக்கக்கூடும்.

(அதாவது) எந்த சப்தராசியும் ஒரு கார்த்தா வோ வக்தாவோ இல்லாமல் ஆவிர்ப்பவிக்க இயலாதாகையால், விஸ்தாரமான இதிவறாஸ புராணாதிகளை யெழுதிவைத்த மஹர்ஷிகள் தாமே வேதங்களையும் எழுதி வைத்திருப்பார்கள் என்று நானுங்கூட இளமையில் இங்ஙனே யெண்ணி யிருந்ததுண்டு. நான் தெளிந்த விதத்தை இங்கு விவரிக்கின்றேன். வேதங்கள் ஒரு நாறு வருஷங்களுக்கு உட்பட்ட காலத் தில் அச்சேறி வருகின்றனவே யன்றி அதற்கு முன் இவற்றை யெழுதி வைத்தவர்களுங்கூடக் கிடையாது. ‘ஓலைப்படாப்ரமாணம்’ என்றே இது ஓருவர்களால் வழங்கப் பெற்றுள்ளது. வேதத்திற்கு ஸ்வரம் முக்கியமானது. அந்த ஸ்வர ஸ்த்ரிவேசம் வெகு ஆச்சரியமாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த ஆச்சரியத்தை வேதமோ தினவர்களுங்கூட ஆழ்ந்து அறிந்திலர் என்றும் சொல்லாம். கேண்மின். வேதத்தில் பல இலட்சக்கணக்காள பதங்கள் வருகின்றன. அவற்றுக்கு அமைந்திருக்கும் ஸ்வரங்கள் நிய தங்களாய் ஓரிடத்திலும் பிறழாமலும், ஒரே பதத்திற்கு (ஸாப்நதமோ தினந்தமோ எதுவா னலும்) அர்த்த பேதத்தாலும் நிமித்த பேதத் தாலும் அமைந்த ஸ்வர பேதமும் ஓரிடத்திலும் பிறழாமலும், பூமண்டலம் முழுவதும் ஸமருபமாக ஒதப்பட்டு வருவதை நோக்கினால் இது ஒரு புருஷனுடைய க்ருதிக்கு விஷயமாகக் கூடியதன்று என்பது ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். ஆகாசவாணி யென்று ஒன்று சொல்லுவ துண்டே அதேபோல வேதராசிகளும் ஆகாசத் திலே தோன்றிப் பரமபுருஷங்கு க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்க வேணுமே யல்லது பரம புருஷ னுக்குங்கூட இந்த சப்த ஸந்தர்ப்ப ஸங்கலனம் ஸாத்யமன்று என்று துணிந்து கூறுவேன்.

மற்ற வேதங்கள் ஒருபுற மிருக்க; ஸாம வேதத்தின் இயல்பை நோக்குவோம். அநாதி பரம்பரை யென்பதை இதுகொண்டே அறுதி யிடலாமே. உலகத்தில் ராஜாஜ்ஞை யென்பது பிரபலமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அரசர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடிக் கில வாசகங்களைக் கோத்து இரண்டு மூன்று பக்கமே யெழுதிப் பிரசரம் செய்து இதை உலகமெல்லாம் ஸமஸ் வரமாக உச்சரித்துவர வேணுமென்று கட்டளை யிட்டால், அக்கட்டளை ஒரு சிறிய க்ராமத்தி லாவது இரண்டொரு நாளாவது பரிபாலிக்கப்படுமாவென்று பாருக்கள். தலைபாந்தரதங்களில் மூங்கூட வியாபித்திருக்கின்ற வேத ராசிகள்

உலகம் போலவே அநாதியாய் அவிச்சிந்ந பரம் பரையாய் வந்து கொண்டிருக்கின்றனவென்று இந்தப் பெருமையை யாவரும் இசைந்து தீர வேணுமே. பெளருஷேயமென்று நெஞ்சாலும் நினோக்க ப்ரஸக்தியில்லை. அதனாலேயே வேதங்கள் மாணிடர்க்கு ஸஹஜமான இருள் துயக்கு மயக்கு மறுப்பு முதலான எவ்வகைக் குற்றமும் மற்று விளங்கா நின்றன.

வேதங்கள் அனந்தங்களென்பது காடகச்ருதி யிலுள்ள பரத்வாஜோ பாக்யானத்தினால் விளங்கும். தேவேந்திரனருளால் முந்நாறு

பிராயம் ஜீவிதம் பெற்று அந்நாட்கள் முழுதும் வேதமே யோதின பரத்வாஜமஹார்ஷி, முந்நாறு வருஷ காலம் ஓதின்தெல்லாம் மூன்று மலைகளாகக் காட்டப்பட்ட வேத ராசிகளில் மூன்று முஷ்டி மாத்திரமேயென்று முடிவு பெற்றுள்ளது. இந்த ப்ரகரணத்தினால் தான் “அந்தாவை வேதா:” என்று ஓதப்பட்டது. ஆக, நிதயமாய் அபொருஷேயமாய் அத ஏவ நிர்தோஷகந்தமாய் அவிச்சிந்ந பரம்பரா ப்ராப்தமாய் அனந்தமாயிருக்கின்ற வேதத்தின் மகிழை வாசா மகோசரமென்று தலைக்கட்டி நிற்கிறேன்.

மதிப்புரைகள்

தில்லைச்சிற்றம்பலவன் கோயில்:

இந்நால், அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வெளியீட்டுத் துறை அலுவலராக விளங்கி யவரும், தஞ்சை பழநி திருச்செந்தூர் ஸ்ரீரங்கம் முதலிய பற்பல தலவரலாற்று நூல்களின் ஆசிரியருமான திரு. ஜே. எம். சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களால் இயற்றப் பெற்றதாகும். சிதம் பரத் தலத்தின் அமைப்பு, பெயர்கள், கோயில்கள், மடங்கள், தீர்த்தங்கள், நூல்கள், கல்வி நிலையங்கள் என்பவைகளைப் பற்றிய விவரங்கள் பலவும், இதன்கண் தொகுத்துத் தரப் பெற்றிருக்கின்றன. சிதம்பரத்தின் தலபுராண வரலாறு, அதன் சரித்திரத் தொடர்புகள், சமயாசாரி யர்கள், தொண்டர்கள், கோயிலின் அமைப்புவிளக்கம், கோயிலுக்குத் திருப்பள்ளி செய்த அரசர்களைப் பற்றிய விவரங்கள், அக்கோயிலில் நடைபெறும் வழிபாடுகள் விழாக்கள் என்பவை குறித்த செய்திகள் பலவும், இந்நாலின்கண் அழகுற இனிது விளக்கி எழுதப் பெற்றுள்ளன. பல சிறந்த படங்களும், பயனளிக்கத் தக்க பல இலக்கியப் பாடல்களும், அனுபந்தங்களும் சேர்க்கப் பெற்றிருத்தல், இந்நாலின் சிறப்பை மிகுதிப் படுத்துகின்றது. நல்ல சிறந்த நால். விலை ரூ. 1-50. கிடைக்குமிடம்: திரு. ஜே. எம். சோமசுந்தரம் பிள்ளை, பி.ச., பி.எல்., C/o அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணுமலைநகர்.

வேதசாதனம்:

கவியோகி மகரிவி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள் இயற்றியது. இதன்கண் வேத வாக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, வேத ரிவிகளின் சாதனங்கள் விளக்கப் பெற்றுள்ளன. கிடை இராமாயணம் பாரதம் பாகவதம் சங்கரர் வாக்குகள் முதலியவற்றினின்று அரிய அறிவுரை களும் தோத்திரங்களும் தேர்ந்தெடுத்துத் தரப் பெற்றிருக்கின்றன. வேத மந்திரங்களும் பாகாரங்களும், அவற்றிற்குத் தமிழில் எளிதினிது அமைந்த மொழி பெயர்ப்புகளும், இதன்கண் தரப்பெற்றிருக்கின்றன. பக்தர்களுக்கு மிகவும் பயன்படத் தகுந்த சிறந்த நல்லநால். விலை ரூ. 1-50. கிடைக்குமிடம்: சுத்தானந்த நூலகம், யோக சமாஜம், அடையாறு சென்னை-20.

வேதமும் கடவுள் ஸம்பந்தமான கருத்துக்களும்

(வேதாந்த ரத்னகரம். அக்நிஹோத்திரம் ஸ்ரீ ராமாநுஜ தாதாசார்யர், கும்பகோணம்)

வேதங்கள் ரிக் யஜூர் சாமம் அதர்வணம் என்று நான்கு விதமாய் இருந்து வருகின்றன. ஒவ்வொரு வேதங்களிலும் பல கிளைகள் உண்டு. நான்கு வேதங்களிலும் மந்திரம் பிராம்மணம் என்று இரு பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இவை களில் மந்திரம் கடவுளைத் துதிக்க ஏற்பட்டது. பிராம்மணம் என்ற பிரிவு மந்திரங்களுக்கு விளக்கக் கூறி வேள்விகளை விதிப்பது. மந்தி ரம் பிராம்மணம் இவைகளில் சிவவற்றிற்குத் தனிச் சிறப்பு காரணமாக உபநிஷத்து ஆரண் யகம் என்ற பெயர்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இங்கு இயற்கையைக் கடந்த கடவுள் தத்துவமும் உபாசனமும் சொல்லப்படுகிறது. கடவுள் கருத்தை நாம் கவனிக்கும் காலத்தில் வேதம் முழுவதையும் ஒரே நூலாகக்கொண்டுகவனிக்க வேண்டிய கடமை உண்டு. தென்னிந்தியாவில் பிரசித்தமாக விளக்கி வரும் சைவ வைணவ சமயங்கள் வேதங்களில் காணுவது கடவுள் சம் பந்தமான கருத்துக்களை அடிப்படையாகவே கொண்டு ஏற்பட்டுள்ளன. விஷ்ணுவும் சிவ னும் வேதத்தில் சொல்லப்படும் தேவதைகளைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களின் சம்பந்தமாக எந்தக் கருத்துக்களும், வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஏற்பட்டிருப்பதால் வேதத்தில் காணப்படும் கருத்துக்கள் சைவ வைஷ்ணவ சமயங்களை நன்கு தெரிந்து கொள்ள உதவும்.

ரிக் வேதத்தில் அக்னி வாயு சூரியன் முதலிய பல பெயர்களால் தெய்வம் சொல்லப்படுகின் றது. அக்னி முதலியவை இயற்கையில் காணப்படுவன. பிராம்மணங்களில் ப்ரஜாபதி என்ற பெயரால் இறைவன் சொல்லப்படுகிறான். உப நிஷத்துக்களில் ப்ரும்மம் என்ற பெயரால் கடவுள் கூறப்படுகிறார். எந்தப் பெயரால் எங்கு சொல்லப்பட்டாலும் வேதத்தில் கடவுள் இலக்கணம் ஒரே விதமாகவே அமைந்துள்ளதால் பெயர்களில் ஏற்படும் வேறுபாடு கடவுள் தத்துவத்தை மாற்றுது. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களும் அல்லது ஆகமங்களில் கூறப்பட்டபடி ஜந்தொயில்களும் கடவுளின் இலக்கணத்தில் அடங்கியுள்ளன. வேதங்கள் முழுவதும் கடவுளின் ஜந்தொழில்

களின் விளக்கமாகவே அமைந்திருப்பதால் வேதம் கடவுளின் நூலாகவே நிற்கிறது. ரிக் வேதத்தில் 'பல தெய்வங்களை வழிபடும்' கொள்கை உள்ளது. 'இயற்கையே தெய்வமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது'. 'புராணங்களில் சிவபெருமானிடமோ விஷ்ணுவிடமோ உதவியை எதிர்பார்த்து நிற்கும் இந்திரன் முதலான தேவர்கள்தான் வேதங்களில்தொழுப்படுகிறார்கள்' என்பது போன்ற பல தலறுதலான கருத்துக்கள் நிலவி வருகின்றன. ஆனால் வேதங்களை நின்று பரிசீலித்தால் இவ்வித தப்பு அபிப்ராயங்களுக்குச் சிறிதுகூட இடங்கிடையாதென்று ஏற்படும். ஒரே தெய்வத்தைப் பல பெயர்களுடனும், உருவங்களுடனும் தொழுவது என்ற அடிப்படைக் கொள்கையிலேயே வேதம் நின்று பேசகிறது. இது வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காணும் ஒரு உயர்ந்த கொள்கை. கடவுள் ஒன்றே என்ற கொள்கையின் எதிரொலியை வேதம் முழுவதிலும் நாம் கேட்கிறோம். (ஏகம் ஸத்விப்ராபஹிதா வதந்தி). கடவுள் ஒருவரென்று கூறும் வேதமே அவனுக்குப் பல உருவங்களையும் பல பெயர்களையும் கொடுக்கிறது. உருவத்தில் வேற்றுமை ஏற்பட்டால் ஒழியப் பெயர்களில் வேற்றுமை ஏற்படாது. ஒரே கடவுள் பல உருவங்களை எடுத்துப் பல பெயர்களை அடைகிறான். அடியார்களின் அபிலாஷைகளை நிறைவேற்றவே கடவுள் பல உருவங்களை எடுத்துப் பல பெயர்களை அடைகிறான் என்று வேதம் கூறுகிறது. ஒரே தெய்வம் என்ற உயரிய சிறந்த கொள்கைப்படி கடவுளுக்கென்று தனியான உருவமோ, பெயரோ கிடையாது. அவ்வித சுத்த கடவுள் தத்துவத்தைக் குறிப்பிடும் காலத்தில் வேதம் ஒரு பெயரையும் குறிப்பிடாமல் அது (தத்) அவன் (ஸ:) என்றே கூறுகின்றது. அடியார்கள் கடவுளை அறிவதோடு நில்லாமல் கடவுளை அனுபவிக்கவும் ஆசைப்படுகிறார்கள். அறிவு நிலையில் கடவுளுக்கு உருவம் பெயர் இவை இருந்தாலும் இல்லாதபோதும் மாறுதல் இல்லை. ஆனால் அடியார்கள் அனுபவிக்க ஆசைப்படும் காலத்தில் சில குறைகள் காணப்படுகின்றன. கட-

வளை வாயால் வாழ்த்தி மனதால் சிந்திக்க ஆசைப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு இதுவே பொழுது போக்கு. இதில் இல்லாமல் போனால் இவர்கள் வாழ முடியாது. ஆனால் எங்கும் நிறைந்தும் மறைந்துள்ள பரம்பொருளை எப்படி பார்க்க முடியும்? பெயரில்லாத பரம் பொருளை எவ்வாறு பெயர் சொல்லி வாழ்த்துவது? அதனால் பக்தர்களுக்காகவே கடவுள் பல உருவங்களை எடுக்கிறார். கடவுளின் உருவங்கள் முடிவான நிலையில் இருக்குமே யானால் கடவுளின் பெருமை குன்றிவிடும். ஒரு குறிப்பிட்ட உருவத்தோடு ஓரிடத்தில் இருந்து வரும் கடவுள் எங்கும் நிறைந்து பரந்து நிற்கும் கடவுளாக இருக்க முடியாது. ஆகவே வேதக்கடவுள் பல பெயர்களோடு பல உருவங்களுடன் இருந்து வந்தாலும் எங்கும் பரந்து கலந்திருக்கும் பரம்பொருளாகவே இருந்து வருகிறார். உருவம், பெயர் இவை சர்வ வியாபகமான கடவுள் இடத்தில் ஈடுபடுவதற்கு ஏற்பட்ட துறைகள். ஆகவே வேதங்களில் பல பெயர்கள் உருவங்கள் இவைகளை நாம் கண்டாலும் எந்த நோக்கத்தோடு இவை ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும்.

இயற்கை மனிதன் முன் நிற்கிறது. மனித சர்வம் மனது இவை, இயற்கையிலேயேயிரந்து வாழ்ந்து வருகின்றன. மனிதனுடைய சிந்தனை இயக்கங்கள் இவை இயற்கையோடு நெருங்கிய தொடர்பு உள்ளனவை. ஆகவே மனிதன் இயற்கையைப் பற்றி நினைக்க முயற்சிப்பது சகஜ மானது. இயற்கை தனித்து இயங்குவதில்லை. கடவுளிடத்தில் தோன்றினாலும், கடவுளால் படைக்கப்பட்டாலும், கடவுளின் கூருக நின்றாலும், கடவுளே இயற்கையாக நின்றாலும், கடவுளுக்கும் இயற்கைக்கும் உள்ள உறவை யாரும் மறுக்க முடியாது. இந்த உண்மையை வேதம் வற்புறுத்துகிறது. இயற்கைக்கு அப்பால் உள்ள நிலையிலுள்ள கடவுளை இயற்கையில் வைத்துத் தொழலாம். இயற்கைக்கு அப்பால் வைத்தும் தொழலாம். தன்முன் நிற்கும் இயற்கையில் பார்க்க முடியா தவன் வேறு எங்கு தான் கடவுளைப் பார்க்க முடியும். புருஷ ஸமீக்தம் கடவுளின் இயற்கையில் உள்ள நிலை இயற்கைக்கு அப்பால் உள்ள நிலை இரண்டையுமே விளக்க ஏற்பட்டது. இதனுடையவிரிவை வேத மந்திரங்களில் பார்க்கிறோம். வேத மந்திரங்களில் பல இயற்கையில் கடவுளைக்கண்டு

இயற்கை மூலமாகக் கடவுளைத்தொழுவழி வருக்கிறது. இயற்கையை ஒரு சாதனமாகக்கொண்டாலும் தொழுப்படுவது இறைநிலைதான் என்பதை மறுக்கக் கூடாது. வேறு சில மந்திரங்கள் இயற்கைக்கு அப்பால் உள்ள நிலையில் வழிபட உதவுகின்றன. மனிதன் இயற்கையின் எழில்களைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறான். இயற்கைக்கு அப்பால் உள்ள நிலையில் கடவுளை அனுபவிக்க ஆசைப்படுவர்கள் இறைவனுக்கென்று தனித்த அழகான உருவத்தையும், உயர்ந்த குணங்களையும் சேர்த்து அனுபவிக்கிறார்கள். ஆழ்வார்கள் நாயன்மார்கள் இயற்கைக்கு அப்பால் உள்ள நிலையை அனுபவித்துப் பேசுகிறார்கள். வேதமோ பக்தர்களோ யார் பேசினாலும் எந்த நிலையில் பேசினாலும் கடவுள் இலக்கணம் மாருமலே இருந்து வருகிறது. இவ்வித உயர்ந்த கருத்துக்களை வேதம் அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதால் தான் வேதத்திலிருந்து சைவம், வெணவம் சாக்தம் முதலிய பல மதங்கள் உண்டாயின. பெயரளவில் எவ்வளவு வேறு பாடு இருந்தாலும் வேதம் காட்டிய வழியிலேயே இலக்கணத்தை ஒப்புக் கொள்வதால் வேறுபாட்டிற்கும் மாறுபாட்டிற்கும் இடமே இல்லை. சில சப்தத்தால் சொன்னாலும், விள்ளனு சப்தத்தால் சொன்னாலும், சக்தி சப்தத்தினால் சொன்னாலும் இறை ஒன்றே. 'ஒரு அதர்வண வேத மந்திரம் எந்தப் பெயரில் எந்த உருவத்தில் யார் வழிபட்டாலும் எல்லாம் ஒருவனு அவளையே அடைகின்றன' என்று கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. உலகமதவாதிகள் தங்கள் மதத்திற்குத் தனித்த பெருமை உண்டு என்று கூற முயற்சிக்கிறார்கள். அவர் அவர்கள் தங்களுடைய தெய்விக்கை கொள்கைதான் தனித்த சிறப்புடன் விளங்குவதென்று கூறுகிறார்கள். வேதம் அந்தத் தனித்து நிற்கும் கொள்கையை அங்கீகரிக்கவில்லை. எல்லா மதங்களுக்கும் பொதுவான கடவுள் கொள்கையை வேதம் வகுத்துவிட்டதால் எந்த மதத்தின் கடவுள் கொள்கையும் வேதத்திற்குப் புறம்பானது அல்ல. எல்லாம் வேதத்தில்கொள்கையையும் சிறப்பித்துக் கூற வேதம் ஏற்பட்டதில்லை. அந்த உண்மையைப் பல வழிகளில் வேதமே விளக்கிக் காட்டி விட்டது. வேதத்தின் கடவுள் கொள்கை தனிச் சிறப்புவாய்ந்தது என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

தில்லையில் திருஞான சம்பந்தர்

(சித்தாந்த கலாநிதி. உரைவேந்தர் திரு. ஒன்றை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை, மதுரை)

தில்லையில் அந்தணர்கள் எரியோம்புதல் திருஞான சம்பந்தரின் திருவள்ளத்தைப் பெரிதும் மகிழ்ச்சிகிறது. அவர்கள் அதனைச் செய்வது, நாடு வறுமை பினி முதலி யவற்றால் தீங்கு எய்தாமைப் பொருட்டாகும். அதனைச் செய்யுமிடத்து, வைதிக நூல்களில் தாம் கற்ற முறை சிறிதும் பிறழாமல், கற்ற வண்ணமே அந்தணர்கள் வேள்வி செய்வது பின்னோயார்க்குப் பேருவகை தந்தமைதோன்ற, “கற்றாங்கு எரியோம்பிக் கலியை வாராமே, செற்றார்” என்று பாடுகின்றார். கற்ற நெறி வழுவாமல் எரியோம்புதலால் நாட்டில்வறுமை மூதலிய தீமைகள் (கலி) புகா என்ற துணிவினால் “கலியை வாராமே செற்றார்” என வரைப்பது மிக்க இன்பம் தருகிறது.

அன்றியும் கற்றாங்கு எரியோம்புங்கால் யாகப் பசவைக் கொண்டு வேள்வி செய்யும் முறை அவர்காலத்தே நீங்காது நிலவினமை இனிது விளங்க, “எங்கும் பச வெட்டு எரியோம்பும் சிறப்பார்” என்று அடுத்த திருப்பாட்டில் குறிக் கின்றார். சிறப்பர் என்பது சிறப்பினையுடையர் எனப் பொருள்பட்டு அது வழி வழியாக அவ்வந்தணர்பால் இருந்து வருகிறது என்பது பெறப்படும்.

இங்ஙனம் இரண்டு பாட்டுக்களில் தில்லை வேதியரின் வேள்வி மேன்மை கூறினார் சம்பந்தர். நெடிய மாடங்கள் மலிந்த வீதியில் மகளிர் கையிற் பந்து கொண்டு விளையாடுவது அவரது பிள்ளைமை யுள்ளத்துக்கு மகிழ்ச்சி தருகிறது. கணக்களுக்கு மை தீட்டி உரிய ஒப்பனைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பது, மகளிர் பந்தாடலுக்குச் சிறப்பளித்தலின், அதனை, “மையார் ஒன்று கண்ணார் மாடநெடு விதிக் கையாற் பந்தோச்சும் தில்லை” என்று பாடுகின்றார். வேதியரை அடுத்து, “மையார் ஒன்று கண்ணார்” என மகளிரைப் பொதுப்படக் குறிக்கின்றாயினும், சிறப்பாக அவர்கள் வேதியர் மனையிடத்து மகளிரெனத் தெரிகிறது.

வேதியர் வீதிகளை அடுத்துப் பேரம்பலம் குறிக்கப்படுகிறது. கொடியுயர்ந்த அதன் நெற்றி யுயர்ந்து வாளனவாவி நிற்கிறது. வானத்தே ஊர்ந்து வரும் பிறைமதியின்செலவு ஆதனால் தடைப்படாதாயினும், பிறையின் கோடு சிறிது உராய்ந்து செல்லும் திறம் நினைந்த ஞானசம்பந்தர், “நிறைவெண் கொடி மாடம் நெற்றிதேர்தீண்டப் பிறைவந்து இறை தாக்கும் பேரம்பலம்” என்று உரைக்கின்றார்.

தாழ்விலாச் செல்வர் வாழ்வதால் தில்லை நகர் செல்வ வளத்தால் சீர்த்தியுற்றுத் திகழ் கிறது; அவர்களுடைய செல்வ நெடுமாடங்கள் சேனேங்கிச் சிறக்கின்றன; வானவீதியில் கலைச் செல்வம் நிறைந்த மதியம் போதரும்போது, அதன் வெண்ணிலும் அச் செல்வ நெடு மாடங்களில் தோய்ந்து அழுக செய்கிறது. அம் மாடங்கள் ஏதைக் கலைப் புலமையாகிய செல்வத்தால் நிறைந்து, உயர்கின்ற செல்வர்கள் வாழும் திருப்பெருகுவதால் தில்லை சிறப்புறு கின்றது. இதனை, “செல்வநெடு மாடம் சென்று சேனேங்கி, செல்வமதி தோயச் செல்வம் உயர்கின்ற செல்வர் வாழ்த்தில்லைச் சிற்றம் பலம்” என்று சொற்பின்வருநிலையால், பாராட்டுகின்றார்.

குத்தப் பெருமான் உமையொடுக்கடி மாதொருபாகனும் எழுந்தருள்வதால் தில்லைப்பதி அருட் செல்வத்தாலும், உலகியற் பொருட் செல்வத்தாலும் மிக்கு விளங்குகிறது. அதனைத் திருவள்ளத்தே வியந்த பின்னோயார், “வருமாந்தளிர் மேனி மாதொர் பாகமாம், திருமாந் தில்லையுட் சிற்றம் பலம்” என்று புகழ் கின்றார். “மாத்தில்லை” என்பது எதுவகையம் பற்றி “மாந்தில்லை” என மெலிந்தது.

மாதொரு பாகமாம் திருமேனியைச் சிறப்பித்த திருஞானசம்பந்தர்க்கு முடியில் கங்கை தங்கிய நலத்தைக் கூறற்கு உள்ளம் எழுகிறது; அதனால், அடுத்து வரும் திருப்பாட்டில், ‘‘அலையார் புனல் சூடி ஆகத் தொருபாகம், மலை

யான் மகனோடு மகிழ்ந்தான், உலகேத்தச், சிலையால் எயில் எய்தான் சிற்றம்பலம்” என்று பாடிப் பரவுகின்றார். பின்பு, தில்லைச் சிற்றம் பலத்தை, சூராவேலம்கு சிற்றம்பலம், ‘சேனூர் வாழ்தில்லைச்சிற்றம்பலம்’ சிட்டர் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலம்’ எனப் பாடுகின்றார்.

தில்லையுள் பேரம்பலம் சிற்றம்பலம் என அம்பலம் இரண்டுள்ளனவாக, பேரம்பலத்தை, “நிறைவெண் கொடிமாடம் நெற்றி நேர் தீண்டப் பிறைவந்து இறை தாக்கும் பேரம் பலம்” என்று சிறப்பிப்பவர், சிற்றம்பலத்தை ஒவ்வொரு பாட்டிலும் ஒழியாது உரைப்பது. பேருகைமெல்லாம் படைத்தளிக்கும் பெருமா னுக்குப் பேரம்பலத்தினும் சிற்றம்பலத்தே நடித்தல் அவனுடைய அருமையும் எளிமையும் மக்களுலகு அறிந்து போற்றி உய்தற்குப் போலும். இக்கருத்து.

‘சிற்றம்பலம் மேய முற்றுவெண்டிங்கள் முதல்வன்’

‘சிற்றம்பலம் மேய பிறப்பில் பெருமான்’

‘சிற்றம்பலம் மேய இறைவன்’

‘சிற்றம்பலம் மேய செல்வன்’

‘சிற்றம்பலம் மேய நட்டப்பெருமான்’

என்று குறிப்பதால் உணரவாம்.

இத்திருப்பதிகத்தில், சிற்றம்பலம் மேய சில பெருமானுடைய முதன்மை, இறைமை, செல் வமுடைமை, கூத்தாடும் பெருமை ஆகிய வற்றைச் சிறப்பித்த நானசம்பந்தர், உருவின் கண் அமைந்த அவனது அருள் நலத்தைப் பாராட்டுகின்றார். அவனது திருவுருவம் பதிகம் முழுதும் நிறைந்து நிற்பதால், பாட்டணித்தை யும் ஒருசேர நிறுத்தி நோக்குவோமாயின், முடி

யில் முற்று வெண்டிங்களும், நீரார் சடையும், மேனியில் மாதோர் பாகமும், நஞ்சன்டு கறை பட்ட கழுத்தும், சூலப்படையேந்தும் கையும், யானைக் தோற் போர்வையும் கொண்ட திருவருவம் மனக்கண்ணில் காட்சி தருகிறது.

அதுகண்டு, அவன் அம்பலத்தில் கூத்தாடும் பயன் தெளிந்து பரவுகின்ற நானப் பெருந் தகை, அச் சிற்றம்பலப் பெருமானை வழி படுவோரையும் அவர் பெறும் பயணியும் அறிந் துரைக்கின்றார். வழிபடுவோருள் சிலர் அவன் திருவடியே பற்றுகவுடையவர்; அவனை மற வாது பரவுவோர் சிலர்; இன்பம் வேண்டு வோர், செல்வம் வேண்டுவோர், நோய் நீக் கம் விழைபவர் எனப் பல திறத்தர். பற்றுக உள்ளவர்களைப் பாவம் பற்று; மறவாதவர் மறைத்துத் தீ நெறிப் படுத்தும் மையல் தீர் வர்; நானும் ஏத்தித் தீரா நோயெல்லாம் தீர்கின்றனர். பெருமான் ஆடல் புரியும் சிற்றம்பலத்தைத் தலையால் வணங்குபவர் மக்களில் தலையாயவராகின்றனர். இவ்வாற்றலும் கூத்தப் பெருமான் கழல்லது உள்ளம்பேனாது ஆகவே, “தில்லைச் சிற்றம்பலம் மேய நட்டப் பெருமானை நானும் தொழுவோமே” என்று பரிந்தமைக்கின்றார்.

இவ்வாறு பற்பல பொருள் நலம் கணியப் பாடிப் பணிந்த காழிப் பெருமான், சிற்றம் பலத்தின் முற்றம் வணங்கி, வாயில் இறைஞ்சி, வீதி நான்கும் தொழுது திருவேட்களம்சென்று சேர்கின்றார். அங்கே வேட்களநாதாக்கை வழி பட்டு, அவ்வேட்கள் நகரையே தாம் வைகு மிடமாகக் கொண்டு நானும் தில்லை யம்பலத் தைப் பரவி வருகின்றார்.

—தொடரும்.

ஸ்ரீ வேதகிரிசுவர் துதி

சீர்பூத்த உருவகைநான்கு, அருவகை நான்கு, இருவகையின் செயற்கை ஒன்றூய், ஏர்பூத்த நவப்பொருட்கும் முதற்பொருளாம் ஒருபொருள்வந்து எம்மைக் காப்பான், வேர்பூத்த கிளைகிளைத்து மெய்ஞ்ஞான மணம்பொதுளி வெளிநின் ரேஞ்கும் குர்பூத்த ஒதம்அலை வேதமலைக் கொழுந்தைமுடி சூடிக் கொள்வாம்.

ஸ்ரீ சொக்கம்மை துதி

பஞ்சொக்கக் கெகிழ்ந்து, அன்னப் பரிசொக்கக் கந்தகும் அடிப் பசந்து மூயோன் துஞ்சொக்கக் களினங்குதரத் தூசொக்கக் மிலைந்தமுலைச் சுடர்ப்பூந் திங்கட்பிஞ்சொக்கக் கொக்கக் கவனங்கும்நுதற் பிரசொக்கக் மொழியும்மொழிப் பேரண் டஞ்சுழ் மஞ்சொக்கக் வளர்அளக் மலைச்சொக்கக் நாயகியை வணக்கம் செய்வாம்.

—அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குரு பரம்பரை

திரு. கே: பட்சிராஜன், பி.ச., பி.எல். திருநெல்வேலி)

ஆழ்வானது சரம கைங்கரியங்கள் நிறை வேறின மற்றை நாள் உடையவர் பட்டரைக் கைப்பிடித் தழைத்துக் கொண்டுதமிழ்பெருமாளை வேலிக்க வன்னியவராய் அழகிய மணவாளன் திருமண்படத்திலே தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்கப் பண்ணிப் பின்னர், பெரிய பெருமாள் திருவடிகளுகே நின்று, 'இவர் திறத்தென் சிந்தித் தீர்' என்று வேண்டி நின்றார். பெருமாளும் அர்ச்கர் மூலமாக, 'பட்டரே! ஆழ்வானை இழந்தோமே என்று கவலையறவேண்டா. நாம் உம்மை மஞ்சள்பால்குடியிப்பித்து புத்ரஸ்வீ காரம் செய்து கொள்கிறோம். நங்மை ஆழ்வானுக நினைத்திரும்' என்று அருளிச் செய் தார். அப்பால் பட்டருக்கு அர்ச்கரால் மஞ்சள்பால் அளிக்கப் பெற்றது. பட்டர் நம் பெருமாள் ஸ்வீகார புத்திரரானார். உடையவர் நம்பெருமாளைத் தெண்டனிட்டு, 'தேவரீர் இவருக்குப் பூரண ஆயுள் அளித்தருள வேணும்' என்று பிரார்த்தித்தார். பெருமாளும் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமலேயே பட்டருக்குத் தீர்த்தம் பிரஸாதம், மாலை பரிவட்டங்கள் அளித்து விடை கொடுத்தருளினார். உடையவர் அருகிருந்தோரை யெல்லாம் கடா கூதித்துப் பட்டரைக் காட்டி இவரை நம்மைப் போலே ஆச்சரியிக்கக் கடவீரி! என்று திருவாய் மலர்ந் தருளிப் பட்டருடனே மடத்துக் கெழுந் தருளினார். அங்கு சென்றதும் எம்பாரை அழைத்துப் பட்டரை அவர் கையிலே ஒப்படைத்து இவரை நம் தர்சனத்தை வளர்ப்பவராகக் கல்வி கற்பித்தருளும் என்று நியமித் தருளினார்.

அப்பால் உடையவர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தரசனத்தை மக்களுக்கெல்லாம் விளக்கிக்கொண்டு நம்பெருமாள் ஸன்னதிக் கைங்கரியங்களையும், நித்திய திருவாராதன முறைகளையும், உதவாதிகளையும் அவ்வளவு நடத்துப் பெற வேண்டிய முறைகள் வகுத்து ஒழுங்கு படுத்தினார். உடையவர் நியமித்தபடியே திருவரங்கத்தே எல்லாம் இன்றளவும் நடைபெற்று வருவது கண்கூடு. உடையவர் நியமித்ததிட்டங்களையும்

நடைமுறைகளையும், 'கோயிலொழுகு' என்ற நாவிலே பரக்கக் காணலாம்.

உடையவர் வாழ்க்கையிலே, அவராளிய நால்கள் தவிரப் பல்வேறு காலங்களில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும் அவ்வப்போது அவர் அருளிய பொன்மொழிகளும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு (ஏன் உலகில் உள்ள தெய்வ நம்பிக்கை உடைய யாவர்க்குமே) நல்ல ஆள்மாழ்வின்வழிகாட்டி களாகும். அத்தகைய நிகழ்ச்சிகளும், எம்பெருமாளுளின் அழுதமொழிகளும் அங்கங்கே பல நால்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவரது பெருமைகளைப் பெரிய பெருமாளும், திருவேங்கடமுடையானும், பேரருளாளரும், திருநாராயணப் பெருமாளும், திருமாலிருஞ்சோலை ஆழ்கரும், திருக்குறுங்குடி நம்பியும், நம்மாழ்வாரும், ஸ்ரீமநநாத முனிகளும், ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும், பெரிய நம்பியும், திருக்கோட்டியூர் நம்பியும், திருமலை நம்பியும், திருமாலையாண்டானும், ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையரும், சிரம்மராக்ஷஸாம், ஊமையும் வெளி யிட்டுள்ளனர். இவை தவிர ஸ்ரீபாதத்து முதலிகள் வெளியிட்ட படிகள் எண்ணிறந்தன. இவற்றுள் பல முன்னேயே விளக்கப் பெற்றுள்ளன. பெரிய பெருமாள் தம் உபய விபூதிச் செல்வத்தையும் 'உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் தந்தோம்' என்று அருள்பாட்டு உடையவரை ஏற்றுக் கொண்டமையும், உடையவர் வேங்கடத்தப்பணை வேலிக்க எழுந்தருளியபோது 'உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் உபய விபூதிச் செல்வமும் தந்தோம் என்று நம் தெற்கு விட்டிலே (திருவரங்கத்தே) சொன்னேம்' என்று திருவேங்கடமுடையான் அருளியமையும்,

பேரருளாளன் உடையவருக்குள் நினைவுகளைத் திருக்கச்சி நம்பி வாயிலாகப் போக்கியும் தாமே அவருக்கு உத்தமாசிரம சின்னங்களை ஆசிரவதித்தளித்தமையும்,

திருநாராயணன் தாளிருந்த விடத்தை உடையவர்க்குக் களவில் காட்டியும், தில்லியில் ராமப்

திருமயிலைக் கபாலீஸ்வரர் கற்பகாம்பாள் கல்யாண மண்டபத் திறப்பு விழா நிகழ்ச்சியில்
தமிழக ஆளுநர் மேதகு சுர்தார் உற்ஜவ்சிங் அவர்களும், பெருமக்கள் பலரும்
கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தல். (21—8—67)

சென்னை இந்து சமய அறநிலையம் ஆணையர் அலுவலகத்தில்,
திரு. மா. சே. சார்க்கபாணி முதலீயர் அவர்களுக்கும், திரு. ஆ. இராதாசிறநான் அவர்களுக்கும்,
முறையே பாராட்டு வழியாலும்பும், பரிசு வருவேற்றும் அளிக்கப் பெற்றல் (24—8—1967).

பரியராயிருந்தபோது உடையவர் மடியில் தளர் நடையிட்டேறி யமர்ந்து உடையவரால் 'என் செல்வப் பிள்ளை யன்றே நீர்' எனக் கேட்டு மகிழ்ந்தமையும்,

திருக்குறுங்குடி நம்பி உடையவர் தவ யார்த்தம் ஸாதிக்கும் முறை யறியத்தானே சீடன் நிலையில் நின்று கேட்டு வைஷ்ணவ நம்பி என்று திருநாமம் பெற்றமையும், தானே வடுக நம்பி வேடத்தோடு உடையவருக்கு சீடப்பணி செய்துகந்தமையும்,

இக்குரு பரம்பரைத் தொடரின் முற்பகுதி களிலே பரக்கக் காட்டப் பெற்றுள்ளன. இது போன்று,

திருக்கோட்டியூர் நம்பி உடையவரின் பரந்த கருணையை வியந்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சனத் தையே எம்பெருமானுர் தர்சனம் எனப் பெய ரிட்டமையும், திருமாலையாண்டானிடம் உடையவர் ராமகிருஷ்ண அவதாரங்கள் போன்று ஒரு அவதார விசேஷமென்றுவிளக்கினமையும்,

திருமலை நம்பி உடையவர் யாரேனும் ஒரு சிறியவரை அனுப்பினால் போதாதோ என்ன அவர் என்னினும் சிறியேனைக் காணேன் என்ற ருளியமையும்,

திருமலையாண்டான் திருவாய்மொழி உரை யருஞங்கால் உடையவர் 'அறியாக்காலத்துள்ளே' என்ற பாடத்துக்கு வேறுரைக்கறச் சினந்து பின்னர்த் திருக்கோட்டியூர் நம்பி மூலம் தன் தவறுணர்ந்தமையும்.

ப்ரம்மராக்ஷஸா யாதவப்ரகாசனை அவ மதித்து உடையவர் கட்டனைக்குப் பணிந்து விலகி அவர் பெருமையை உரைத்தமையும்,

முன்னே அவ்வந்திகழ்ச்சி கூறுங்கால் விளக்கப் பெறறுள்ளன. திருமாலிருஞ்சோலை அழகர் கோஷ்டியிலே நம்மிராமாநுஜனாடி யார்க்கு அருளப்பாடென்று அழகர் திருவுள்ள மாய் அருள உடனே நாயன்தே என்று ஆசார் யர்கள் அனைவரும் எழுந்து திருவடிகளிலே சேஷிக்க அக்கோஷ்டியிலிருந்த பெரிய நம்பி வழிவந்த சிலர் மட்டும் அங்ஙனம் செய்யா திருக்க அழகரும், 'நாமழைக்க நீர் மட்டும்

வாராததென்ன? என்று விளவியருள அவர் கனும் இராமாநுசன்தியாரையன்றே தேவரீர் அருளப் பாடிட்டது. அவர் எங்கள் பெரிய நம்பி சிவ்யர்தானே எனவே வாராதிருந்தோம் என்று பதில் விண்ணப்பித்தனர். அழகரும் நடைக்கத்துருளித் தசரத வக்கேவாதிகள் நம்மைப் புத்தரனாக நினைத்தது போன்றே நீங்களும் ராமா நுசனைப் பெரிய நம்பி சீடனாக்கொகண்டு விட மர்கள் என்றும், ஒருநாள் கிடாம்பியாச்சாளை அருளப் பாடிட்டு ஒன்று சொல்லிக்காணும் என்ன அவரும், 'அபராத ஸஹஸ்ர பாஜனம்' என்று தொடங்கி முடிவில் 'அகதிம்' (கதியிலேனை) என்று சொல்ல அழகரும் நம்மிராமா நுசனை உடையனுமிருந்தும் கதியிலேன் என்று நீர் சொல்லப்பெறுமோ என்றருளிச் செய்தார்.

நம்மாழ்வார் வெளியிட்டமை:—ஆழ்வார் உடையவருக்கு பன்னாருண்டுகள் மூற்பட்டவர் அவர் எங்ஙனம் உடையவர்பெருமையைவளி யிட இயலும் என்று எனிதுவில் ஜைய் தோன்றல் இயல்பே. ஆனால் ஆழ்வார் அவதார புருஷ ராகையும், முக்காலமுறி ரிவிமுனி கவிகள் போன்ற ஆற்றல் பெற்ற பரமஞானியாதலா மூலமாகவுதான் நித்தரத்தபெருமையோராவார்.

உலகைத் திருத்தவென்றே தோன்றி, 'நின் கண் வேட்கை எழுவிப்பனே' என்று பறை சாற்றி 'இந்தினர் நீர்மை இனியாம் உருமை.. அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே' என்று நாட்டுக்காகத் தாம் மன்றாடி முடிவில் 'ஓ! பாவம் பரமே!' என்று அங்கலாய்த்து, 'ஆரா னும் ஆதானும் செய்க, அகவிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தல் ஆவதே' என்று கைவாங்குமள வும் சென்று தம் முக்கால உணர்வால் தன் வாய்மொழியாக அவன் அருளிய தமிழ் மறை யால் உலகம் பின்னென்ற நாள் திருந்தும் என்று கொண்டு 'கவியும் கெடும் கண்டுகொண்மின்' என்று பின்பொருகால் தம் வாய்மொழி கொண்டே வேதோபநித்தந்கட்கும் பிரம சூத் திரத்துக்கும் உண்மையுரை கண்டு காட்டிய உடையவரைக் குறித்துக் காட்டியமையும், ஸ்ரீ மந்தாதமுனிகளுக்கு பவிஷ்யதாசாரிய விக்கிர கத்தைக் காட்டியருளியமையும், நம்மாழ்வார் உடையவரின் பெருமையைச் சுட்டிக் குறித் தருளினால் என்பதை விளக்கும்.

நாதமுனிகள் வெளியிட்டருளியபடி:—நம் மாழ்வார் மகிழ்ந்து காட்டிக் கொடுத்தபடி

வடிக்கப்பெற்று அவர் ஆசியோடு பெற்ற பலிஷ் யதாசாரிய விக்ரகத்தை வெகு ரகசியமாக வைத்துப் பேணி உய்யக் கொண்டாரிடம் கொடுத்துத் தம் பெயரவிடம் அளிக்கும்படி கொடுத்தமையும், அவராலே தர்சனம் ஓங்கும் என்று அருளினமையும் அதன்படி ஆளவந்தார் இளையாழ்வரைக் கண்டதும் அவ்விக்கிரகசாலை கொண்டே தம் பாட்டனர் குறித்தவர் அவரே என இனங்கண்டமையும், நாத முனிகள் வித் தாந்தமாசிய அழுதவென்னாம், 'குளப்படியிலே தேங்கினுல் குருவு குடித்துப்போய்; வீர நாரா யண்புரத்தேரியிலே (அவ்வருதவென்னமைத் தையும் ஏற்கவல்ல பெரிய ஏரி) தேங்கினுல் நாடு விளையும்' என்று குறித்த வாசகமே பலித்ததைத்தான், 'பெரிய பெருமாளாகிற பெருங்கடவிலே ஆழ்வாராகிற காளமேகம் படித்து அவன்து கல்யாண குணங்களாகிய அழுத வென்னம் உய்யக் கொண்டார் மனக் கால் நம்பி என்னும் அருவிகளின் வழியிறந்தி ஸ்ரீ ஆளவந்தார் என்னும் ஆற்றிலே பாய்ந்து பெரிய நம்பி முதலிய கால்கள் வழியோடி எம்பெருமானுராகிய பரந்த ஏரியிலே தேங்கி ஆசார்யர்கள் என்ற மதகுகளின் வழி வெளிப் பாய்ந்து மனித நெஞ்சச் செய்களைச் செழிக்கக் கூடியது' என்ற எம்பார் வாக்கு காட்டுகின்ற தென்பர் பெரியோர்.

ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் வெளியிட்டபடி:—தம் முடைய பிதாமகனூர் தந்துபோன பலிஷ்யதா சார்ய விக்ரகத்துக்கும், ஸ்ரீ காஞ்சியிலே திருக்கச்சி நம்பியோடு ஒரு மறையிலிருந்துகொண்டு யாதவப் பிரகாசரோடு மாணுக்கராகி எழுந் தருளிய இளையாழ்வாரைக் கடாட்சித்ததும் அவர் திருவடிவிற்கும் ஒத்திருந்தமை உயர்ந்து, 'ஆழுதல்வன்விவன்' என்று அருளிச் செய்கை யாலும், தம் சரம தசையில் தம்மபிப்பிராயங்கள் நிறைவேற்றுக் குறை காட்டி நின்ற மூவிரல் முடக்கமும் இளையாழ்வார் அதை நிறைவேற்று வேண் என்று குணுரைத்தலும் நிமிஸ்ந்ததன் மூலம் வெளியிட்டருளினர். மேலும் தாம் திருநாடேறப் போகுமுன்னே பெரிய நம்பியை அழைத்து இனி தர்சனப் பிரவர்த்தகர் இளையாழ்வாரே. அவரை அழைத்து வாரும் என்று அனுப்பியமையும் திருக்கோட்டியூர் நம்பி, பெரிய நம்பி, திருவரங்கப் பெருமாளரையர், திருமலை நம்பி, திருமாலையாண்டான் ஜவரிட மும் தாம் வைத்துப் போந்த அவ்வங்கிரகசி யார்த்தங்களை இளையாழ்வாருக்கு உபதேசிக்

கும்படி நியமித்தமையும் எம்பெருமானீரின் பெருமையை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் குறித்தமை காட்டுமன்றே!

பெரிய நம்பி வெளியிட்டருளியபடி:—அவரும் அவர் திருமகள் அத்துழாயும் இருக்கும் போது உடையவரும் முதலிகளும் எழுந்தருளப் பெரிய நம்பிகள் எழுந்து உடையவருக்குத் தெண்டனிட்டார். அத்துழாய் வியப்பெய்தி யவளாய், 'ஸ்வாமி! இது என்ன' இப்படிச் செய்யலாமோ. தேவரீர் உடையவருக்கு ஆசார்ய ஸ்தானமன்றே?' என்று வினவ நம்பி யும், 'அம்மா! வியப்படைய வேண்டாம். அத் தானுக்குத் தக்க தலைதான் இது' என்றருளிச் செய்தார். பின்னெஞ்சுருகால் உடையவர் முதலி களோடு நீராட்டமாகி எழுந்தருளுகையில் பெரிய நம்பி எதிர்கொண்டு தானும் தடக்கை யும் கூப்பிடுடையவரைத் தெண்டனிட உடையவரும் அஞ்சலித்துக் கிருபை செய்தருள முதலிகளும், 'இதுவென் ஜீயரே!' என்று ஆச்சரி யத்தோடு வினவ உடையவர், 'இப்போது அவரிடுப்படி நடப்பதன்றே நம் கடமை' என்று பதிவிறுத்தார். முதலிகளுக்கு உடையவர் விடை நன்கு விளங்கவில்லை. அப்பால் அவர்கள் பெரிய நம்பிகள் திருமுன்பே சென்று தெண்டனிட்டு, 'ஸ்வாமி! தேவரீர் உடையவர்க்குப் பஞ்ச சம்லகாரம் செய்த ஆசாரியராயிருந்தும் அவரை சாஷ்டாங்கமாக தெண்டனிட்ட கருத்து என்னவோ?' என்று வினவினர். பெரிய நம்பிகள் புன்னுறுவலோடு அவர்களை நோக்க ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்குப் பின்பு அகில அர்த்த பூர்த்தியுள்ளது இவருக்கே யாதலால் அவரை ஆளவந்தாராகவே கண்டேன். தெண்டன் ஸமர்ப்பித்தேன். ஆளவந்தாரை அடியேன் தெண்டனிடுவது தவறல்லவே. நல்ல ஆசிரியன் ஸன்னிதிக்கும்நல்ல சிஷ்யன்ஸனி திக்கும் வாசியில்லை கானும்' என்றருளிச் செய்தார். தம்முடைய திருக்குமாரராள புண்டரீகாசுறையும் தாம் ஆசார்யராயிருந்தும்சடையவர் திருவடிகளிலே ஆச்சரியப்பித்தார்.

திருவரங்கப் பெருமாளரையர் வெளியிட்டபடி:—உடையவர் அவருக்கு ஆறுமாத காலம் மஞ்சட்காப்பு அரைத்து ஸமர்ப்பித்து நீராடப் பண்ணியருள் அவரும் மிகப் பிர்தியுடையவராய் உடையவரை நோக்கி 'என் அர்த்தம் அனைத்தையும் கொள்ளோ கொள்ளவோ நீரிப்படிச் செய்தீர்?' என்று ஹாஸ்யமாக உரைத்

தருளி உடையவர்க்கு பஞ்சமோபாய நிஷ்டையை அருளிச் செய்தார். தம் திருக்குமாரர் திருவாய்மொழியரையரயும் உடையவருக்குச் சிடனுக்கினார்.

வடுகநம்பி வெளியிட்டபடி:—ஆசார்யபதம் என்று தனியே ஒரு பதமுண்டு. அது எம் பெருமானாருக்கே உள்ளது. ஆகையால் அனைவருக்கும் எம்பெருமானார் திருவடிகளையொழிய வேறு உபாயமில்லை. அவர் திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருங்கோள் என்று பறை சாற்றித் திரிந்தார்.

கணியனுர்ச் சிறியாச்சான் நீராடி நின்று மிகவும் பக்தியுடனே பெருங் குரவெடுத்து,

“உண்மையுரைத்தேன் உண்மையுரைத்தேன் உண்மையே மீண்டும் உரைதந்தேன் மண்ணுலகத்தே வாழ்பவர்க் கெல்லாம் மாண்புடை ஓர்குரு எதிராகன், உண்மையிலிவரே அளைத்துவ கிணையும் உயர நிறுத்த உத்தமனார். திண்ணைய இந்தமுடிவினில் ஜயம் சிறிதும் இலை யெனத் தேர்ந்திடுவீர்”

என்று ஆணையிட்டுரைத்தார்.

—தொடரும்.

செய்திச் சுருக்கம்

சான்றிதழ் வழங்கும் விழா :

சென்னைத் திருமயிலை ஸ்ரீ கபாலீசுவரர் கற்பகாம்பாள் கலியாண மண்டபத்தில், சென்னை இந்து மதப் பரப்புநர் விளக்குநர் பயிற்சியாளர்களுக்குச் சான்றிதழ் வழங்கும் விழா, 31.3.67 அன்று மாலை 6.00 மணிக்குச் சிறப்புற நிகழ்வுற்றது. தமிழக அரசின் அறநிலைய அமைச்சர் திருமிகு இரா. நெடுஞ்செழியன், எம். ஏ., அவர்கள், விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். இறைவணக்கத்திற்குப் பின் அறநிலைய ஆணையர் திரு. எம். எஸ். சாரங்கபாணி முதலியார், பி.ஏ., பி.எல்., அவர்கள் தொடக்க உரையும், நாகர்கோயில் மகாவித்துவான் திரு. கே. ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் வரவேற்புறையும் நிகழ்த்தினார்கள்.

திருமிகு அமைச்சர் அவர்கள், சான்றிதழ்களை வழங்கி விட்டு ஆற்றிய அரிய இனிய விரிவுரையில், “‘மரத்தை மறைத்தது மா மதயானை, மரத்தில் மறைந்தது மா மதயானை’ எனத் திருமூலர் பாடியதற்கேற்பத் தம்முடைய தனிப்பட்ட கொள்கைகள் எதுவாயினும், அவைகள் அறநிலைய அமைச்சர் என்ற முறையில் தமக்குரிய கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் நிறைவேற்று கையில் சிறிதும் குறுக்கிட மாட்டா என்றும்; அறநிலையங்களின் உயரிய நோக்கங்களும், பழும் பெரும் மரபுகளும், சிறந்த கோட்பாடுகளும் நூற்றுக்கு நூறு விழுக்காடு பெரிதும் போற்றிக் காக்கப்படும்’ என்றும் குறிப்பிட்டு, பயிற்சியாளர்களுக்குத் தமது பாராட்டுதல்களையும் வாழ்த் துக்களையும் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். பின்னர்ச் சென்னைத் துணை ஆணையர் திரு. ஏ. சிதம் பரம், பி.ஏ., பி.எல்., அவர்கள் அணைவர்க்கும் நன்றியுரை நவில, கடவுள் வாழ்த்துடன் விழா இனிது நிறைவேறியது.

நூல் நிலையத் திறப்பு :

2. திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் கோயிலில், 27.3.67 திங்கட்சிழமை மாலை, முத்தமிழ்ப் பெருஞ்சொற்கொண்டல், திரு. புரிசை. ச. முருகேச முதலியார் அவர்கள் தலைமையில், சென்னை அறநிலையத்துறையின் நகை ஆய்வு அலுவலர் திரு. பி. ரங்காச்சாரியார், எம்.ஏ., பி. எஸ். அவர்கள், ஸ்ரீ அண்ணாமலையார் நூல் நிலையத்தைத் திறந்து வைத்தார்கள்.

— ஆசிரியர்.

பரசுராமர்

திரு K. R. இராஜகோபாலன் B.Sc. (Hons.), தாம்பரம்

திருமாலின் திருஅவதாரங்களில் முக்கியமானவை பத்து. அவைகளில் 'ராமர்' என்னும் பெயர் கொண்ட அவதாரங்கள் மூன்று. அம் மூன்று ராம அவதாரங்களில், முதலாவது பரசுராமவதாரம்; இரண்டாமவர் தசரத ராமர்; மூன்றாமவர் பரகராமர். பரசுராமர் ஆற்றிய செயல்கள் பல. அந்த அவதாரச்சிறப்புக்களைச் சிறிது கூறும் இந்தக் கட்டுரை.

அவதாரம் :

'அவதாரம்' என்றால் இறங்குதல் என்று பொருள். பகவான் தான் உண்டாக்கிய ஜீவன்களைக் காக்கும் பொருட்டுக் காலம் நேரும் பொழுதெல்லாம் தன் இருப்பிடத்திலிருந்து இறங்கி வந்து பக்தர்களை ஆட்கொள்கிறார்; பக்தர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கும் கொடியவர்களை நாசம் செய்கிறார். இதுபோன்ற அவதாரங்களை 'விபவாவதாரங்கள்' என்று கூறுவர். இவைகளில் ஸாக்ஷாதவராதம் எனவும், ஆவேசாவதாரம் எனவும் இருவகை உண்டு. ஆவேசாவதாரம் என்பது, ஸ்வருபா வேசமென்றும், சத்தியாவேசம் என்றும் இருவகைப்பட்டும். பரசுராமர் ஸ்வருப ஆவேசாவதாரம். அதாவது, பகவான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் சேதனருடைய சர்வத்தில் ஆவேசித்து நிற்பது. சத்தியாவேசாவதாரத்தில் பகவானின் சக்தி மாத்திரத்தில் உரியகாலத்தில் தோன்றுவது. உதாரணம், வியாகர், தன் வந்தரி முதலினார்.

பரசுராமர் :

பரசுராமர் பிருகு வம்சத்தில் தோன்றியவராதவால் 'பார்க்கவர்' என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றுத் திகழ்பவர். அந்த வம்சத்தினரில் மிக்க சிரேஷ்டமானவர் இவரே. தகப்பனாரின் பெயர், ஜமதக்னி முனிவர். இரேணுகை அம்மையாரே தாயார். விசுவாமித்திர முனிவரின் உடன் பிறந்தாளான் ஸத்தியவதிக்கும், குசீகர் என்ற மகாமுனிக்கும் பிறந்தவர் ஜமதக்னி.

மகா பாரதத்திலும், பற்பல புராணங்களிலும், ஜமதக்னி ராமரின் வரலாறு விரிவாக உள்ளது. பெற்றேர்களின் கடைசிபிள்ளையான இவர் சிறு வயதிலேயே மிக்க வளிமையுள்ளோ

ராயும், தாய் தந்தையரிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவராயும் திகழ்ந்தார். பரமசிவனைக் குறித்துக் கடும் தவம் புரிந்தார். அவர் ஆசியினால் பற்பல அரக்கர்களை வென்றார். அந்தப் போர்களில் இவர் உடலில் பல புண்கள் உண்டாயின். அவையாவும், பரமனின் அன்புக் கைபட்டதனால் குணமாயின். சிவனே இவருக்குப் பரசு என்னும் ஒரு கோடரியைப் பரிசாக அளித்தார். அந்த நாளிலிருந்து இவர் பரசுராமர் என்ற சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்றார்.

வரலாறு :

இரு சமயம் ஜமதக்னி முனிவருக்குத் தம் மனைவி இரேணுகை அம்மையின் நடத்தையில் சிறிது சந்தேகம் ஏற்பட்டது. சற்று முன்கோபியான அவர், தன் பிள்ளைகளை ஓவ்வொருவராக அழைத்து, இரேணுகையைக் கொன்று விடும்படி ஆக்களு யிட்டார். தாயைக்கொல்ல அவர்கள் மனம் துணியவில்லை. எனவே ஜமதக்னி முனிவரின் கட்டளையை மறுத்தனர், முத்த செகோதரர்கள். கடைசில் பரசுராமருக்கு அக்கட்டளை யிடப்பட்டது. சிறிதும் சலணமடையாமல் தன் தாயாரின் கழுத்தைத் தன் கோடாரியால் வெட்டி விட்டார் பரசுராமர்! தனவன்தன் சொல்லித் தட்டாது நிறைவேற்றியதனைக் கண்ட ஜமதக்னி முனிவர், மிகவும் மகிழ்ந்து வேண்டிய வரம் கேள் என்று பணித்தார். பரசுராமர், உடனே 'தந்தையே! என் தாயார் முன்போலவே தூயவளாகப் பிழைத்தெழு வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்' என்று இறைஞ்சினார். சாந்தமடைந்த ஜமதக்னி முனிவர், தம் தவ வளிமையால் ரேணுகையைப் பிழைத்தெழுச் செய்தார் என்று கூறவும் வேண்டுமோ! மற்றும் பரசுராமருக்குத் தனி யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட முடியாத வளிமையையும், சிரஞ்சிவித் துவம் ஆசிய நின் நெடுங்கால வாழ்க்கையை யும் அருளினார். 'தந்தை சொல் மிகக்கோர் மந்திரமில்லை' என்ற சான்றோர் வாக்கினைச் செயல்படுத்துவதில் இவருக்கு இருந்த மனவறுதி வியத்தற்குரியது. தாயைக் கொல்வதானாலும் குற்றமில்லை; ஏனென்றால் கொல்லக் கட்டளை

யிடும் தந்தைக்கு அன்னைக்குப் புத்துயிர் அளிக் கூவும் வலிமையுண்டு! அளிப்பார் என்ற நம் பிக்கையின் ஆழந்தான் என்ன! தன்னலம் கருதாது செயலாக்குவது இதுவன்றே! 'கார்மத் தைச் செய்வதில்தான் உனக்கு அதிகாரம்; அதன் பலத்தில் அல்ல' என்ற சிருஷ்ணனின் கிடோபதேசத்திற்கு முன்னேடியாக அன்றே, அமைகிறது இந்த வரலாறு.

கார்த்தவீரியனும், பரசுராமரும்:

தத்தாத்ரேயரின் அருளால் பல வரங்கள் பெற்று, உலகின் பல பகுதிகளை வென்று, மா ஹிஂஷமதி என்ற ஊரில் அரசாண்டு வந்தான் ஹேஹுய வம்சத்தினரை கார்த்த வீரியார்ச் சுனன். இலங்கேஸ்வரரை இராவணன் தன் திக்கு விஜய காலத்தில் அந்த ஊரிற்குவர, அவனைக் கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் மிக எளிதில் வென்று சிறைப்படுத்தி, ஊரின் ஒரு மூலையில் பலகாலம் சிறை வைத்திருந்தான் என்றால், கார்த்த வீரியனுடைய பெருமையைத் தனியே கூறத் தேவையில்லை. இத்தகைய கார்த்த வீரியன் ஒரு நாள் ஜமதக்கிணி முனிவரின் ஆசிரமத்திற்கு வர நேர்ந்தது. அங்கு அரசனுக்கும், அவன் பரிவாரங்களுக்கும் கவையான விருந்தோம்பல் நடந்தது! இதற்கு உதவியது தெய் வப் பச்சான் காமதேனு. அத்தகைய மகிமை வாய்ந்த பச, அரசன் ஆசிய தனக்கே உரிய தாக வேண்டும் என்று கார்த்த வீரியன் வாதாடினான். ஆனால் ஜமதக்கிணி முனிவரோ அவனுக்கு அதைத்தர மறுத்து விட்டார். சினமடைற்ற கார்த்த வீரியன் பலாத்காரமாக அந்தப் பசகவைக் கடத்திச் சென்று விட்டான். அப்பொழுது அந்த ஆசிரமத்தில் பரசுராமர் இல்லை; வந்துமும் நடந்த அக்கிரமத்தை அறிந்து, வெகுண்டெழுந்தார். கார்த்த வீரியனை வேகமாகத் தொடர்ந்து சென்று, போரிட்டு அவனைக் கொன்று, காமதேனுவை மீட்டு மீட்டு வந்தார்! கார்த்த வீரியனின் மக்கள், பரசுராமர் இல்லாத சமயமாகப் பார்த்துக் காத்திருந்து, நிஷ்டையில் இருந்த ஜமதக்கிணி முனிவரைக் கொன்று தம் பகையைத் தீர்த்துக் கொண்டனர். இதனை அறிந்த பரசுராமர் கோபம் கொண்டு, 'ஷஷ்திரிய குலத்தையே அழிப்பேன்!' என்று சபதம் பூண்டார். சிவபெருமானைக் குறித்து மாதவம் செய்தார். அவரிடம் இருந்து பரசு என்னும் படைக் கலன் பெற்றார். அதன் துணையால், தான் செய்த சபதத்தின்படி கொடியவராக இருந்த அரசு

குலத்தினரை இருபத்தொரு தலைமுறை வரையில் கொன்று பழி தீர்த்துக் கொண்டார். கொல்லப்பட்ட கொடிய அரசர்களின் குருதியைக் கொண்டு பிதிர்த் தருப்பணம் செய்து, தன் முன்னேர்களை மகிழ்வித்தார்.

“பரசுராம கோஷ்டம்”:

இங்கும் இருபத்தொரு தலைமுறை வரையில் பல அரசர்களையும்கொன்றதனால், இவரைப் பழியும் பாவமும் குழந்தன். அவற்றைப் போக்கிக் கொள்ள விரும்பினார். வேதியர்க்குத் தக்க தானங்கள் செய்தால் அவைகள் நீங்கும் என்று தெளிந்தார். ஒரு வளம் மிக்க நாட்டை உண்டாக்கி, வேதியர்களுக்குத் தானம் செய்யத் தீர்மானித்தார். அதற்காகத் தமது கையிலுள்ள பரசு என்னும் படையைத் தென்றிசைக் கடவில் வீசினார். வீசவே அங்கிருந்த வருணன் சிறிது விலகினான். அப்போது அங்கே ஒரு வளம் மிக்க நாடு உண்டாயிற்று. அதுவே இந்தாளில் கேரளம் என வழங்கும் மலையாளநாடு என்பது புராண வரலாறு. ஆதலின் கேரள நாட்டிற்குப் ‘பரசுராம கோஷ்டத்திரம்’ என இன்றும் ஒரு பெயர் வழங்கி வருகின்றது. விரைசெய்து நறும்பூந் தொடையிதழி

வேணி யார்தம் கழல்பரசிப்

பரசு பெறும்மா தவமுனிவன்

பரசு ராமன் பெறும்நாடு,

திரைசெய்து கடவின் பெருவளனும்

திருந்து நிலவின் செழுவளனும்

வரையின் வளனும் உடன்பெருகி

மல்கும் நாடு மலைநாடு.

எனக் சேக்கிமார் சுவாமிகள், தாம் பாடிய பெரிய புராணத்திலும் இவ்வரலாற்றைக்குறித் திருத்தல் காணலாம்.

சிரஞ்சீவிகள்:

நெடுநாள் அழியா நிலை பெற்ற சிரஞ்சீவிகள் எழுவர் என்பர் பெரியோர். விபீஷணர் வியாசர் ஆஞ்சநேயர் மகாபலகிருபாசாரி அகவத்தாமன் என்பவர்களைப் போலப் பரசுராமரும் சிரஞ்சீவித்துவம் பெற்றவராவர்.

பரசுராமர் திரேதாயுகத்தில் வாழ்ந்தவர். பிறகு தசரத குமாரரான இராமரை இவர் சந்தித்தார். ஒரு அவதாரம் முடியும் முன்பே மற்றுமொரு அவதாரம் தோன்றுவது இந்த ஒரே நிலையில்தான். அங்குத் தன் தவவளிமையும் நீக்கப் பெற்று, அடுத்த அவதாரம் முழு அவதாரமாகி ஸாக்ஷாதவதாரம் ஆகத் துணைப்பரிந்து செல்லுகிறார், பரசுராமர்.

அடுத்த துவாபர யுகத்தில் துரோணருக்கு அஸ்திர வித்தைகள் சிலவற்றைக் கற்றுத் தரு கிறார். கர்ணனும் இவரிடத்தில் வில்லித்தை பயில வந்தான். அவர் பிராம்மணர்களுக்கு மட்டுமே கற்றுத் தருவார் என்பதினை அறிந்து, தானும் பிராம்மணன் தான் என்று பொய் பேசி வித்தை கற்கிறான். பொய்யின் அடிப்படையில் எழும் எதுதான் நிலையாக நிற்க முடியும்? ஒரு நாள் பொய் வெளியாகிறது; குருவும் மிகக் சினம் அடைகிறார். 'நீ என்னை ஏழாற்றிக் கல்வி கற்றதனாலு, நீ எப்பொழுது இந்த வித்தையை மிகவும் வீரும்புவாயோ, உனக்கு எப்பொழுது இது மிகவும் தேவையாக இருக்குமோ, அதுபொழுது இஃது உனக்குப் பயன்படாமல் மறந்துபோகட்டும்' என்சாபம் கொடுக்கின்றார். இதனால்தான் பற்பல சிறந்த நற்குணங்களும் ஆற்றல்களும் படைத்தவனாக இருந்தும் கர்ணன் மகாபாரதத்தில் சிறப்பான வெற்றி ஏதும் பெற்றுமுடியாதவனாகி விடுகின்றான்.

அகநானாறு :

இற்றைக்குச் சற்றேற்றத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கட்டு முற்பட்ட சங்க காலத்திலேயே, பரசுராமரின் வரலாறும் பெருமையும் தமிழக மக்களால் நன்கறியப்பட்டிருந்தது. அகநானாறு என்னும் அரிய சிறந்த சங்க இலக்கியப் பாடல் ஒன்றில், பரசுராமரைப் பற்றியகுறிப்பு காணப்படுகின்றது.

கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்க் கடாஅ யானைக் குழிஇச் சம்மத்தைய மன்மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன் முன் முயன்று அரிதினின் முடித்த வேள்விக் கயிறுஅரை யாத்த காண்டகு வளப்பின் அருங்கடி நெடுந்துான் போல யாவரும் காணல் ஆகா மாண்ணழில் ஆகம்.

என்னும் பாடற் பகுதியில், அகநானாறு பரசுராமரைப் பற்றிய சுவைமிகு செய்திகளை அறி விகிகின்றது.

பரசுராமர் திருமால் அவதாரம் ஆதலின் 'நெடியோன்' என்றும், மழுவாள் ஆகிய பரசு என்னும் படையினை ஏந்தியிருந்தமையே அவருக்கு அப்பெயர் அமையக் காரணமாதலின் அதனை யுணர்த்துதற் பொருட்டு 'மழுவாள்' நெடியோன்' என்றும், அவர் அரசர் குலத்தினரை இருபத்தொரு தலைமுறை வரையிற் கொண்டு பழி தீர்த்துக் கொண்டவராகவின் 'மன்மருங்கு அறுத்த' என்றும் கூறியுள்ள திறம், போற்றி மகிழ்த் தக்கது. அவர் தமது

பழிதீர், அரிதின் முயன்று வேள்விகள் பல தொடங்கி மிகக் கிறப்புற முடித்த செய்தியும், அவ்வேள்விகள் 'செல்லூர்' என்னும் இடத்தில் நிகழ்ந்தன என்னும் குறிப்பும் பிறவும் கூட, இல்வக நானுாற்றுப் பாடற் பகுதியில் நன்கு இனிதெடுத்து மொழியப் பெற்றுள்ளன.

கோயில்கள் :

பரசுராமருக்காகத் தனிக் கோயிலும், வழி பாடும் உள்ள இடங்கள் அதிகமில்லை. மைகுர் ராஜ்ஜியத்தில் மைகுர்ப் பட்டணத்திற்கு அருகில் நஞ்சன்கூடு என்ற சிற்றூர் உள்ளது. அங்கிருக்கும் நஞ்சன்டேசுவரர் ஆலயம் பழ மையும் புகழும் வாய்ந்ததாகும். அங்குச் செல் வோர் அருகிலுள்ள 'பரசுராம சேஷத்திரம்' என்ற ஊருக்கு முதற்கண் சென்று, பரசுராமரை வணங்கி வந்தால்தான் யாத்திரையின் முழுப் பலனும் கிடைக்கும் என்பது தலவர வாறு. அங்குப் பரசுராமருக்காகத் தனிக் கோயில் உள்ளது. திருவரங்கத்தில் உள்ள தசாவதாரக் கோயிலும் பரசு என்னும் கோடரியைத் தோன்மேல் ஏந்தி நிமிர்ந்து நிற்கும் பரசுராமரைக் காணலாம். மற்றும் காஞ்சி வரதராசர் கோயில் நூற்றுக்கால் மண்டபத்திலும், மற்றும் பற்பல கோயில்களின் தூண்கள் மண்டபங்கள் ஆயிவற்றிலும் பரசுராமர் திருவுருவச் சிலகளைக் காணலாம். காஞ்சிபுரத்தில் 'பரசுராமேசம்' என்றே ஒரு தனிச் சிவன் கோயில் இருப்பது அறியத் தக்கது. மற்றும் திருப்பழுவுர் என்ற சிவ ஸ்தவத்தில் வடமூலநாடே சுவரர் ஆலயத்தின் முன் வாயிலிலும் பரசுராமர் உருவத்தைக் காணலாம்.

முடிவுரை :

இன்றெல் நிலையில் பற்பல தீய சக்திகள் மேலோங்கி நிற்பதையும், நல்லோர்கள் பலர் துன்பம் அனுபவிப்பதையும் கண்கூடாக்காண கிறோம். இம்மாதிரியான தருணத்தில் மற்று மொருமூறை, பரசுராமர் அவதரித்துத் தீய சக்திகளை அழித்தொழிக்க மாட்டாரா என்று நம் மனம் என்னுகிறது.!

இருநில் மன்னர் தம்மை இருநாலும்

எட்டும் ஒருநாலும் ஒன்றும் உடனே செருந்த ஓரடு போகி அவர்க்குளி

மங்க மழுவாளில் வென்ற திறலோன், பெருதில் மங்கை மன்னர் மலர்மங்கை

நாதர் புலமங்கை கேள்வர் புகழ்சேர் பெருநிலம் உண்டு உயிழ்ந்த பெருவாயர்

ஆகி அவர் நம்மை ஆள்வர் பெரிதே. —திருமங்கையாழ்வார்.

திருமூலர் திருமந்திரம்

முன்னுரை :

தமிழ் நாடு, மிகப் பல சான்றேர்களை ஈன்று அளித்த நாடு. வேறு பிற எந்த நாட்டிலும், தமிழ் நாட்டிற் போல 'உயர்வற உயர்ந்த மதி நலம்' அருளப் பெற்ற தெய்வச் சான்றேர்கள் இத்துணை யளவுக்கு மிகுதியாகத் தோன்றி யதில்லை.

தொல்காப்பியரும் திருவள்ளுவரும் மனி வாசகரும் மெய் கண்டாரும் சேக்கிமாரும் திருமூலரும் போன்ற மாபெருஞ் சான்றேர்களெல்லாம், இந்தத் தெய்வத் தமிழ் நாட்டில் தான், பெரிதும் தோன்றி யருளினார்.

தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூலும் திருக்குறள் போன்ற நீதி நூலும், திருவாசகம் போன்ற பக்தி நூலும், சிவஞான போதம் போன்ற தத்துவ நூலும், பெரிய புராணம் போன்ற சமய குரவர் வரலாற்று நூலும், உலகில் வேறெங்கும் இதுகாறும் தோன்றி நிலவுக் காண்கிலோம்.

இங்ஙனமே திருமூலர் போன்ற ஒரு சிறந்த சான்றேரும், அவர் இயற்றி யருளிய திருமந்திரம் போன்ற தொரு யோக ஞானஅனுபவ நுண் பொருள் நூலும், உலகில் வேறு எங்க ணும் காணப்படுதல் அரிது.

திருமூலர் :

திருமூலரின் அருமை பெருமைகளைத் திறந்த தெரிந்து விளக்கும் செயல், நம்மனேர்க்கு எனிய தொன்றன்று. இந்நாளில் ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் பெருமானைப்பற்றி, உலகம் ஒரள வாதல் அறிந்து கொண்டுள்ளது. ஆனால், நமது அருமைத் திருமூலர் பெருமானைக்குறித்து உலகம் இன்னும் போதிய அளவு உணர்ந்து கொள்ள வில்லை. திருவள்ளுவர்க்கும் திருமூலர்க்கும், திருக்குறளுக்கும் திருமந்திரத்திற்கும் பெரிதும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு.

திருவள்ளுவரும், திருமூலரும் :

திருவள்ளுவர் உலகியலை வகுத்தருளிய பெரியார். திருமூலர் அருளியலைத் தெளிவறுத்திய சான்றேர். திருவள்ளுவரின் திருக்குறள்போல வே, திரு மூலரின் திரு மந்திரமும் உலகுக்கு ஒரு பெரும் பொது நூலாக ஓளிவிட்டு மிளிர்

தற்குரிய மேம்பாடு மிக்கது. திருக்குறள் போலவே திருமந்திரமும் 'ஒத்தற்கெளிதாய் உணர்த்தகு அரியதாய்' ஓளிவிட்டுஇலங்குவது. திருக்குறள் இம்மை வாழ்க்கைக்கு உரியது, திருமந்திரமோ மறுமை வாழ்க்கைக்கு இன்றி யமையாதது.

திருவள்ளுவர் உலகுக்குப் பொது நூல்உதவி னர்; திருமூலர் உலகுக்குச் சிறப்பு நூல் வழங்கி னர். ஒருவர் உலகியல் ஒழுக்க நெறியை உணர்த்தினர்; மற்றொருவரோ அருளியல் ஒழுக்க நெறிகளை வகுத்து விளக்கினர். திருக்குறள் தமிழ் வேதம்; திருமந்திரம் தமிழ் ஆகமம். திருக்குறள் இல்லறம் துறவறம் என்னும் நெறிகளை இனிது விளக்குகின்றது; திருமந்திரமோ சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் செம் பொருட்டிறங்களைத் தெருட்டு கின்றது.

திருக்குறனும், திருமந்திரமும் :

திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறளில் அருளிய இன்னமைகள் பாலில் நெய் போலமறந்து நிற்க, திரு மூலர் அருளிய திரு மந்திரத்திலோ தயிரில் நெய் போலத் திரண்டு சிறந்து விளங்கித் திகழ்கின்றன.

'உலகியல் வாழ்வில் ஒழுக்கம் நிலைபெறக் கடவுள்ளார்ச்சியும் நம்பிக்கையும் மிக மிக இன்றியமையாது வேண்டப்படும்¹. அங்ஙனமே அருளியல் வாழ்க்கை ஆக்கம் பெறுதற்கு உலகியல் ஒழுக்கம் விழுமிய முறையில் உயிரினும் சிறப்புற ஒம்பப் பெறுதல் வேண்டும்.

இவ்வண்மையை வற்புறுத்துதற் பொருட்டே, ஒழுக்க நெறி வகுக்கப் போந்த திருவள்ளுவர் அதற்கு அடிப்படையாகக் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறினார். கடவுளியலை விளக்கத் தலைப்பட்ட திருமூலர் ஒரு சில உலகியல் ஒழுக்கள்களையும் தமது நூலின் தொடக்கத்தேமுதற்கண் வற்புறுத்த முற்படுகின்றார்.

திருக்குறள் செந்தமிழ்த் தாய் தந்த நன்கொடை! திருமந்திரம் சிவ நெறித் தந்தை வழங்கிய கலைப் பெரும் பொருட் களுஞ்சியம். வாழ்வின் அடிப்படையான பொதுமை முதன்மைக் கருத்துக்களை விளக்கிய திறனால் திரு

வள்ளுவரை இளம் பாலாசிரியர் எனவும், வாழ வின் முடிந்த முடிபான யோக ஞான அனுபவ உண்மைகளை வகுத்துணர்த்தியமாட்சிமையால் திருமூலரைப் பெரும் பேராசிரியர் எனவும், நாம் ஒருவகையில் குறிப்பிட்டு மகிழலாம்.

கற்பவை கற்பிப்பது திருக்குறுள்; கற்பன கற்று நிற்கு நெறி நிற்கப் பழக்கிப் பயிற்று விப்பது திரு மந்திரம். திருக்குறுள் நூலோர்க்கு உரியது; திருமந்திரம் 'நூலோருள் நூல் வல்லார்'க்கு உரியது.

யோக ஞான அனுபவப் போருள் :

திருமூலர் ஒப்புயர்வற்ற ஒரு சிறந்த யோகியும் (Mystic), ஞானியும் (Saint) ஆவார். 'மிகச் சிறந்த—மிக மேலான இன்பக் களிப் பின் எல்லையில், இன்பம் நிறைந்த சிறந்த பெரு ஞானிகளின் திருவள்ளத்தினின்று, இனிய அழிய கவிதைகள் வெளிப்படுகின்றன.'¹ 'நிறைந்துயர்ந்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடே சிறந்த அழிய கவிதையாக அமைகின்றது'² அம்முறையில், யோக சித்தி கைவந்த ஒப்பற்ற சிவ ஞானப் பெருஞ் செல்வராகிய திருமூலர், தமது யோக ஞான அருள் அனுபவங்களை யெல்லாம் திரு மந்திரம் என்னும் கவிதை நூலாக வெளியிட்டருளினார். ஓராண்டுக்கு ஒன்றாக, அவர் திரு மந்திரம் மூவாயிரம் பாடல்களையும் அருளிச் செய்ததாகச் சேக் கிழார் சவாமிகள் குறிப்பிடுகின்றார்.

'பிரர்க்குக் கூறுத்தக்கபயன் நிரம்பியசெய்தி எதனை யேனும் ஒருவன் உண்மையிற் பெற நிருப்பானுயின், ஒவ்வோர் உயிரும் தனக்கென ஓர் இல்லத்தை அமைத்துக் கொள்வது போல, அச்செய்தியைக் கூறுவதற்கு ஏற்ற முறையைக் கண்டுணர்ந்து அமைத்துக் கொள்ளுதலிலும் கூட, அவன் வல்லவனாக இருப்பான்'³ அதற்கு இயை, நம் திருமூலர் பெருமானும் தாம் உலகுக்கு உணர்த்துதற்குரிய கருத்துக்களை வெளியிடுவதிலும், தமக்கென ஒரு புதிய முறையையும் நடையிணையும் வகுத்துக் கொண்டுள்ளார். 'கலை என்பது கலையை மறைத்தலிலேயே அடங்கி இருக்கின்றது. கலைஞரின் கலைத் திறன் அக் கலையை மறைத்து வைத்தலும், ஆராய்ச்சி யற்றானின் வேலை அதனைத் தேடி மீண்டும் கண்டு பிடித்தலுமே யாகும்' என்பர் அறிஞர். அது போலவே மறைத்து வைத் துணர்த்தும் மாட்சி மிக்க நெறி முறையில்,

நம் திருமூலரும் 'ஒதற் கெளிதாய் உணர்தற் கரிதாய்' உள்ள ஒருவகைப் புதிர் போன்ற நடையில் (Enigmatic style) கலைத்திறம் கவினத் தம்முடைய திரு மந்திர நூலை அருளிச் செய்துள்ளார்.

திருமந்திர நூற்பொருள் :

இம்மை மறுமைக்கு உரிய மறை பொருள் நுட்பங்கள் அணைத்தையும் ஒருங்கெடுத்துத் தெளிவித்து உரைப்பதில் திருமந்திரம் போல்வ தொரு முழுநூலை உலகின் கண் வேறு எந்த மொழியினும் காண்டல் அரிது. முடிவான மந்திரங்களும், அவற்றை உருவேற்றும் முறை களும், அவற்றை அமைக்கும் சக்கரங்களும், அம் மந்திரங்களுக்குரிய மாபெருந் தெய்வங்களும், அத்தெய்வங்களைல்லாம் முழுமுதற் கடவுளான சிவபரம் பொருளின் ஆணை வழி நின்று தம்மை வழிபடுவார்க்கு இம்மை மறு மைப் பயன்களை அளிக்கும் வகைகளும், தவ ஒழுக்கத்தின் பாகுபாடுகளும் அவற்றை மேற்கொண்டு ஒழுகுமாறும், அழிவிலாப் பேரினப்ப பேரும் முடிந்த நிலையும் ஆகியவற்றை முற்ற எடுத்து முடியக் கூறும் முழுமுதல் நூல், திருமூலர் திருமந்திரமேயாகும்.

முடிவுரை :

இறையருள் நெறிச் செல்ல விழைந்து தலைப் படுவோர் எவரும், திருமூலர் திருமந்திர நூலை ஒதிச் சிறப்பையடையக் கடவர்.

1 "Without religious root there can be no real sincere morality, just as without roots there can be no real flowers."

—Count Leo Tolstoy, Essays and Letters, p. 154.

2 "Poetry is the expression of the best and happiest moments of the happiest and best minds."

—P. B. Shelley, A Defence of Poetry.

3 "Poetry is the translation of experience into language."— Prof. L. Abercrombie.

The Idea of Great Poetry, p. 23.

4 "A man who has something really profound to say will seldom fail to find a way in which to say it... Every Spirit builds its own house."

— W. H. Hudson, an Introduction to the Study of Literature, p. 28.

5 "The art of the artist is to hide the art, and the business of the critic is to find it again."

— W. H. Hudson, p. 62.